

SIRANIJSKÁ

KNIHOVNA

LANY - VYPRÁVĚNÍ

Lucie Lukačovičová

I. kapitola: Hrob blesku

Tehdy lid Hwarnijů putoval děsivou bouří a hledal, kde by se zachránil. Vznešený válečný klan Vinair provázený dravými ptáky, klan lovců Kvanari se svými psy, klan Gavain s dobyt看kem a pozadu zůstavší klan Santra – ti všichni kráčeli temnotou. S sebou si však nesli naději, světlo Velkého Aderánu ukryté v duté holi. Když pak vstoupili na ostrov uprostřed jezera, otevřeli hůl. Tehdy z ní, posílen proním velkým Zpěvem, vyšel Velký Aderán a z jeho žhavých par vstalo slunce, jež zahnilo měsíc a vlčí a hadí demony. A spolu s Velkým Aderánem vyšel z hole i Machuznatar, nejvyšší z bohů. Někteří z démonů, když spatřili veliké světlo, odvrhli temnotu a připojili se k Hwarnijům – ti jsou dnes zvaní Darinové.

Legenda o příchodu Hwarnijů

Podzimní noc nahlížela otevřeným oknem do pokoje. Bezpočtu jiskrných očí hvězd oplácel pohled jediný pár očí lidských. Vathila Melittar ležela na zádech a hleděla do tmy. Snažila se nemyslet na tísnivý sen, který ji probudil. Nepamatovala si, co přesně se jí zdálo. Ale už dávno přestala křičet a mluvit ze spaní, už dávno se neobracela a nezmítala. Ukryla své sny v sobě, aniž ji však opustily.

Něžně objala svého manžela, který spal po jejím boku, hlavu položenou na jejím rameni. Vathila si prohlížela Khóruinovu tvář v měsíčním světle. Spánek zjemnil jeho tvrdé, ostré rysy a propůjčil mu jakousi zvláštní krásu.

Vathila odvrátila své myšlenky od děsivého chvění země, které nastalo nedlouho po setmění – po jezeře běžely neklidné vlnky a menší věci padaly na zem... Žena se otrásla a potlačila v sobě bodnutí strachu.

Znovu se podívala z okna. Jako by v duchu počítala hvězdy, jiskry Velkého Aderánu, který planul v chrámu uprostřed vnitřního města a chránil před pohlcením noční temnotou plnou démonů. Vathila myslela na radost tance mezi světluškami jisker z mnoha slavnostních ohňů. A na podivný, neurčitý, toužebně smutný sen, který ji někdy navštěvoval, když byla sama, a který zamlčela všem, včetně svých dvou bratří a manžela.

"Khóruine... Miluji tě. Můžeš se na mne spolehnout. Jsem tady... pro tebe," zašeptala. Drobnýma jemnýma rukama mu cuchala vlasy, aniž ho probudila. Pak Vathila Melittar z Vinairů znovu zavřela oči a v duchu vyslala modlitbu k Machuznatarovi, aby ráno vyšlo slunce – aby noc netrvala celou věčnost.

Tmou zazněl hlas zvonu. Vnitřní město Arka ožilo. Hwarnijové se probouzeli, vstávali a chystali se do chrámu. Chystali se vyvolat slunce.

Zatímco ve vnějším městě, v Darice, ještě všichni hluboce spali, obyvatelé Arky proudili do chrámu. Znovu se ozval zvon. Zvoníkem byl samozřejmě Mistr kovář – Ghar Varkias. Čistý tón zazněl potřetí.

Khóruin s Vathilou vstoupili do chrámu spolu s ostatními. Ve středu rozlehlého amfiteátru, který se rychle zaplňoval, pod volným nebem plál uprostřed kamenného prstence Velký Aderán. Vysoký sloup jasného ohně, jež živí Zpěv a věrnost, šlehal k temnému nebi. Kolem něj stáli kněží, mágové a Hagias, vládce města. Dál stanuly hlavy klanů Vinair, Kvanari, Gavain a Santra, za nimi hlavy jednotlivých rodin se svými potomky. Velký Zpěv započal.

Nejprve hluboké hlasy, rezonující celou prostorou, rozechvívající posluchače až do kostí. Hluboké, silné, mocné hlasy. A k nim se pomalu přidávaly další, vyšší, jasnější. Melodie velké písně, která snad po všechna pokolení kolovala v žilách Hwarnijů. Vathila otevřela ústa a její hlas vplynul mezi ostatní. Khóruin zpíval mezi hlubšími hlasy, ale neslyšela ho – slyšela jen jedinou píseň. Jejich zpěv prorůstal hlasy ostatních, jednotlivé motivy písně se pevně a nerozlučně splétaly, aby vytvořily celek.

Kněží se obrátili tvářemi k východu a vztáhli ruce. Zpěv zesílil, zazněl s neuvěřitelnou mocí a vznešeností. Na obloze se objevil světlý pruh svítání.

A ze žhavých par Velkého Aderánu a mocného Zpěvu Hwarnijů povstalo nové slunce.

*

Khóruin Melittar se ubíral za svou prací. Poněkud ho překvapilo, když jej zastavil čaroděj Hiranya, jeho učitel magie. Obvykle usměvavý přívětivý starý muž se nyní tvářil vážně a ustaraně.

"Bud'te zdrav, mistře. Stalo se něco?" zeptal se Khóruin.

"Svolej svoje přátele. Po obědě se všichni zastavte u mne," odpověděl čaroděj. Vzápětí se odvrátil a odcházel. Khóruin se otočil na patě a vyrazil hledat staršího bratra své ženy – Taihuna. S jeho pomocí doufal včas sehnat i ostatní. Hiranya měl pravděpodobně přetlumočit nějaký úkol od Hagia Bělohlava. Hagias občas využíval schopností Khóruina a jeho přátel a příbuzných, mezi nimiž byli jak bojovníci, tak čarodějové. Khóruin potřásl hlavou a přidal do kroku. Taihun systematicky obcházel Arku, aby se ujistil, že záchvěvy země nepoškodily žádný dům. Khóruina pozdravil vážným pokývnutím a upřel na něj své pozorné oči.

"Po obědě se máme všichni stavit u Hiranyi. Zdá se, že pro nás něco bude mít," řekl Khóruin bez úvodu.

"Mohlo by to nějak souviset s chvěním země?" zeptal se Taihun, také velmi věcně.

"Snad. Mistr mi nic bližšího neřekl, ale vypadal, že má starosti. Chtěl jsem tě požádat, abys sehnal Ivaina."

"Dobře. Mám sehnat ještě někoho?"

"Myslím, že když ty seženeš Ivaina a já všechny ostatní, budeme mít práci rozdělenou půl na půl."

*

Taihun si vzal svou těžkou dřevěnou hůl a neradostně vyrazil do Dariky. U jedné z bran spojujících vnitřní a vnější město se zeptal strážného, jestli Ivaina neviděl.

"Myslíš tvého povedeného bratra?" usmál se muž.

"Ano, naneštěstí myslím svého nepovedeného bratra," odvětil Taihun zachmuřeně.

"Viděl jsem ho," řekl strážný. "Po ranním Zpěvu se tudy propotácel. Nevypadal příliš šťastně a nejistým krokem zamířil do vnějšího města." Taihun se zachmuřil ještě víc a vydal se přibližně naznačeným směrem.

Doptat se po Ivainovi nebylo nijak obtížné. Děti Darinů, které si hrály na ulicích, ho dobře znaly. S oblibou mu naslouchaly, když za doprovodu své loutny zpíval nejrůznější odrhovačky, a ještě raději házely kamením po slavících, kteří Ivaina v hojném počtu doprovázeli.

Ivain dospával zalezlý v seníku, který mu ochotně nabídl jako útočiště jeden z Darinů, jenž patřil mezi nadšené obdivovatele Ivainovy hudby.

Taihun zabušil holí na vrata.

"Polez ven, ochlasto!" zavolal nepřítel v líně. Žádná odpověď. Taihun vešel dovnitř a několikrát nešetrně prošťouchl seno koncem hole.

"Hledáš někoho, bratříčku?" ozval se nad ním sladký Ivainův hlásek. Bard seděl v relativní bezpečí na patře seníku a shlížel na svého staršího bratra. "Copak tě přivedlo do dolního města? Vždyť sem skoro nechodíš..."

"Dotáhla mě sem tvoje zhýralost," zavrčel Taihun.

"Zhýralost? Co je to zhýralost? To neznám..." zatvářil se Ivain nevinně a kdyby ho Taihun už osmnáct let neznal, snad by mu to i uvěřil. Jenomže za daných okolností Taihun nevinné pohledy nepřijímal.

"Koukej přijít domů na oběd. Po jídle se máme všichni sejít u Hiranyi. A ty tam budeš taky!" křikl nahoru a vyrazil zpátky do Arky.

*

Alphia Karian, oblečená v loveckých kalhotách a haleně s roztrženým rukávem, stála na břehu jezera a házela kamením po rybách. Tento způsob rybolovu rozhodně neměl žádný výrazný účinek, ale lovkyně ostatně ani nic takového nezamýšlela.

Askra seděla vedle ní, měděnohnědé vlasy jí volně padaly na ramena. Čarodějka z rodiny Atharvan jen občas dlaní udeřila do hladiny, čímž většinou pouze postříkala Alphiu. Obě dívky se dívaly přes vodu, z níž tu a tam čnely kůly, které kdysi nesly nejdelsí arkinský most, jediný ze čtyř, jenž už mnoho let nestál.

"Před třemi dny se prý zaběhl oblíbený pes vrchního lovčího. Ještě se nevrátil?" ptala se zrovna Askra. Alphia smutně zavrtěla hlavou:

"Ne. Mistr Tilukas za něj už vykonal pohřební obřady. Velmi svého psa postrádá..."

"Podívej! Někdo sem jde!" upozornila mladá čarodějka. Alphia se ohlédla a dlaní si zastínila zrak proti jasnému podzimnímu slunci. Přimhouřila své nadobyčejně bystré oči:

"To je Khóruin. Co se asi zase děje..." Obě dívky počkaly, až k nim mladík dojde.

Přátelským objetím se uvítal s Askrou i se svou nevlastní sestrou Alphiou. Rád ji zase viděl – obzvláště proto, že od chvíle, kdy se díky sňatku s Vathilou odstěhoval k rodině Melittar, nevidal už své sourozence tak často jako dřív.

"Byl za mnou Hiranya, vypadal ustaraně," začal Khóruin. Askra povytáhla obočí a nespokojeně zamlaskala. Stejně jako Khóruin a jeho bratr Riva, i ona byla

Hiranyovou učednicí. Vážný výraz vsutku nebyl na jeho tváři příliš často k vidění. Khóruin dal kývnutím najevo souhlas s Askřiným znepokojením:

"Po obědě se máme všichni objevit u něj. Dej vědět i Saimúnovi." Dívka se usmála:

"Vyřídím. Pozdravuj ode mne Vathilu."

*

Khóruin mířil ke kovárně. Cestou ho zaujal shluk lidí na jedné z ulic Arky. Riva zjevně vyprovokoval cvičný souboj s Chardanem, jedním ze svých bratranců. A Riva teď dostával pořádně zabrat, protože Chardan byl velice dobrý šermíř.

Khóruin klidně počkal, až souboj skončí. Pak pomohl Rivovi vstát.

Riva, jehož tvář byla i přes pot a prach stále jemná a půvabná, se usmál na svého staršího bratříčka.

"Proč si nevybereš rovného soupeře, můžeš mi říct?" zeptal se Khóruin naoko přísně.

"Od něj by ses alespoň mohl něco naučit a zlepšovat se postupně."

"Každý máme jiný způsob," odvětil bezstarostně Riva a oprašoval se.

"Po obědě přijď k Hiranyovi, něco se děje," řekl starší z bratří tiše. Kývl na rozloučenou a pokračoval v cestě. Sotva udělal pár kroků pryč, Riva už zase živě poskakoval a pokřikoval na Chardana:

"Tak si dáme odvetu, ne?!"

*

V kovárně rytmicky zvonila kladiva. Kolem kovadliny stál Ghar starší – mistr kovář – a jeho učedníci: hromotluk Muhur a Ghar Karian z Kvanariů.

Khóruin zůstal stát u dveří a trpělivě čekal. Trvalo velmi dlouho, než zvuk kladiv ustal, ačkoliv Ghar starší nemohl Khóruina přehlédnout.

Konečně se mistr, vysoký, šlachovitý muž s šedým vousem spleteným do copánků, obrátil ke Khóruinovi:

"Potřebuješ něco?"

"Buďte zdrav, mistře. Chtěl bych mluvit s Gharem mladším," odvětil mladík zdvořile.

Ghar Karian přišel blíž, ve tváři svůj obvyklý, zvláště zamyšlený výraz. Khóruin si však nedělal iluze, že by se v Gharově hlavě něco výrazného dělo. Ačkoliv kovářův učeň patřil mezi nejsilnější muže v Arce, rozumu příliš nepobral a občas mu něco vysvětlovat bylo učiněné utrpení.

"Ghare, po obědě máme přijít k čaroději Hiranyovi. Musíš tam být taky, ano?" řekl Khóruin. Nebyl si zcela jistý, co se právě za očima jeho bratra děje – někdy to Gharovi myslelo poměrně rychle, jindy z něj člověk nedostal ani odpověď na pozdrav.

Silák zvolna klidně přikývl.

"Řeknu o tom mistrovi a přijdu," odpověděl pomalu.

*

Khóruin, Vahtila, její bratři Taihun a Ivain, Khóruinovi sourozenci Riva, Alpha a Ghar a jejich přítelkyně Askra, jejíž bratr Saimún jediný nepřišel, stáli před čarodějovým domem. Konečně se mistr objevil.

"Spolu s dalšími mágy jsem zjistil, že se něco neobvyklého děje v lesích na severovýchod odtud, nedaleko cesty k Lerně. Zdá se, že se tam probouzí jakási síla,

kteřá ovlivnila vnímání čarodějů tak, že o ní nyní víme. Je potřeba, aby tam někdo šel, dokud je ona síla ještě v počátku a slabá. Bude stačit, když ve středu té oblasti, na neposkvřněném místě, rozděláte oheň, jenž bude potomkem Velkého Aderánu a budete ho střežit po jednu noc. To místo určitě znají Alphia a Riva, je to mělké údolíčko, přibližně pět hodin chůze odtud. Aby oheň, který založíte, byl co nejčistším potomkem Velkého Aderánu, půjde s vámi ohňonoš Chardan," řekl mág nezvykle stroze.

"Nevíte, mistře, čím mohly být způsobeny otřesy země? Nemohlo by to mít něco společného s naším úkolem?" zeptal se Khóruin.

"Ohledně těch záchvěvů jsme se v Kruhu hodně dohadovali. Nikdo zde už nepamatuje dobu, kdy by se něco podobného dělo. Prý za časů, kdy sem přišli naši předkové se několikrát chvěla zem, až se vody jezera rozbouřily. Zdá se, že to způsobují blesky uzavřené v zemi. Jak jistě víš, jsou dva druhy blesků - ty, které vycházejí z nebe, a ty, které vycházejí ze země. Možná jsme svým chováním způsobili, že blesky ze země dočasně nemohou ven a zmítají se uvězněny. Pokud se ale otřesy nebudou opakovat, není potřeba se znepokojovat."

"Takže by to nemohl být nějaký obrovský netvor vylézající ze země?"

„Věřím, že ne. Připravte se na cestu, Chardan na vás bude čekat zde."

*

Taihun byl připraven první. Na sobě měl řetízkové brnění a u pasu meč, na zádech batoh s nejnnutnějšími věcmi a v ruce oštěp. Na rameni se mu s temným zakrákáním usadil havran. Chardan už také čekal na místě, oděný do šupinové zbroje zdobené zlatem a černého pláště s kápí prošivaného zlatými nitěmi - obřadního oděvu ohňonošů. V pravici držel zapálenou pochodeň ovinutou zlatými proužky, jež byla zažehnuta ve Velkém Aderánu.

Vzápětí se objevil Khóruin v kožené zbroji, rovněž s mečem a s mačetou, dlouhé tmavě hnědé vlasy pečlivě svázané řemínkem. Po boku mu vážně kráčela Vathila oblečená v kalhotách, haleně a pevných botách, za pasem dýku a prak, přes rameno si nesla vak s potravinami a léčivými bylinami. Na paži jí seděla poštolka.

Askra, také náležitě ustrojená, si s veselým úsměvem přerovnávala různé drobné polodrahokamy a záhadné předměty, jakých užívají čarodějové.

"Saimún s námi nemůže jít. Šel spolu s dalšími drúvidy někam do lesa meditovat. Nechala jsem mu vzkaz," prohodila jen tak mimochodem. Její tón prozrazoval, že drúvidské meditace odmítá brát nějak zvlášť vážně.

"To je škoda. Ale co se dá dělat. Buď se vrátí dřív a pak se k nám připojí, nebo se musíme obejít bez něj," odpověděla Vathila.

Alphia přišla jako obvykle v loveckém, přes rameno luk a u pasu nůž, její dlouhý cop jasně zrzavých vlasů měl na slunci barvu živoucího ohně. Obrátila se na Khóruina:

"Byla jsem se omluvit u mistra Tilukase, že budu dnes a přes noc pryč. Nebyl ale doma. Když jsem ho viděla předtím, byl velice smutný pro svého psa. Říkal, že se pomstí těm, kdo to způsobili - těm, kteří nemají jméno. Jeho pes zmizel někde ve východní části lesa. Možná to nějak souvisí s místem, kam jdeme..." Khóruin přikývl. Alphiina slova nikdy nebral na lehkou váhu.

Jejich rozhovor přerušil příchod Rivy a Ghara. Když teď Riva stanul vedle Khóruina, ještě víc vynikl rozdíl mezi oběma bratry. Khóruinova ostře řezaná tvář

jako by byla náčrtkem, který kdosi dokreslil až u Rivy – mladší z bratrů měl obličej jemný a krásný, bylo v něm cosi dívčího. Na rozdíl od pozorného a soustředěného výrazu Khóruinova, Riva se zdál jaksi neustále mimo, roztržitý, s úvahami, které se ubírají prapodivnými cestami. Vathila ale měla často pocit, že Riva s sebou nese cosi tragického, tušenou předzvěst... Jeho stín se jí zdál mnohem temnější než cokoliv jiný.

U Rivových nohou se usadil ohař Vása, kolem Ghara pobíhal jeho pes Anila. Ghar s sebou nesl sekeru a mačetu a z jeho batohu vyčnívalo cosi tenkého a dlouhého, pečlivě zabaleného v látce. Silák se tvářil poněkud přihlouple tajemně, občas si bezmyšlenkovitě prohrábl krátké zrzavé vlasy, jejichž barvu měl společnou s Alphiou.

Riva měl s sebou kromě svého meče i jednoduchou lyru.

Poslední se nedbale přiloudal Ivain, na sobě vycpávanou kazajku a přes rameno svou nepostradatelnou loutnu. Okolí se rázem rozeznělo nadšeným zpěvem slavíků a Vathilina poštolka neklidně přešlápla na paži své paní.

Družina se mohla vydat na cestu.

*

"Když jsem tady byla před několika měsíci, nerostlo tady nic vyššího než mech. Ať mi nikdo neříká, že tohle tady za tu dobu vyrašilo samo od sebe," řekla pomalu Alphaia, když hleděla na bujnou spleť křovin a mladých stromků, které beze zbytku vyplňovaly mělké údolí a tvořily neprostupnou hradbu. Liška Phia, která lovkyni provázela na výpravách v lese, se znepokojeně přitiskla k noze své paní.

"Nemohli to způsobit drúvidi?" zeptal se Ghar.

"Myslím, že ne," odtušil zachmuřeně Khóruin a vytáhl mačetu. Ghar ho napodobil a oba nevlastní bratři se začali prosekávat stěnou vegetace. Ostatní je následovali vysekaným průchodem. Stíny se dloužily s tise ale neodvratně se blížící nocí.

Uprostřed zarostlé oblasti byla mýtina. Ivainovi slavíci, posedávající na okolních větvích, zmlkli jako když utne. Vása i Phia se mírně naježili.

Ve středu mýtiny byl kámen – ožehlý, zčernalý a popraskaný, poničený jakousi nesmírnou silou. Kolem něj v pravidelném kruhu rostly nepřírozeně veliké a podivně tvarované fialové houby.

"Anilo! Fuj!" okřikl Ghar svého psa, který vyběhl na volný prostor a začal očichávat houby, jako by chtěl zjistit, co je na nich tak zajímavého, že všichni zírají a nehýbají se. Na zavolání se Anila neochotně vrátil ke svému pánovi a upřel na něj vyčítavý pohled.

"Do tohoto místa musel udeřit blesk," vydechl Riva. Askra na něj zvědavě pohlédla a tak mladý čarodějnický učeň pokračoval. "Jsou dva druhy blesku – ty, které vycházejí z nebe, a ty, které vycházejí ze země. Ty z nebe patří Machuznatarovi, ty ze země jsou... Toho Druhého. Nevím, který z nich sem uhodil..."

Vathila přivřela oči a trochu pozvedla ruce. Pomalu a obezřetně otevřela své vědomí. Prohlížela si mýtinu citem, který měl pramálo společného s obvyklými smysly. *Jestli se tady něco stalo, pak to už skončilo... Tohle místo je...*

"Hrob," řekla léčitelka nahlas. Vydechla a otevřela oči. "Mám pocit jakéhosi skončení. To, co vidíme, je nejspíš... hrob blesku," dodala tiše, když si uvědomila, že se po ní ostatní ohlédli. Khóruin, znalý schopností své ženy a vědom si toho, že

zkoumání některých věcí by mohlo být nebezpečné, si oddechl. Vathila se vždycky vzdalovala po nevyzpytatelných stezkách mysli, které nebyly o nic jistější než cesty meče nebo magie.

Askra si soustředěně, až z nerozumné blízkosti, prohlížela kámen. Zdálo se jí, že praskliny na něm tvoří některou runu, nicméně to nebyla žádná z těch, kterou by čarodějka znala. Tázavě se ohlédla po Rivovi, zdali on nevidí něco víc.

"Tohle asi vyřeší jenom král Hagias. On jediný ovládá runu blesku," řekl Riva.

"Dobrá. Noc se rychle blíží, budeme muset rozdělat oheň. Bez světla Aderánu je velmi obtížné přežít v nicotě noci, takže nemá smysl se vydávat zpět do Arky. Ráno vyšleme někoho, aby Hagia přivedl," rozhodl prakticky Khóruin.

"Kde připravíme ohniště?" zeptal se Chardan. "Nemůžeme si být jisti, jaké síly působí na téhle mýtině. Kdyby se nějaká nadpřirozená chyba nebo vliv z okolí dostal do plamenů, které jsou potomky Aderánu, mohlo by to špatně dopadnout."

"Vysekáme půlkruh v těch houštinách, takže budeme mít na hrob blesku výhled, ale zároveň nebude náš oheň hořet přímo na mýtině," odpověděl Khóruin po chvíli zamyšlení. "Musíme si pospíšet," dodal.

Ghar s Khóruinem se dali do sekání nepoddajných dřevin, všichni ostatní odklízeli větve a chystali dřevo na podpal. Všichni, kromě Ivaina, který seděl opodál, drnkal na loutnu a tvářil se, že ho vlastně vůbec není zapotřebí a jakákoliv práce se ho ani za mák netýká. Vydrželo mu to, dokud si Taihun nenašel chvíli a nevěnoval bardovi několik nevlídných slov a příslib několika kopanců, pokud se okamžitě nezvedne. Ivain se tedy s výrazem nepochopeného umělce pohnul a neochotně se připojil k probíhající činnosti.

*

Slunce zapadlo. Skupina seděla kolem ohně, připravena probdít noc. Ivain ladil loutnu a Riva lyru. Posvátné plameny, zažehnuté od Chardanovy pochodně, přívětivě tančily v ohništi vytvořeném náležitým rituálem, jež jako jediný z družiny dokázal provést Khóruin.

Nad vrcholky stromů se ukázal měsíc. Jeho světlo postříbřilo les a propůjčilo mu podivný, nezemský vzhled. Svět mimo dosah světla ohně ztratil barvy. Všechno, na co dopadal měsíční svit, zářilo jasnou sněžnou bělostí. Ale tam, kam měsíc nedosvítíl, panovala naprostá temnota nepřirozeně hlubokých stínů, jaké za dne Hwarnijové nikdy neviděli. Noc ubíhala.

"Sestřenicí našeho otce se brzy narodí dítě – už za několik týdnů," vyprávěla Alpha novinky z klanu Kvanari.

"Úplně jsem zapomněla počítat čas do té radostné události," přiznala Vathila a usmála se. Úsměv jí ale ztuhl na rtech. V podrostu kolem se něco pohybovalo, slyšela to.

Léčitelka stiskla paži Alphie, která seděla vedle ní:

"Poslouchej! Může to být zvíře nebo noční pták?" Hwarnijové rázem ztichli.

A znovu to tichounké zapraskání větviček...

"To není zvíře ani pták," šeptla lovkyně. Neřekla ale "člověk", protože ten, kdo se potuloval temnotou na takovémto místě bez ochrany ohně, jistě člověk nebyl. Napjala zrak a snažila se proniknout pohledem skrz noční temnotu. Ale neviděla nic.

"Zkus tohle, sestřičko," řekl Ghar. Z pruhu látky vybalil štíhlý kovový šíp, jehož špice byla vykována do tvaru symbolického plamínku. Lovkyně tázavě povytáhla obočí. Kovář jen mlčky ukázal nahoru.

Jeho sestra pochopila. Obratným pohybem napjala luk a vystřelila šíp k obloze. Střela vylétla k temnému nebi. Stoupala výš a výš a šířila kolem sebe jasnou ohnivou záři.

Světlo ohně a luny se míchalo a tlouklo jako v zápase o nadvládu. Stíny se divoce roztančily, smíšený přísvit bodal do očí. Ať Alpha namáhala zrak jak chtěla, nehybně stojící postavu v šíleném zmatku světla a tmy zahlédnout nedokázala.

Šíp pohasl a v okolí znovu zavládla temnota a měsíční světlo.

Khóruin pečlivě přiložil do ohně, družina se sesedla blíž k ohništi, ruce válečnicků zůstaly na zbraních.

Praskání se už neozývalo. Začínala se zvedat mlha. Řídké bělavé jazýčky se plazily od mýtiny, na níž se nacházel hrob blesku. Pečlivě se vyhýbaly kruhu ohnivého světla.

Khóruin vstal. Taihun vložil špici svého kopí do ohniště a zvedl se také. Oba si od Chardanovy pochodně zažehli své vlastní improvizované louče. Přistoupili k hranici světla.

Khóruin máchl pochodní do mlhy. Mlha se od ohně rychle stahovala, jako by byla živoucí bytostí, která se obává zranění. Vzápětí ale zhoustla a sunula se blíž.

"Při Machuznatarovi!" zasyčela Askra a ukázala na mýtinu.

V bílých kotoučích mlhy a stříbrném světle se rýsovala mužská silueta. Nebylo možné poznat, zda je tak vysoká a stojí dál, nebo je obvyklé velikosti a stojí blíž. Mlha houstla.

Tiché zapraskání v křovinách družinu ujistilo, že možná budou muset čelit útoku nejen z jednoho směru... Ten, kdo je po soumraku sledoval, se dosud pohyboval kolem...

Ghar vzal do jedné ruky pochodeň, do druhé sekeru, jejíž ostří koval v plameni, který byl potomkem Velkého Aderánu. Mohutný kovářský učedník se přesunul na opačnou stranu, než kde stáli Khóruin a Taihun.

"Teď by se nám hodil ještě jeden ohnivý šíp," zamumlala Alpha. Ale Ghar jen bezmocně pokrčil rameny - druhý Aderánový šíp už neměl.

"Alphio... ohnivý šíp..." řekla tiše Vathila a ukázala lovkyni šíp, jehož hrot právě omotávala látkou napuštěnou kdo ví čím - zápalný šíp. Jakmile první dokončila, vzala do ruky další.

Zdálo se, že se kruh světla zmenšuje. Anila, Vása a Phia se krčili u ohniště. Ptáci kdesi vysoko ve větvích o sobě raději nedávali vědět. Měsíc zapadl.

Chardan se oháněl svou posvátnou pochodní. Riva se pohyboval po obvodu tábořiště a usilovně tloukl do mlhy svým mečem. Účinek se velmi podobal tomu, co dokázaly louče. Riva si svůj meč totiž vykoval sám v dílně Ghara staršího. Cenil si svou zbraň a nikdy ji neodkládal.

Mlha se valila dál. Moc ohně slábla, bělostná stěna už téměř neuhýbala. A stále houstla... Začínala místy nabírat tvar nestvůrných rozostřených tváří, rukou i těl...

Taihun spěšně přistoupil k ohništi a vytáhl z něj oštěp. Khóruin rychle udeřil pochodní do mlhy a uskočil Taihunovi z cesty. Vathilin bratr mrštil oštěpem do mlhy, přímo po nezřetelné postavě.

Alphia zahlédla, jak mlžný opar před hrotem zbraně ucukává a v letu se mu vyhýbá... Ozvalo se zasyčení, jako by něco rozžhaveného dopadlo do vody. Oštěp zmizel.

Taihun a Khóruin jednohlasně zakleli. Hrozivá silueta na mýtině se pomalu pohnula kupředu.

Uhaste ten oheň... Pevný, rozkazující hlas. *Uhaste ten oheň!* Příkaz, který se Hwarnijům nedostal do hlavy ušima.

"Ne!" zaječela Vathila a spustila závoru vůle na bráně své mysli. Měla pocit, že údery psychického útoku se jí rozléhají v hlavě. *Uhaste! Hned! Uhas ten oheň, ženo! Otevři mi!*

Ivain pevně stiskl v rukou loutnu. Vzápětí začal hrát a nádherně zpívat. Zpíval píseň, kterou všichni tak dobře znali, píseň, jež vyvolává slunce...

A v tu chvíli obloha zbledla pruhem svítání. Vathila přidala svůj hlas k Ivainovi, aby přehlušila ozvěny ve své hlavě.

Riva s Askrou usedli v soustředění k ohni. Příkazy přicházející z temnoty se tříštily o ocelové skořápky vůle Hiranyových učedníků. Plameny vyšlehly do výšky. Uprostřed ohniště se svíjela a plála Rivova runa Žáru. Kouzelnice pozvedla tvář napjatou soustředěním.

Alphia vložila do ohně tři zápalné šípy, které pro ni připravila Vathila. Lovkyně tušila, co se Askra chystá udělat, na to ji znala dost dlouho...

"Teď!" vzkřikla čarodějka a prudce vztáhla ruce. Khóruin a Taihun sebraně uskočili z cesty, každý na jinou stranu. Směrem od Askry vyrazil vzdušný vír vyvolaný Aderánovými runami, které dívka ovládala. Mlha se rozlétla, rozmetána do všech stran.

A přesně v tom okamžiku Alphia vystřelila. První šíp přímo, průchodem v mlze. Druhý vrchem, aby padal obloukem. Dřív než předchozí dva dopadly, vystřelila ještě třetí - opět přímo.

Ozval se děsivý neslyšný výkřik, který všechny strhl na zem.

A v tu chvíli vyšlo slunce.

*

"Můj oštěp prostě zmizel," prohlásil Taihun poté, co marně prohledal celou mýtinu i okolní divoký porost. "Tušíte někdo, co to mohlo způsobit?" zeptal se, hledě přímo na Askru.

"Netušíme," odpověděla čarodějka s pokrčením ramen a zastínila si půvabnou tvář před nenechavým sluncem, které už se přesunulo na své pouti přes poledne.

Zapraskání větviček provázelo vracející se Alphiu.

"Našla jsi něco?" zeptal se Khóruin své nevlastní sestry.

"Ten, kdo se v noci plížil kolem našeho tábořiště za sebou zanechal, na rozdíl od té nestvůry z hrobu blesku, stopy. Zřejmě to byl muž střední výšky. Žádné zvláštnosti v chůzi. Přišel sem od cesty, která spojuje Arku s Lernou a odtud se vydal k Lerně - ale ztratila jsem stopu a ani Phia ji už nedokázala najít," odvětila Alphia.

"To není dobré," řekla tiše Vathila, která unaveně seděla na svém plášti.

"Kde vůbec vězí Riva a Ghar? Už tu měli být nazpátek - i s Hagiem," poznamenal Khóruin. Jako v odpověď na jeho slova se ozvalo mohutné praštění drčených větví, jako by se sem částečně prosekanou cestou prodíral přinejmenším medvěd, kterému je vysekaný prostor úzký. Vzápětí se ze spleti rostlinstva vynořil Ghar Karian s širokým úsměvem.

Družina si viditelně oddechla. Za kovářským učedníkem se na mýtinu protáhl útlý Riva. A za ním se objevil Hagias Bělohav.

Hwarnijové se zvedli a pozdravili svého krále.

"Riva už mi pověděl, co se tady přihodilo," řekl Hagias a několika kulhavými kroky popošel k puklému kameni. Černá kapuce mu sklouzla z hlavy a odhalila krátce ostříhané bílé vlasy a zlatou hwarnijskou korunu.

"Pane, Alphia zjistila, že ten, kdo se během celého souboje pohyboval kolem, přišel od stejné cesty jako my. A mířil směrem na Lernu," řekla Vathila zdvořile. Král se ani neobrátil:

"Dobrá. Teď běžte všichni zpátky na Arku. Vyřídím to tady a přijdu za vámi."

Kapitola II.: Prokletá vesnice

*Vlk vlkem zůstane
čas klidu nastane
jednou.
Odlesky v hladině...
Čí paže z řeky mě
zvednou?*

Ivain Melittar z Vinairů

Následujícího rána Hagias Bělohlav zastavil Khóruina ještě v chrámu, těsně po ranním Zpěvu. Všichni ostatní členové družiny se okamžitě shromáždili kolem, aby zjistili, co se děje. Všichni kromě Ivaina, který se ztratil, jak nejrychleji to šlo.

"Přibližně před deseti dny jsem poslal skupinu ohňonošů do Lerny, aby posílili tamější Aderán. Jenomže nosiči ohně se doposud nevrátili, ani neposlali zprávu, ačkoliv cesta do Lerny trvá nanejvýš tři dny chůze na severovýchod. Je potřeba, aby se tam někdo vypravil a vyšetřil to. Pokud bude situace řešitelná, vyřešte ji na místě, pokud ne, okamžitě se vraťte a podejte zprávu. A nerozdělujte se," řekl Hagias svým obvyklým strohým tónem. Vathila se neklidně pohnula, aby se zbavila nepříjemného pocitu z královny dravčí tváře a nelítostných očí.

"Hned vyrazíme na cestu," přikývl Khóruin. Bělohlav ho gestem propustil a vydal se svou zvláštní kulhavou chůzí k východu z chrámu.

"Muhur onemocněl. Mistr mě nepustí z kovárny," prolomil ticho Ghar.

"Co se dá dělat. Vždyť víme, jaký mistr kovář je. Nám ostatním se snad podaří uvolnit z práce. Taihune, zkus sehnat Ivaina. Za hodinu a půl se všichni sejdeme u mostu," řekl Khóruin. Všichni přikývli a rozběhli se připravit na cestu.

*

"Miiiistřeee Hiranyooo!" povykovala Askra před domem svého učitele, dokud čaroděj nevyšel ven.

"Copak tu tak vyřváváš, drahá učednice?" zeptal se naoko přísně, ale hlasem prosvítalo veselí. Jakmile ustala veškerá magická aktivita kolem hrobu blesku, mistr mág byl opět ve své kůži.

"Král nás zase posílá pryč, abychom mu nějakou dobu nelezli na oči," odvětila kouzelnice způsobně a s hlubokou pokorou.

"Ach tak. Co se dá dělat. Nevypráším ti tedy při příštích meditačních cvičeních kožich, ani ti neuložím spoustu nemilé práce," děl starý čaroděj zklamaně.

"Jistěže ne, mitře!" rozzářila se dívka.

"A ne abys lezla, kam nemáš, a hledala, jestli tam náhodou není nějaká zajímavá magie!" napomenul ji ještě Hiranya.

"Jistěže ne, mistře!"

*

"Tohle se mi nelíbí. Hagias nás znova posílá na nějakou blíže neurčenou výpravu, aniž nám vůbec řekl, s čím jsme se to setkali posledně," poznamenal Khóruin zamračeně. Jeho kůň neklidně přešlápl, jako by vyjadřoval znepokojený souhlas.

"Ano. Vrátil se od hrobu blesku asi půl hodiny po nás a naše tázavé pohledy i tázavé otázky zdařile přešel mlčením," dodala Vathila. Alpha kývla. Pečlivě zkontrolovala tětivu svého luku. Askra stála na kraji mostu a házela žabky, jako by se vůbec nic nedělo – což bylo ovšem čarodějčino obvyklé rozpoložení. Saimún se nesouhlasně po sestře ohlédl, ale to samozřejmě nemělo pražádný účinek.

Ozval se klapot kopyt a směrem od nejzapadlejších částí Dariky přijížděl Taihun. Jeho hřbec nesl hlavu pyšně zvednutou.

"Ivaina jsem nenašel. Při Machuznatarovi, ten ví, jak se schovat! Myslím, že naše poslední cesta se mu ani trochu nelíbila," oznámil Taihun neradostně.

"Alespoň nebudeme muset celou cestu šeptat," zakřenila se vesele Askra.

*

Po celodenní cestě se družina utábořila. Khóruin se soustředil na rituální přípravu ohniště, Vathila s Alphiinou pomocí chystala jídlo.

"Pokusím se zjistit, co je před námi. Snad nám les něco poví," řekl Saimún zamýšleně.

"Ahá, jdeš zapustit kořeny," rýpla si Askra. Saimún potřásl hlavou, listy živého břečťanu, který proplétal jeho vlasy, se zachvěly:

"Ty nemáš představu, co to znamená nasávat vodu kořínky!"

"Ale mám. Slyšela jsem, že některým drúvidům se to tak zalíbilo, že už zakořenění zůstali a někdo je pak musel odseknout," šila Askra uštěpačně do svého bratříčka.

"Ještěže Khóruin má s sebou mačetu," odsekl ironicky drúvidský učedník a odebral se do lesa.

Ven z kruhu světla se za ním nikdo neodvážil. Noc spolkla les a uvrhla ho do nebytí. Jen Alpha se pohybovala na hranici temnoty. Při pohledu mezi stromy lovkyně podvědomě sevřela v dlani přívěšek, který se jí houpal na krku. Amulet ve tvaru trojúhelníku, vytvořený z polodrahokamu vzhledem podobného noční obloze... Amulet, který ji a Ghara chránil, když jako vyděšené děti bloudili po lesích... Ale to už je dávno, tak dávno...

Saimún si našel vhodné místo mezi stromy a usadil se na zkřížených nohou. Bledé měsíční světlo si kreslilo na černou kůru. Drúvidi měli své způsoby, jak se ubránit noci. Nepotřebovali Aderánový oheň.

Břečťanové listy tiše šeptaly v nočním vánku kolem tváře a uší mladého drúvida. Rostlina, která se Saimúnem žila v symbióze, zapustila tenké úponky do země. Saimún se pohroužil do meditace. Jeho mysl položila lesu otázku a ta se skrze vědomí hvozdu šířila ve stále větších a větších kruzích – od keře ke keři, od stromu ke stromu... A zatímco se břečťan, jež ho obrůstal, i jeho vlastní tělo živilo z toho, co nabízela země, drúvid trpělivě čekal na odpověď.

*

"Na západ od Lery je nějaký slabší magický zdroj. K Lerne samotné ještě nedosáhnu. O povaze toho zdroje nic nevím, ale není spřízněný s Aderánem. Na jihu jsem ale objevil nějaké místo, kde je tkanivo hvozdu narušeno – vypadá to na nějaký větší tábor, či něco takového," prozradil Saimún výsledky svého nočního tázání lesa.

"Větší tábor... To je podivné. Měli bychom varovat Hagia?" nadhodila Alpha, jejíž liška by mohla snadno donést vzkaz až do Arky, ačkoliv většinou se lidským obydlím raději vyhýbala. Všechny tváře se obrátily na Khóruina.

“Myslím, že to nebude potřeba. Pokud vím, drúvidi v okolí Arky se ptají hvozdu noc co noc. O jakémkoliv nepřátelském pohybu by věděli dřív, než by se protivník objevil na obzoru. A kromě toho jsou ještě blíže než my. Pravděpodobně se jim i podaří zjistit víc než nám. Náš úkol je v Lerně. Musíme dohlédnout, aby v případě útoku nevpadl někdo jiný Hagiovi do zad,” rozhodl Khóruin Melittar po delší odmlce.

Souhlasné ticho, které zavládlo, rušily jen kroky na cestě a dech poutníků a dvou koní, kteří nesli většinu zavazadel.

*

Po dně prudké strže se hnala divoká říčka, nad níž vedl dřevěný most. Družina na něj bez obav vstoupila i se zvířaty. Most vypadal už na první pohled pevně a Taihun, který se dobře vyznal ve stavbách nejrůznějšího druhu, viděl, že most celou skupinu snadno unese.

Unavené slunce vrhalo dlouhé stíny na hladinu zpěněné říčky.

Na druhé straně strže stál dřevěný dům Strážce mostu. Muž, který jej obýval spolu se svou rodinou, byl dřevorubcem a jeho úkolem bylo udržovat přechod přes řeku v pořádku. Jakmile se cestovatelé přiblížili, vyšel na zápraží.

“Zdravím vás, vítejte, vítejte. Pojd’te dál a buďte hosty v mém domě, noc se už rychle blíží,” pozdravil příchozí přívětivě a pozval je hned dovnitř, jak kázal zákon pohostinství.

“I ty buď zdrav,” odpověděl Khóruin, který kráčet v čele družiny. Rychle si vyměnil postranní pohled s Taihunem, Vathilin bratr přikývl. Khóruin mu podal uzdu svého koně a sám, jakožto nejstarší a zároveň nepsaný vůdce, vstoupil spolu s ostatními do domu.

Taihun zavedl koně do stáje, která stála spolu s dalšími hospodářskými budovami za domem, na straně odvrácené od cesty. Dveře stáje byly otevřené. Bojovník odsedal a vyhřebelcoval koně, vyčistil jim kopyta a založil do žlabu připravenou píci. Svoje zvířata by Khóruin s Taihunem neradi svěřili komukoliv jinému než sobě samotnému – nebo jeden druhému.

Strážce mostu nejprve nabídl unaveným hostům jídlo v příjemném světle a teple krbu, jehož plamen byl potomkem Aderánu. Saimún se omluvil, že jakožto drúvid musí podstoupit další ze svých lesních meditací a nemůže proto přijmout nabízenou večeři. Pak se odebral ven, do houstnoucí tmy.

“Míříte do Lerny?” zeptal se hostitel, až když všichni dojedli.

“Ano. Ohňonoši, kteří tam byli vysláni, se nevrátili. Král nás poslal zjistit, co se stalo,” odvětil Khóruin.

“Ani jsem si to neuvědomil... Ohňonoši tady přespávali na cestě do Lerny. Nepočítal jsem dny, a tak jsem se ani nezarazil nad tím, že se dlouho nevracejí,” řekl hostitel.

“Je zvláštní, že ani neposlali zprávu,” dodal zamyšleně Khóruin.

“To ano. Je jinak něco nového v Arce?” tázal se Strážce.

“Ohňonoši ti jistě pověděli o tom, že mistr Tilukas přišel o svého psa, i o tom, že v klanu Kvanari se očekává narození dítěte. Jinak všechno při starém. Král Bělohlav se těší dobrému zdraví,” usmál se bojovník. Strážce přikývl a taky se zasmál. Hagias byl muž ze železa a jeho zdraví bylo téže kvality.

“Budu tedy vyprávět já,” ujal se slova hostitel. “Před lety, když jsem sem přišel, našel jsem zde dům, most a jeho Strážce. Byl to už starý muž. Pohostinně mě přijal a vyprávěl mi následující bajku. Mám ve zvyku ji vyprávět pocestným, kteří sem zavítají. Je to moje dědictví, stejně jako tento dům a tento most.

V jakémsi lese bydlel lovec. A ten jednoho dne odešel lovit. Když postupoval lesem, tak jím byl dostižen mohutný kanec, který vypadal jako vrcholek hory. Když lovec spatřil, byl zasažen jeho šípem, který lovec vypálil maje luk napjatý až ke konci ucha. Kanec ale, strašlivě rozrušen zraněním, se vrhl na lovce a rozpáral mu břicho svým klem, který zářil jako mladý měsíc. Lovec padl mrtev. Potom, zabiv lovce, také kanec zašel bolestí z rány šípu.

Mezitím přišel do těchto končin jakýsi šakal, který měl smrt na jazyku a bloudil sem a tam. Když spatřil kance a lovce, rozradostněn si pomyslíl:

“Osud je mi příznivý! To on mi poslal toto nečekané jídlo. Já je budu jíst tak, aby cesta mého života byla na mnoho dní. Napřed sním smyčku tětivy upevněnou ke špičce luku.” Takto si v duchu pomysliv, strčil si do huby špičku luku a začal požírat tětivu. A když pak byla tětiva přehryzána, uvolněná špička luku mu prorazila horní patro a vyšla hlavou ven. A tak také on zemřel.

*

Takto zněl onen příběh ve hwarnijštině:

Karminhat waniri karian pratiavasat. Tar kaikatan karisai agun prasthitar. Atha tanair prasarpatair parwatakikharas magavarahas sanaditas. Tana vaidanwa aurantaguntasarair tar tanair sanghatas. Tanair-pi varahair kaupavirair yuvandyutair dantagrair patitadaras karian aitapranas danau apatat. Atha karianis martis sarapraharaaidanair pramartas.

*

Tak končí onen příběh. Když mi jej starý Strážce dovyprávěl, sebral se a odešel do lesa. Už jsem ho nikdy nespatriil. Zanechal mi dům, most a tento příběh jako dědictví.”

Noc pokročila.

Saimún seděl ve tmě, daleko od hřejivých světél domu. Zvláště ztřeštěnými a změněnými smysly vnímal, jak kdosi vyšel ze dveří. Tiché vrznutí, světlo padající na trávu, lehké kroky... *Některá z dívek...?* Drúvidovo vědomí splývalo se zemí a rostlinami, měl pocit, jako by dotyčná lehounce kráčela po jeho kůži...

Znovu vrzly dveře. Těžší, pevná chůze, pohyb bojovníka...

Lehčí kroky se zastavily na nedalekém návrší. Příchozí ulehla do trávy a zabalila se do pokrývky... V tu chvíli se Saimúnovi rozbřeslo. *To je přece Riva!*

Bojovník přišel blíž a usadil se vedle Rivy. *Khóruin!*

Bratři tiše rozmlouvali. Přes šelestění větru v travinách a zkreslené rostlinné vnímání nedokázal drúvid rozeznat, o čem hovoří. Pak se Khóruin zvedl a neochotně se vrátil zpět do Strážcova domu. Riva zjevně mínil zůstat sám přes noc venku, za hranicí dosahu ochranného ohně, jen s hvězdami nad hlavou. A nezdálo se, že by ho od toho někdo dokázal odradit.

Saimún se natáhl dál. Pohroužil se do vědomí hvozdu a prostoupil jím.

Tam, kdesi směrem na západ, byl známý magický zdroj. Nedaleko od něj další! Dál... dál... Konečně – Lerna! Slaboučký, skomírající Aderán... A tábořiště na jihu...? Zmizelo... Beze stopy, bez jediné stížnosti hvozdu, že tam kdy někdo byl...

*

Třetího dne cesty, několik hodin před setměním, začalo mezi stromy probleskovat světlo volného prostoru.

“Sejdeme z cesty. Alphia a Taihun půjdou na výzvědy. Vathila se k nim připojí, její schopnosti by nám mohly něco prozradit. Do tři čtvrtě hodiny ať jste zpátky. Mágové se zatím pokusí něco zjistit z dálky,” rozhodl Khóruin. Tři vybraní přikývli a vydali se do lesa.

Netrvalo ani půl hodiny a vrátili se.

“Lerna samotná vypadá celkem v pořádku. Pár lidí pracuje na okolních polích,” řekl Taihun.

“Oni nepracují,” prohlásila zamračeně Alphia, jejímž očím ušlo jen máloco. “Možná to tak vypadá, ale ve skutečnosti ti lidé jen tak naprázdno chodí po polích, jako by něco ztratili.”

“Místní obyvatelé jsou podivně zmatení... Jen občas mezi nimi cítím záblesk jakési silné negativní emoce, který vyšlehne jako plamen a okamžitě zase zmizí,” přidala se Vathila.

“A když už jsme tak u těch plamenů – Aderán tady zatraceně zeslábl,” dorazila celou záležitost Askra. Riva jí nešťastným přitakáním dal za pravdu.

“Co teď?” zeptal se nejistě. “Moc se mi nechce chodit na to divné místo těsně před setměním...”

“Mohli bychom strávit noc v lese, u vlastního ohně. Pak bychom měli celý následující den na zkoumání Lerny. Ale je možné, že situace ve vesnici se zhoršuje s každou hodinou. Neměli bychom riskovat, že se kvůli naší váhavosti stane neštěstí,” řekl Khóruin po zralé úvaze.

Družina vyšla z lesa a vydala se k palisádě, která obklopovala vesnici.

“Stůjte! Kdo jste a odkud přicházíte?” zastavili je strážníci v bráně.

“Přicházíme z Arky. Chceme mluvit s vaším vládcem,” odpověděl Khóruin stejně formálně a nevlídně.

Jeden z vojáků se vydal do města. Netrvalo dlouho a vracel se zpět. Spolu s ním kráčel pán Lerny se zlatou čelenkou a tři bílé oděny arkinští ohňonoši.

“Vítejte. Buďte zde hosty,” řekl vládce. Khóruin a jeho průvodci se lehce uklonili a následovali svého hostitele.

Lerna vypadala zešedle a zpustle. Zdi domů byly odřené a poškozené.

“Je nám líto, že jsme se nevrátili včas, ale nebylo to možné,” začal vůdce ohňonošů, zatímco všichni kráčeli mírně stoupající ulicí.

“Co se přihodilo?” zeptal se Khóruin a byl rád, že v Lerně není ortodoxně dodržován zvyk pohostinství, který by umožnil mluvit s hosty o důvodu návštěvy až po jídle.

“Byli jsme napadeni vlčí smečkou. Byl to hrozný boj, máme mnoho ztrát. Ale s hrdinskou pomocí kněží a ohňonošů jsme se ubránili,” odpověděl lernský vladyka.

“Vlci? Povězte, co přesně se stalo?” tázal se Khóruin.

“Bylo zapotřebí rozšířit vesnici a tak byla část palisády stržena, aby se okruh opevnění mohl přestavět. V noci se sem pak přihnali vlci z lesů. Obrovští, černí, s rudě žhnoucíma očima. Byly jich stovky. Aderán tu byl už hodně zesláblý a my jsme ho nestačili posílit náležitým rituálem,” vyprávěl ohňonoš.

Alphia si vyměnila postranní pohled s Askrou. *Vlci? Vlci, kteří ohlodávají zdi domů? Hmmm...*

“A proč jste ani nedali vědět do Arky?” ptal se Khóruin dál.

“Pečovali jsme o zraněné a spalovali mrtvé. Vladyka nemohl postrádat ani nás, ani nikoho ze svých lidí. Nemluvě o tom, že se lernští po útoku báli vyjít z vesnice v menší než dvacetičlenné skupině. A těžko se jim divit...”

“Kterým směrem ti vlci prchali, když jste je odrazili?”

“Neprchali. Museli jsme je všechny pobít.”

“A těla?”

“Spálili jsme je v Aderánu.”

“To jste dobře udělali. Co stopy? Zjistili jste odkud přišli?”

“Zdá se, že z východu.”

Náhle se z blízkého domu ozval výkřik. Vathila sebou trhla. Výkřik byl doprovázen prudkým zábleskem emoce, jaký zaznamenala už předtím – zášlehem šíleného strachu.

“Co se tam stalo? Jsem léčitelka,” pohnula se hned k domu a zaklepala dřív, než jí v tom někdo mohl zabránit.

Na práh vyšel hnědovlasý muž.

“Slyšeli jsme křik. Je snad někdo zraněný? Ovládám léčitelské umění, mohla bych jistě pomoci,” řekla Vathila účastně.

“To... Moje žena... Má takovou nemoc... Občas mívá záchvaty... Ale už je v pořádku,” odpověděl muž a pošilhával přitom na vladyku. “Už je v pořádku,” zopakoval.

“Dovolte, podívám se na ni,” trvala na svém plavovláska, ačkoliv se cítila velice nepříjemně – výraz hnědovlasého i lernského vládce rozhodně nebyl potěšený.

“Naši léčitelé se snažili jí pomoci, ale nepodařilo se jim to,” odporoval muž.

“Vathila je výjimečně schopná. Možná by mohla přispět lékem nebo užitečnou radou,” podpořil Khóruin svou manželku, která už začínala klesat na mysl.

“Dobrá,” svolil neochotně vesničan a ustoupil ze dveří. Vathila nenápadným gestem naznačila ostatním, aby za ní nikdo nechodili, a vstoupila.

Muž ji zavedl do pokoje, kde na lůžku ležela jeho manželka.

“Zdravím tě. Zabývám se léčitelstvím. Slyšela jsem výkřik a tak jsem přišla,” řekla Vathila jemně a pohybem ruky dala vesničanovi najevo, že jí má s nemocnou nechat osamotě. Muž neochotně poslechl.

“Už se cítím naprosto skvěle,” odpověděla žena a spokojeně se usmála.

“Copak se ti přihodilo?”

“Ani nevím, taková slabost.”

Aha, pomyslela si Vathila, takže o svých obvyklých “záchvatech” nic neví. Léčitelka vzala ženu za zápěstí, aby jí změřila tep. Zároveň ale hledala i něco jiného. Její zvláštní schopnosti jí umožňovaly citem určit, co člověku schází.

Nic... Nic zvláštního... Ta žena je úplně zdravá... Najednou se Vathila zarazila. Tělem každého člověka vedou dráhy energie. A v těle “nemocné” ženy... Zdvojené dráhy...!?

“Au! Co to děláš!” vyjekla vesničanka a vytrhla se.

“Co se stalo?”

“To pálí...”

“Snažila jsem se jen zjistit, co způsobilo tvou slabost. Tvůj muž říkal, že trpíš nějakou nemocí, ale nebyl schopen mi popsat příznaky,” řekla Vathila starostlivým, uklidňujícím hlasem. Nic z jejích skutečných myšlenek neproniklo ani náznakem do výrazu její tváře.

“Mrzí mě, že jsem ti nechtěně ublížila. Chtěla jsem ti svými schopnostmi pomoci, aby ti už nic neztěžovalo život,” dodala léčitelka jemně a omluvně.

“To nic, to nic,” odpověděla vesničanka, jejíž odpor a podezíravý záblesk v očích odvála Vathilina schopnost utěšovat.

“Kdo tě léčil předtím? Ráda bych za ním zašla a něco se dozvěděla. Možná bych mohla i nějaký lék dovézt za několik dní z Arky,” nabízela se plavovláska ochotně.

“Náš mistr léčitel ti jistě rád všechno poví, zajdi za ním. To víš, já ani můj manžel se v léčitelství nevyznáme. Ale nedělej si starosti, zvykla jsem si...” odpověděla vesničanka klidně.

Obě ženy se rozloučily. Vathila přislíbila, že jestli to bude možné, tak se ještě zastaví, a s tím vyšla z domu.

“Všechno v pořádku,” řekla s úsměvem. Ostatní se zatvářili uklidněně a spokojeně. Ve skutečnosti ale věděli, že nic není v pořádku. Vathila neměla ve zvyku zahánět příznivé síly tím, že by pronášela tak jednoznačně kladné věty, když se vracela od svých nemocných.

“Co to bylo za nemoc?” zeptala se Askra se špetkou zájmu.

“Je to zřejmě záchvatovité onemocnění, se kterým jsem se zatím nesetkala. Ale projevuje se jen výjimečně. Ještě se případně poradím s léčiteli v Arce,” odpověděla Vathila.

Nikdo už se na nic neptal.

V mlčení došli k domu, kde měla družina strávit noc. Vladyka a ohňonoši zasedli spolu se svými hosty ke stolu, aby povečeřeli.

“Potřebujeme především, aby nám král poslal z Arky pomoc. Nepotřebujeme ani tolik zásoby, jako spíš lidi. Zůstali nám už jen čtyři kněží Aderánu. Mnoho mužů bylo pobito. Také musíme co nejrychleji znovu vztyčit palisádu. Čas nás tísni,” navázal vladyka na předchozí rozhovor.

“Zítřka s úsvitem vyrazíme do Arky a předáme králi zprávu,” řekl Khóruin. *Jenomže ta zpráva pro vás zdaleka nebude tak příznivá, jak si možná myslíš,* dodal v duchu.

“Ohňonoši se vydají na zpáteční cestu spolu s vámi. Hrdinně nám pomáhali, zaslouží si obdiv a uznání,” dodal vladyka.

Khóruin přikývl.

“Uvidíme se na večerním Zpěvu vyvolávání hvězd,” rozloučil se po chvíli vladyka a zvedl se od stolu. Do setmění ještě zbývalo trochu času...

Jakmile za lernským vládcem a ohňonoši zapadly dveře a jejich kroky odezněly, Alphia také vstala:

“Podívám se po okolí, jestli najdu stopy.” Taihun se k ní připojil:

“A já se trochu porozhlédnu po městě. Celá ta jejich historika není právě výkvět věrohodnosti.”

*

Na Lernu se pomalu sápany prsty soumraku. V oknech domu pro hosty tančila mihotavá záře Aderánového ohně v krbu.

Taihun se usadil k ostatním a zamračil se:

“Palisáda na východní straně je skutečně stržená a rozestavěná. Něco se tudy mohlo dostat mezi domy...”

“Jenomže co se stalo poté, co to proniklo do města, už zdaleka není jisté,” odtušil Khóruin.

“Směrem na východ jsou v lese nějaké vlčí stopy. Postupně se ale mísí s lidskými, až nakonec zůstávají jen lidské. Jestli to jsou stopy útočníků, pak to nebyli vlci... ale vlkodlaci,” řekla Alpha. Musela polknout, aby si pročistila stažené hrdlo, než mohla pokračovat. “Ale hvozd na druhou stranu vůbec nevypadá na to, že by se jím hnala útočící armáda – ať vlků nebo lidí. Před několika dny sice přšelo, ale stejně se mi to nějak nezdá. A navíc, vlkodlaci by nikdy nezpůsobili, aby město vypadalo takhle!”

“Jestli ti vlkodlaci nakonec nejsou ti, se kterými jsme se před chvílí vesele bavili,” poznamenal Taihun chmurně. Všechny zamrazilo.

“Ta žena, kterou jsem prohlížela,” promluvila Vathila do ticha, “měla zdvojené energetické dráhy v těle. O své údajné nemoci vůbec nic nevěděla. Něco je tady příšerně špatně...”

“To teda je. A samozřejmě ohňonoši se museli starat o ubohou chudinkatou vesničku, takže opravdu nikterak nemohli dát vědět, co se stalo. Takže tady seděli a čekali na nás jak na smilování Machuznatarovo,” zakřenila se Askra.

“Jsou podezřelí jak jablka na jaře,” dodal Saimún.

Najednou sebou Vathila trhla a naznačila, aby všichni zmlkli, ačkoliv do té doby se radili jen šeptem.

“Cítila jsem někoho za západní stěnou. Jen záblesk emoce, pak to zmizelo. Mám pocit, že nás někdo špehuje,” zašeptala léčitelka Khóruinovi do ucha. Bojovník přikývl a otočil se na Taihuna. Ukázal na západní stěnu a pak na dveře. Vathilin bratr se neslyšně zvedl a s rukou na meči vyklouzl ven.

Zanedlouho se vrátil.

“Vathila cítila někoho navíc, že? Ale nikoho jsem nenašel,” řekl. Khóruin kývl. Taihun ztišil hlas: “Zato ta zeď je asi o dva kroky silnější, než by při nejlepší vůli měla být.”

Všichni se zvedli a začali prohledávat dům. Něco tady nehrálo...

“Pojďte sem!” zavolal Saimún ze sklepa. Ostatní k němu seběhli.

Drúvid stál u zaprášených, pavučinami opletených dveří v západní zdi, na kterých bylo dosud vidět jakýsi nápis. Jenomže Saimún neuměl číst.

“Je to v nějakém neznámém jazyce. Nic mi to neříká,” prohlásil Riva a Askra dala pokrčením ramen najevo, že ani ona nedokáže nápis přečíst. Vathila se opatrně dotkla dveří.

“Mám pocit, že to je nějaký varovný nápis vztahující se k minulosti. Asi v tom smyslu, že se tu před časem někdo praštil do hlavy, tak aby se to neopakovalo,” přetlumočila svůj dojem.

Saimún vzal za kliku. Dveře se ani nepohnuly. Zdály se spíš zaseknuté než zamčené. *Kéž by tu byl s námi Ghar. Ten by prošel a ani by si nevšiml, že tu nějaké dveře jsou,* pomyslel si mladý drúvid. Přivřel oči a soustředil se. Šlahouny živého břechťanu na jeho pažích se pohnuly a začaly se ovíjet kolem dveří, protáhly se každou

skulinou, kterou našly. Vzápětí se ozvalo zapraskání a dveře povolily. Saimún na nic nečekal a vyrazil po úzkých schodech nahoru.

Nevelká dutina v západní zdi byla zaprášená, vzduch zatuchlý.

“Tady spoustu let nikdo nebyl,” poznamenal drúvid celkem zbytečně. Khóruin, který zatím stál na schodech, ruku položenou na meči, ustoupil zpět, aby se Saimún mohl vrátit. Pak se dovnitř vydal bojovník, provázený svou ženou.

Vathila opatrně a pečlivě zkoumala tajnou prostorou. Náhle se jí vybavila podivná vize. *Návrší... a na něm... železný strom... Nádherný vysoký železný strom...*

Potrásla hlavou.

“Cítím slabou magii,” hlásila Askra od schodů, kam se všetečně nasoukala.

“Fyzicky přítomen tu rozhodně nikdo nebyl,” doplnila Vathila a vracela se.

“Teď už nic nenaděláme,” rozhodl Khóruin, “pojdme k Aderánu, je čas na večerní Zpěv.”

Zpěv, který vyvolává hvězdy, se až na malé odlišnosti velmi podobal rituálu, jak jej družina znala z Arky. Doma však do chrámu přicházeli z čistou myslí, v bílém slavnostním oděvu a beze zbraní. Zde tomu tak zdaleka nebylo. Toho večera se pramálo soustředili na obřad. Očima nenápadně bloudili po tvářích lidí z Lery.

Lernských bylo u Aderánu velice málo. Příliš mnoho lidí se nedbale potulovalo po městě a povídalo si na zápražích, jako by se žádný významný rituál nekonal. Něco takového bylo v Arce nevídané. Vladyka však byl přítomen a stejně tak arkinští ohňonoši. Vládce stál okázale blízko posvátného plamene. Nalevo i napravo od něj seděl jeden lernský kněz oděný v bílém.

Alespoň ti, kdo tu stojí, musí být vpořádku. Žádný démon se přece nemůže přiblížit k Aderánu, uvažoval Khóruin.

Sotva obřad skončil, místní se začali lhostejně a unaveně rozcházet.

“Možná, že nám něco řeknou kněží,” šeptl Saimún Khóruinovi, “ale je potřeba nějak zabavit vladyku.” Bojovník pokynul ostatním z družiny, aby se k němu připojili. Arkinové se shlukli kolem vladyky. Nenuceně a přátelsky s ním začali projednávat okolnosti zítřejší cesty zpět do Arky a nejrůznější praktické záležitosti.

Za jejich zády se Saimún usadil vedle jednoho kněze. Muž v bílém hávu vypadal vyčerpaně, v očích měl skrývaný strach.

“Co se tu stalo?” zašeptal drúvid naléhavě.

“Vlkodlaci... zaútočili...”

“Poradte, co máme udělat?”

“Rychle... Přiveďte pomoc z Arky - hlavně kněží... Dlouho se neudržíme sami...”

Jeden z vladykových vojáků se naklonil ke svému pánovi a něco mu pošeptal. Pán Lery se okamžitě otočil a začal se vymotávat z hloučku, který ho obklopoval.

“Varujte se Měsíčního sálu!” řekl kněz rychle.

“A kde je Měsíční sál?” zeptal se Saimún, který naprosto zoufale nechápal, o čem kněz může mluvit.

“Tam... Venku...”

V tu chvíli už se přiblížil vladyka a spolu s ním několik strážných.

“Nerušte prosím naše kněží. Nemáme nikoho jiného, kdo by pomáhal živit náš Aderán a oni jsou i tak velmi unaveni,” řekl Saimúnovi. Drúvid si povzdechl. *Ani tady se nic nedozvím.*

Vathila, která stála opodál, však za závojem vladykovy řeči pocítila nebezpečí.

Dva z vojáků zatím vzali kněze mezi sebe. Pomohli mu vstát a odváděli ho pryč. S vojenským doprovodem přicházeli další dva kněží, aby na noc nahradili v rituálních zpěvech své druhy.

Je tohle všechno kvůli jejich bezpečnosti nebo proto, aby nám náhodou neprozradili něco, co nemáme slyšet? ptal se sám sebe drúvid a s přívětivým úsměvem vladykovi odkýval moudrost podniknutých opatření a péče o zbylé kněží. *Doufám, že až se tohle dozví Hagias, tak bude Lerna potřebovat nového vladyku...*

*

Necelou hodinu před úsvitem stála družina u lernské brány.

“Ti ohňonoši, co je s sebou vedeme, se mi vůbec nelíbí. Kdo ví, *co* to s námi vůbec jde do Arky. Hagias musí dostat podrobnou zprávu předem, aby se mohl připravit. Naštěstí mám já a Taihun koně,” shrnul situaci Khóruin.

“Ale do Arky nemůžeme nechat jet naše nejlepší bojovníky, pro případ, že by se družina ohňonošům po cestě znelíbila,” doplnila s lišáckým úsměvem Alphaia.

“Já se koní bojím,” zopakoval Saimún svůj argument ze včerejška a ustoupil do bezpečné vzdálenosti.

Riva se zakřenil a nasedl na koně svého staršího bratra.

“Můj kůň je pěkně vzpurná bestie,” varoval Taihun Alphiu, když jí podával otěže.

“V tom případě jsme si naroveň,” usmála se potěšeně lovkyně a vyšvihla se do sedla. Zvíře nespokojeně zafrkalo a zatančilo na zadních. Zrzka ale seděla jako přikovaná.

“Tak jedem!” zavýskla.

“Za den to stihnete k dřevorubcovu domu u mostu. Nejezděte dál v noci, přenocujte tam,” napomenul ještě Khóruin své sourozence. Nebyl si ale příliš jistý, zda ho vnímali. Riva a Alphaia prudce obrátili koně a vyrazili z Lerny.

*

V dřevorubcově domě se navečer potkaly dvě skupiny cestující opačným směrem. Družina se třemi ohňonoši a nemalý zástup bojovníků, řemeslníků i kněží Aderánu vedený jedním z vyšších čarodějů.

Zatímco všichni, kdo se vešli do velkého sálu v domě, naslouchali Strážcově bajce o lovcích, divokém kanci a šetřivém vlkovi, Khóruin a jeho společníci se šeptem radili.

“Riva s Alphiou mě neposlechli a jeli přes noc, jinak by záchranná výprava do Lerny nebyla na cestě tak brzo,” podotkl Khóruin nespokojeně.

“To jim ale sotva můžeme mít za zlé – vždyť se jim nic nestalo a doručili zprávu dřív. Alphiin amulet je ochránil,” řekla smířlivě Vathila a jemně se usmála. Khóruin úsměv opětoval.

“Řekl jsem mistru čaroději všechno o tom, co jsme zjistili. Varoval jsem ho, ať lernským moc nevěří a má se na pozoru,” vložil se do rozhovoru Saimún.

“Rozumné řešení. Těm, kdo jsou s ním, bych ale na druhou stranu nic neříkal. Netřeba je zbytečně plašit, když vlastně vůbec nic nevíme,” odpověděl Khóruin.

Askra a Vathila si zatím po straně cosi špítaly.

“...ale musím se ho dotknout, takže...”

“...nenápadně... to by šlo...”

Nepovšimnuty se obě dívky přesunuly ke krbu. Netrvalo dlouho a vůdce ohňonošů musel projít kolem, vyhýbaje se lidem, kteří po různu posedávali kolem na kožešinách nebo na nízkých stoličkách. Jedno poleno ze zásoby určené k přikládání se skutálelo muži přímo pod nohy. V tu chvíli rychle vyskočila Vathila, aby ohňonoše zachytila, než spadne. Ten na okamžik ztratil rovnováhu, ale neupadl.

“V pořádku?” zeptala se léčitelka, obratně skrývající své zklamání, že se mohla pouze krátce dotknout ohňonošova zápěstí.

“Samozřejmě,” kývl kněz a šel dál svou cestou.

Mistr čaroděj se krátce ohlédl od stolu po Askře, ale když viděl mladinkou Hiranyovu uřednici se zvědavým a dychtivým výrazem, nechal slaboučký závan magie plavat. Askra měla pověst hravé a lehkomyšlné čarodějky. Ale to byl ostatně problém Hiranyi.

“Tak jak? Zjistila jsi něco?” ptala se Askra, ač viděla, že lest se zdařila jen částečně. Vathila zavrtěla hlavou, neklidná a nespokojená:

“Nic. Na nic jsem nepřišla. Jen je až nezřízeně silný a zdravý... Možná... až moc...”

*

Na mostě přes jezero stály stráže – jako vždy. Tentokrát však nenechaly Khóruinovu družinu projít.

Jeden z vojáků se rozběhl do Arky. Zanedlouho se vracel s Hagiem, Nejvyšším drúvidem Auragonem řečeným Jitrocel, mistrem kovářem Gharem, Hagiovou černě oděnou osobní gardou a několika ohňonoši. Khóruin mezi nimi rozeznal Chardana. Od Arky přibíhala Alpha a spolu s ní i Riva a Ivain.

Král pokynul příchozím, aby přecházeli most jeden po druhém.

První přešla Vathila. Bělohlav k ní přiblížil posvátnou pochodeň. Pak jen mávl rukou, aby ji vojáci pustili do města. Další šla Askra, pak Taihun a za nimi Khóruin. Poslední z družiny předstoupil před krále Saimún.

“Pane, ti ohňonoši jsou nečistí! Provinili se proti Velkému Aderánu!” řekl tiše, ale pevně a naléhavě.

Vathila s Askrou na sebe překvapeně pohlédly. Nečekaly takovou ráznost a přímé obvinění od jinak rozvážného drúvida. Vždyť toho všichni věděli tak málo! Neměli žádné pořádné důkazy pro takové nařčení!

“Zařídím se podle toho,” odpověděl Hagias a pustil Saimúna do města. “Přineste vodu z posvátného pramene,” přikázal třem vojákům. Pak se obrátil k ohňonošům, kteří postávali na začátku mostu:

“A vy tři odložte oblečení!”

“Ale to...” začal nejvyšší z ohňonošů. Když ale viděl, jak Hagiovi muži zakládají šípy do luků, okamžitě zmlkl.

“Poslechněte krále!” poradil jim Jitrocel.

Ohňonoši si vyměnili neochotné pohledy. Pak se rozhodli splnit, co se po nich žádalo. Vathila zřetelně vnímala silné nepříjemné napětí, které se vznášelo ve vzduchu. V Hagiově tváři viděla rozhodnost a krutost. Ohňonoši se zdáli zčásti postrašení, zčásti vzteklí.

“Pojďte sem!” přikázal jim král. Tři muži předstoupili. Bělohlav k nim přiblížil pochodeň. Pomalu pohyboval plamenem v jejich blízkosti. Napětí sílilo, nepřátelské ticho se prohlubovalo.

Jsou to lidé – Aderán jim nijak neškodí! uvědomil si znovu Khóruin.

Hagias ustoupil od ohňonošů. Vojáci na ně vychrstli vodu z posvátného pramene. Nic se nedělo. Askra měla chuť nadávat. *To jsme snad všichni slepí a hlouší?! Podezírali jsme je zbytečně?!*

“Vezměte je do chrámu! Ať třikrát obejdou Velký Aderán!” přikázal Bělohav. Vojáci obklopili ohňonoše a s Hagiem v čele se vydali do středu Arky. Ostatní je následovali.

Tři obvinění, kteří se tvářili znechuceně, obešli posvátný Plamen. Jednou... podruhé... potřetí. Vojáci od nich odstoupili.

Kněží podali ohňonošům bílé hávy, jaké náleží služebníkům Aderánu.

“Třikrát obešli Aderán...” vydechl nevěřičně Saimún. Jeho sestra se po něm podívala. Až příliš dobře věděla, že Saimún jednal podle svého instinktu, který ho zatím nikdy nezklamal.

Všechny oči sledovaly odcházející ohňonoše. Pak Hagias přistoupil k mlčící družině.

“Pane,” promluvil Saimún a padl před králem na kolena. “Pane, vidím, že jsem se zmýlil a vyslovil jsem křivé obvinění. Ale byl jsem o tom nezvratně přesvědčen a jsem připraven nést následky.”

“Věřil jsi tomu, co jsi řekl. Nebyl v tom zlý úmysl a ty ses ničím neprovinil,” řekl Bělohav.

“Můžeme jít?” zeptal se Khóruin formálně. Začínala na něj doléhat únava z pobytu v Lerně i cesty zpět, z neustálé ostražitosti a podezřavého ohlížení se přes rameno.

“Ještě ne.” Ten, kdo promluvil, však překvapivě nebyl Bělohav, ale drúvid Auragon. Na jeho pokyn se celá družina odebrala spolu s ním, Hagiem a Gharem starším před chrám.

“Zdá se, že vás čeká ještě jedna nesnadná cesta,” řekl Jitrocel pomalu. Všichni na něj tázavě pohlédli.

“Chce vás Měsíční sál. To, co jste zažili u hrobu blesku, byl jeden z jeho projevů,” řekl Nejvyšší drúvid.

“Co je to Měsíční sál?” zeptal se Khóruin.

“Protivník Aderánu. Představuje sílu přímo protilehlou vůči Plameni. Drúvidové ho už po dlouhý čas zkoumají, ale je to zkoumání zdlouhavé a nebezpečné. Až přijde čas, budu vás tam muset vzít,” zněla odpověď.

“Ghar ať se drží výhně,” řekl mistr kovář a jeho hlas zněl více než nepříjemně. Nezdálo se, že by mu mistr Auragon mínil odporovat. Ghar mladší jen bezmocně pokrčil rameny. Khóruin koutkem oka zahlédl Ivainův potměšilý výraz. Nedělal si iluze, že by kdokoliv dokázal vychytralého barda přimět k tomu, aby šel někam, kam on sám nechce.

“Proč tam máme jít?” otázal se Khóruin. Šedooký mistr drúvid na něj upřeně pohlédl:

“Protože je lépe, budete-li zasvěceni a budete o Měsíčním sále něco vědět. Pak budete připraveni, až si pro vás Měsíční sál jedné noci nečekaně přijde. Teď můžete jít. Až bude vhodný čas, vezmu vás s sebou. Zatím čekejte.”

Družina osaměla před chrámem. Stáli tam v křehkém, ostražitém mlčení.

“Askro...?” šeptla Vathila.

“Hm?”

“Ty věříš, že se Saimún zmýlil?”

“Ne.”

Kapitola III.: Měsíční sál

*Krásné jsou elfky a chladné na dotek,
paprsek citu hledáš beznadějně.
Po lese tančí na tisíc elfek
a všechny... jsou stejné.*

*Píseň o krásných elfkách
přepisována severskému skaldovi Eriku Olafssonovi*

V domku Strážce mostu se opět sešla společnost.

"Alphio!" zavýskla Askra, když zase uviděla svou kamarádku.

"Askro! Vathilo!" zasmála se lovkyně a objala obě dívky. "Taky vás sem Jitrocel táhl přes noc, abyste se zbavili ohnivě esence Aderánu?" zeptala se šeptem. Čarodějka i léčitelka přikývly. Byly rády, že ony dvě spolu s Khóruinem byli konečně uvolněni z práce, aby se mohli připojit k Alphie, Saimúnovi, Rivovi a Taihunovi... Ale představa vstupu do Měsíčního sálu je znepokojovala. Ghar zatím zůstal v arkinské kovárně a Ivain se ztratil včas – nikdo nevěděl, v jakém koutě Dariky je mu konec.

Askra se po očku podívala po Nejvyšším drúvidovi, který právě poslouchal věčnou, nesmrtelnou bajku, kterou dřevorubec vyprávěl pokaždé a všem svým hostům.

"Už jste prozkoumali ten zdroj magie na severozápad od Lernity?" zeptal se Khóruin a Vathila skoro doufala, že dostane zápornou odpověď, že je ještě Jitrocel nebude moci vzít do Měsíčního sálu...

"Ano," odtušil Taihun pochmurně.

"Askro, to bylo úžasný!" ozval se Riva nadšeně. "Našli jsme návrší a na něm kovový obelisk, na kterém byla vytepaná spousta run! Často se tam opakovalo sousloví ‚kámen Rozcestník‘, což nám moc smyslu nedávalo. Pak jsem začal obcházet ten obelisk a číst jednu řadu run. A začal jsem mizet, dostávat se někam jinam. Ke vši směle na mě pak zařvali, ať toho nechám... Škoda. Opodál jsme objevili stát napůl uschlý strom s podivně rostoucími a zkroucenými mrtvými větvemi. Zdá se, že do něj udeřil blesk... Zespoda..." Na okamžik se odmlčel. Vzápětí ale pokračoval, stejně dychtivě a rozjařeně jako předtím:

"V noci z toho stromu spadla jedna větev a na zemi vytvořila runu, která může znamenat buď ‚bílá barva‘ nebo ‚řeka‘. Zjistili jsme, že v jedné řadě run na obelisku se právě tenhle znak vyskytuje hned třikrát a v žádné jiné není vůbec!"

"Přerazím Hiranyu jako hada, za to, že mě zdržel v Arce," bublala čarodějka nespokojeně.

"Prozkoumali jste, kam vede řada run s tím znakem pro ‚bílou‘ nebo ‚řeku‘?" zeptala se Vathila. *Kovový strom na návrší... Kovový strom... vířilo jí hlavou. Tam, v Lerně... Mohlo by to být tohle místo...?*

"Riva to chtěl zkusit, ale chytili jsme ho včas," odvětil Taihun. "Jenomže ještě předtím jsme narazili na ještě podivnější věc. Na pasece jsme potkali ženu – Alpha ji nejdřív viděla jako laň, a Phia ostatně taky. Ta žena k nám nejdřív promluvila neznámou řečí, pak tou naší. Představila se jako Královna Stříbrného buku a ptala se

na město s ohněm. Když jsme řekli, že jsme odtamtud, dala nám vzkaz pro krále. Ten vzkaz zní: *Kira entuleva.*"

"A pak prostě zmizela! Její stopy vedly někam *jinam!* Zkoušel jsem je sledovat spolu s Alphiou a dostali jsme se sice na stejné místo, ale v jiném světě! Ty stopy ale znova mizely, takže jsme se radši vrátili. Něco takovýho jsem v životě neviděl!" vykládal zapáleně Riva.

"Přerazím Hiranyu," zopakovala Askra zaníceně.

"Potíž nastala, když jsme řekli Jitrocelovi o tom vzkazu a o tom, že Královna Stříbrného buku se zmínila, že přivede svůj lid," ztišil hlas Saimún. "Nejvyšší drúvid prostě prohlásil, že něco podobného už tady bylo, ať to necháme plavat, že sám králi předá vzkaz. Přesto se ale tvářil, že neví, co ta slova znamenají. Což mu ani trochu nevěřím. Klidně by to mohlo znamenat něco jako: Přijde nás deset tisíc, rovnou nám otevřete brány!"

"Předpokládám, že jste se vyptávali. Řekl vám Jitrocel vůbec něco?" zeptal se Khóruin.

"Jo. Poslal nás, ať se jdeme chystat na vstup do Měsíčního sálu," ušklíbl se Saimún.

"Ten vzkaz bychom mohli králi poslat po mojí poštolce. Jedno z míst, kam je vycvičená, aby letěla, je Bělohlavův dům. Hagias tak vzkaz dostane, ať už má Jitrocel za lubem cokoliv," navrhla Vathila. Musela se ovládnout, aby se neohlédla od krbu ke stolu, za nímž seděl nejvyšší drúvid a povídal si se Strážcem mostu. *Kira entuleva... Co znamenají ta slova v neznámém jazyce, o tolik měkčím než je řeč Hwarnijů? Hrozbu? Příklad?*

"A nezapomeňte, jak nás nejvyšší z Kvanarijských mágů tajně před odchodem varoval - Jitrocel, Hagias ani mistr kovář prý nejsou vůbec z Arky. Možná sledují nějaké vlastní cíle a ty jsou kdovíjaké. Ostatně Riva je slyšel mluvit mezi sebou tím jazykem, který se až příliš podobal tomu, kterým promluvila ta žena na mýtině," připomněl Taihun.

"Vsadím boty, že mistr Jitrocel Auragon moc dobře ví, co znamená *Kira entuleva!*" zamumlal Saimún.

"Možná by se ten vzkaz měl dostat i mistru mágovi Vismianovi," nadhodil Khóruin.

"Jenomže on vždycky rebeluje proti rozhodnutím krále, vždyť to víte. I jeho cíle můžou být kdovíjaké. Nemáme žádný zvláštní důvod mu věřit," namítl Riva.

"Jsme příliš malé rybky, tohle by si měli mistr mág a Hagias vyřídit mezi sebou. Kdo jsme, abychom tohle rozhodovali?" vložila se do toho Alpha.

"Bude dost času to všechno Vismianovi povědět, až se vrátíme z Měsíčního sálu," mávla rukou Askra, která si nikdy z ničeho moc nedělala.

"Ale co když se nikdo z nás nevrátí...?" zeptala se Vathila, náhle plna úzkosti. Khóruin se zachmuřil:

"Myslím, že *Jitrocel* se vrátí docela určitě."

*

Na mýtině stál drúvid Auragon a proti němu v půlkruhu Khóruin s Vathilou, Askra, Saimún, Alpha, Riva a Taihun.

Jitrocel vztáhl ruce a znehybněl. Tma houstla, vše se propadalo do nicoty. Ze světa se ztrácelo světlo, les okolo Hwarnijů mizel a vytrácel se. Così viselo ve

vzduchu. Všichni očekávali, co bude dál, a báli se vyrušit soustředění mistra drúvidů. Byl slyšet jen pravidelný Jitrocelův dech, podobný dechu meditujících mágů.

Na západě se začalo poznenáhlu rozsvěcovat. Šířilo se odtamtud bledé světlo. Nebylo to světlo ani ohně, ani slunce, ani hvězd. Po chvíli se mezi kmeny a větvemi stromů prodral svit měsíčního kotouče. Zářil oslepujícím světlem, studenou září ledu a vzdáleného vesmíru. Jeho světlo se opřelo do tváří lidí, do kmenů stromů i do listy zapadané podlahy lesa. Čeho se dotklo, to ztratilo barvu a stalo se stříbrem. Hwarnijové se na sebe podívali – jejich tváře připomínaly masky bez výrazu.

Ze světa skutečně zmizely barvy. Zbyly jen zvýrazněné, jasné, bělostné, neživě vypadající tvary všeho, na co dopadlo světlo lunny. Všechno ostatní se propadlo do naprosté temnoty, snad zcela přestalo existovat.

Jako tehdy u hrobu blesku... Takto tedy přichází Měsíční sál...? napadlo Vathilu.

Auragon naznačil družině, aby ho následovala. Pak vykročil do lesa. Beze slova šli za ním.

Vrátíme se ještě někdy z téhle noční můry? uvažoval Saimún. Jeho důvěra v Jitrocela, a ostatně i v krále, získala povážlivé trhliny. Ještě, že jsme nakonec nechali napsaný dopis pro nejvyššího z Kvanarijských mágů... Jestli se nevrátíme, Strážce mostu se postará, aby byl dopis doručen a mistr Vismian se tak dozvěděl všechno, co se stalo a pro co jsme asi taky zahynuli – a bude moci zastavit Auragona, Hagia a Ghara staršího dřív, než bude pro Arku pozdě.

Lesní podrost se pozvolna měnil v podlahu sálu. Ležící listy se zplošťovaly a stávaly se z nich ponejprv dlaždice ve tvaru listů a nakonec jen kamenná mozaika. Okolní stromy se vytáhly do výšky a nabyly podobu sloupů. Stíny sloupů byly dokonale temné, jako propasti. Přesto však, když poutníci šlápli na dlaždice ve stínech, jejich nohy našly pevnou plochu a nepropadly se do nicoty.

"Toto je cesta k Předšálí. Měsíční sál a prostory s ním spojené mají jednu zvláštní vlastnost, totiž efekt odvíjejícího se koberce. Ať se vydáte kterýmkoliv směrem, ať jdete dopředu, do strany nebo se vracíte, vždycky postupujete blíž a blíž samotnému Měsíčnímu sálu, prostor před vámi se rozbaluje a odvíjí vždycky k němu," vykládal Jitrocel během chůze. Družina se podvědomě pevněji semkla kolem něj.

Vathila obezřetně pootevřela oči své mysli. Zkoumala okolí, zaplavena novými, nikdy nepoznanými dojmy. Pomalu si zvykala na zcela odlišné prostředí, třídila vjemy a ladila své vnímání do stejné tóniny s Měsíčním sálem.

"A je nějaká možnost se odtud dostat?" zeptal se Khóruin. Jeho slova zněla slabě a krom nich nebylo slyšet vůbec nic – ani kroky, ani dech.

"Bud' sem vstoupit hodinu před svítáním, takže tě vysvobodí slunce. Anebo rozdělát posvátný plamen," odpověděl Jitrocel a vytáhl ze záhybů svého roucha pomůcky pro přípravu nočního ochranného ohně.

"Ale my jsme museli všechno spojené s Aderánem nechat v domě Strážce mostu – včetně mečů a jiných kovaných zbraní..." V Khóruinovi hlodalo nemilé a stále se prohlubující podezření. Ani trochu se mu nelíbilo, že je neozbrojen na neznámém místě, kde jediným průvodcem a majitelem pomůcek k rozdělání spásného ohně je člověk, kterému pomalu nemůže věřit ani co se modlí...

"To je schopnost lidí - z věcí, které v sobě oheň nemají, stvořit plamen. Je to jediný způsob, jak obelstít Měsíční sál. Ovšem byly i případy, kdy se oheň rozdělat nepodařilo..." řekl Auragon poklidně.

"Jak jste to poznali?" chtěl vědět bojovník.

"Že se ti, kdo sem byli posláni, už nevrátili."

"Ehm, mistře, a jaké další zvláštnosti jste objevili při zkoumání Sálu?" zeptal se Saimún.

"Vidíš támhle tu prasklou dlaždici?" řekl mistr drúvid.

"Támhle?"

"Ano. Tak na tu když šlápneš, tak zemřeš. A vidíš támhleten stín sloupu, který padá nepřírozeně, křížem přes ostatní stíny?"

"Ano, mistře..."

"Tak na ten když šlápneš, tak zemřeš. A vidíš támhle tu pavučinu, co se třpytí v měsíčním světle?"

"Ano..."

"Tak té když se dotkneš, tak zemřeš." Chvíli vládlo naprosté ticho, v němž bylo slyšet, jak Saimún ztěžka polkl.

"Kolik lidí muselo zemřít, abyste tohle zjistili?" otázal se Taihun. Drúvid pokrčil rameny:

"Hodně. V zásadě každá nepravidelnost, podivnost nebo anomálie je nebezpečná. Nejhorší jsou stíny a dlaždice, ty člověka okamžitě pohltí. Pak jsou tu podivné rostliny a pavučiny. Ty ještě lze přežít. Nesou s sebou spánek nebo jed..."

Askra se zvědavě rozhlížela kolem, stejně tak Riva. Oba vnímali stálou přítomnost magie v okolí. Zostřeně viděli všechny anomálie, protože právě na těch místech jako by magické prostředí mělo trhliny, magie tam scházela. Čarodějka si všimla, že čas od času na některé vzdálenější dlaždici svítí runa. Byla si jista, že je vidí jen ona, možná ještě Riva, díky schopnosti vnímání magie. Runy náležely ke druhu, který znala, ale byly příliš daleko než aby je dokázala přečíst. Přesto cítila nadšení - vždyť je tu přítomna magie! Magie známého typu, kterou je jistě možno nějak získat, naučit se ji...

"Khóruine!" Vathilin zděšený výkřik prořal vzduch. Bojovník se okamžitě obrátil, ruka mu reflexivně sklouzla k boku, dřív než si uvědomil, že nemá zbraň.

Léčitelka lapala po dechu a neobratně ze sebe strhávala vlákna pavučiny, která jí poutala paže k tělu. Khóruin k ní rychle přistoupil a pomohl jí vyprostit se z lepkavých nitek.

"Cos dělala?" zeptal se Jitrocel. Dobře věděl, že nikdo ze skupiny se k pavučinám fyzicky nepřiblížil.

"Já... já jsem..." Vathila uhnula pohledem. "Zkoušela jsem si tu pavučinu prohlédnout..."

"Jak?" Drúvid nikdy neslyšel o tom, že by Khóruinova žena byla čarodějka.

"Citem..." našla po chvíli léčitelka slovo pro svou schopnost.

"Buď opatrná," řekl vážně Auragon, "tyhle věci se mohou člověka velmi snadno chytit. Jsou přilnavé a nebezpečné."

Vathila přikývla.

"Už je to v pořádku," tiše ujistila svého manžela a zařadila se na své obvyklé místo ve skupině.

Konečně se Jitrocel zastavil. Ocitli se na prostoru, kde ze sloupů zbývaly již jen pahýly. Některé dosahovaly sotva poloviční výšky, některé dokonce nebyly vyšší než člověk, někde zbyly již jen zdobené patky. Vrcholky sloupů byly ulomeny, nebo zvětraly, a některé z nich se povalovaly na podlaze.

"Tohle je střed Předsálí. V okolí se na dlaždicích nacházejí Měsíční runy. Abyste se stali zasvěcenci Měsíčního sálu, musíte si jednu runu najít, pohlédnout na ni a ona se vtiskne do vaší mysli. Nevzdalujte se příliš, každým krokem odtud se blížíte k Měsíčnímu sálu. Jakmile se vám podaří runu, získáte omezenou schopnost bránit se efektu odvíjejícího se koberce a vrátit se ke mně," řekl drúvid.

"Ehm, mistře... A je možné si vzít víc než jednu runu?" zeptal se najednou Riva.

"Ano, je. Ale neradím vám to," odvětil Auragon.

Skupina se tedy poněkud nejistě rozešla, každý jiným směrem. Netrvalo dlouho a všichni ucítili tah – runy je k sobě volaly.

Alphia k podobným věcem přistupovala čistě prakticky: vystopovat si runu, podívat se na ni a vrátit se zpátky.

Jakmile se runa vtiskla do její mysli, Alphia se zachvěla a padla na zem.

Nevěděla, jak dlouho tak ležela. Když přišla k sobě, necítila se nijak v nepořádku. Vstala. Podivná dezorientace v neznámém prostředí zmizela. Smysly se zbystřily, pohled vyjasnil. Mezi sloupy spatřila plazící se chapadla modravé energie. Jakýmsi nově nabytým smyslem pochopila, že je to runa, kterou používá Jitrocel.

Když přišla blíž, uviděla, že Taihun už je na místě. Právě se mu chystala něco říct, když ticho prořal výkřik. Vathilin.

"Co je to?" obrátil se Taihun na Jitrocela.

"Někdo nedal na mou radu a zkouší si vzít další runu," zamračil se druid. "To způsobí opětné zmatení a schopnost oreintovat se v Předsálí zmizí."

"Jdu pro ni," rozhodl se Taihun. Díky spojení vlastní runy s Jitrocelovou vnímal Vathilinu přítomnost a dokázal najít cestu k ní mezi sloupy.

Taihun překvapivě svou sestru potkal na cestě. Dívka kráčela proti němu. Její pohyby sice prozrazovaly vyčerpání, ale nezdálo se, že by bloudila. Mířila přímo k mistru Auragonovi.

"Co se stalo?" zeptal se bojovník znepokojeně.

"Zasvětila jsem se s druhou runou. Trochu mě to rozhodilo, ale jsem v pořádku," přiznala léčitelka.

"Znáš cestu?"

"Ano, neboj. Dojdu sama," usmála se. "Pohlédni se raději po ostatních."

Taihun netušil, jak se Vathile podařilo najít směr i s druhou runou. Ale vždycky věděl, že jeho sestra je nadobyčej vnímavá... obzvláště k podivným věcem.

Rozhlédl se. Nejasná záře run mu ukázala v labyrintu sloupů Khóruina.

Khóruin seděl na zkřížených nohou, oči zavřené, ve tváři soustředěný výraz. Otevřel oči a vstal, jakmile se Taihun přiblížil.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Taihun. Khóruin kývl:

"Vezmi mě zpátky k Jitrocelovi." Víc nebylo potřeba říkat. Oba muži se vydali nazpět. Khóruin a Taihun... Vathilin manžel a Vathilin bratr... Velitel a jeho

pobočník... Ve zvláštní shodě, kterou ještě posilovalo a zvýrazňovalo neznámé, nepřátelské okolí...

Askra si promnula spánky. Po druhé runě ji brněla hlava, ale nepříjemný pocit rychle ustupoval, zahánán cvičením, které se dívka naučila od Hiranyi. Sál vypadal zamlžený a čarodějka s nelibostí nesla ztrátu orientace.

Někde tu ale byla ještě jedna runa... Viděla jsem ji, než jsem si vzala tu druhou... Byla silná... hmm... uvažovala Askra. Oči jí zasvítily nadšením. Vždyť jsem věděla, že se tyhle runy půjde nějak naučit! To ostatně milovala na magii – neustálé objevování nových způsobů a nových možností. Třetí runa sice zářila kdesi na prahu Měsíčního sálu, ale Askra si s tím příliš nelámala hlavu. Čarodějka žila pro svou magii a pro "teď". Co bude, až něco bude, nebo co by bylo, kdyby – takové otázky nepatřily k obvyklým návštěvnicím její mysli.

Ač bez schopnosti hledat cestu, vydala se Askra směrem, kterým naposled runu viděla. Nemínila jít příliš daleko, ale spoléhala na to, že runa bude zářit do daleka pro její magický zrak, který nebyl nijak ovlivněn.

A nemýlila se. Runa byla nádherně zdobená, větší než ty předchozí. Krásnou osmiúhelníkovou dlaždici lemovalo osm dalších čistě okrasných, které doplňovaly vzor. Síla magie vyvolávala příjemné mrazení v zádech. Čarodějka přistoupila k runě.

Mezi sloupy se něco pohnulo. Pak se to přisunulo blíž.

Bledá tvář a bílé ruce s dlouhými drápy, potrhaný hábit, který zjevně neskrýval žádné hmotné tělo... Prázdné oční důlky se upíraly na Askru. Mezi jehlovitými zuby prokmitl rozeklaný hadí jazyk...

A pak se Měsíční runa začala vpíjet do dívčiny mysli. Askra se propadla do tmy.

Kapitola IV.: Pátrání po Askře

*"Všechny vás stihne osud, který ve chvíli smrti vidím...
A tebe, Vlade, zahubí runový meč, který s takovou pýchou nosíš!"*

*Poslední slova Liriany de Sombra
Mantrin: Příběhy, sv. VI*

Saimún postával vedle Auragona. Měl čím dál tím větší strach o svou sestru. Sám si vzal jen jednu runu a dalo mu nemalou práci probrat se z bezvědomí, do něž ho síla runy uvrhla. Už nepochyboval, že Askra u jedné runy určitě nezůstala.

Vathila, Taihun a Khóruin už byli zpět. Alpha se právě vracela ze záchranné výpravy – přiváděla Rivu, který se tvářil poněkud zmateně a zároveň provinile.

Náhle se udála podivná změna.

Měsíční světlo jako by změklo. Všichni si uvědomili, že teprve teď slyší vlastní dech a dech všech okolostojících, všechny zvuky se zdály vyplout na povrch.

Mezi sloupy se objevil zvláštní průvod a blížil se. Zástup lidí oděných v bílých hábitech. Pokud Hwarnijové mohli vidět, příchozích bylo jistě přes stovku. Auragon postoupil dopředu a ostatním naznačil, ať se stáhnou za něj.

V čele průvodu kráčela půvabná mladá žena.

"To je Královna Stříbrného buku," šeptl Taihun. Královna se zastavila a s obezřetností v očích pohlédla na Nejvyššího drúvida, který jí opatrný pohled oplatil. Její lidé zůstali stát za jejími zády, stejně jako Hwarnijové za Jitrocelovými.

"Kira entuleva," řekl mistr Auragon. Vládkyně Stříbrného buku se úlevně usmála:

"Utulië-n, Arminas... suilanna-te stalgondo anyáro, cenië-te gela!"

Oba si zjevně oddechli, že ten druhý není žádným šálením Měsíčního sálu.

Rychle si vyměnili několik dalších slov v neznámém jazyce, který zněl velmi sladce a libozvučně, bylo v něm velmi málo "r" nebo "h", obvyklých pro Hwarnije, a pokud se už nějaké tvrději znějící hlásky vyskytly, byly vyslovovány změkčeně a ohlazeně. Vzápětí si ale oba rozmlouvající uvědomili, že za jejich zády stojí další lidé.

"Jsem ráda, že jsem se nakonec se svým lidem vydala touto cestou," řekla žena.

"Půjdu s tebou na Arku, Kiro, abys neměla potíže. Ale ještě nám schází jedna dívka, kterou jsem dnes vedl k zasvěcení v Předšáli. Mohla bys spojit svou runu s mojí, abychom ji našli?" zeptal se Jitrocel. Kira přikývla.

"To byl ten jazyk! Ta řeč, kterou spolu mluvili král, Jitrocel a Ghar starší na Arce!" zašeptal Riva spěšně Khóruinovi. Kira a Auragon se soustředili. Aura, kterou kolem nich vytvářely jejich Měsíční runy, zjasněla, když se mihotavé energie dotkly.

"Tak ta už je v Měsíčním sále," řekla Královna Stříbrného buku smutně. Na chvíli zavládlo mrtvé ticho.

"Hagias by teď zavelel k návratu... Ale já to neudělám. Pokud jsou někteří z vás ochotni tam pro ni jít, pak běžte. Ale z Měsíčního sálu se dosud nikdo nevrátil... Askru zajali služebníci Mrtvého Ulada, velmi záleží na vaší rychlosti. Pro

ty z vás, kdo budou ochotni jít, vytvoříme s Kirou runovou stezku. Alespoň někdo z vás by ale měl jít se mnou zpátky," obrátil se Nejvyšší drúvid ke svým svěřencům.

"Přinejmenším tyhle dvě by tam chodit neměly," prohlásila Kira a ukázala na Vathilu a na Rivu. Riva trochu zrudl a odkašlal si.

"Cítím se dost silný," řekl vzdorně.

"Jdu. Askra je moje sestra," prohlásil Saimún. Taihun s Khóruinem si vyměnili rychlý pohled. Čas byl příliš cenný. Khóruin si stoupl po bok Jitrocelovi a Taihun se připojil k Saimúnovi, stejně jako Alpha a Riva, který se tvářil neústupně a tvrdohlavě. Khóruin v tu chvíli věděl, že s Rivou tentokrát nic nepořídí a čarodějnický učedník prostě půjde. Na rozdíl od Alphii si však v jeho případě Khóruin nebyl dvakrát jist jeho rozumem a moudrostí takového rozhodnutí.

Vathila sklonila hlavu a s nemalým úsilím potlačila svoje emoce. Poslušně pristoupila ke Khóruinovi. Nemůže jít... Nemůže jít a její osobní pocity zhola nic nemění na jejích povinnostech vůči Khóruinovi a vůči Arce. Vrátil se a pošle poštolku ke Strážci mostu pro svitek, který byl vlastně jakousi závětí všech, kdo měli být zasvěceni. Musí zpátky...

Jitrocel vztáhl ruce:

"Běžte po runové stezce!"

*

Běželi po stříbrném pruhu, který je vedl mezi sloupy. Předsálí smývalo jakoukoliv představu o čase. Taihun první, za ním Saimún a Riva, poslední Alpha. Runová cesta, kterou pro ně vytvořil Jitrocel s pomocí Kiry, jim ubíhala pod nohama. Zvuk kroků i přerývaný dech Sál okamžitě pohlcoval.

Sloupoví se vytáhlo do výše a končilo u schodů. Byly to dlouhé mramorové schody, jako stupně dávného chrámu, stojícího pod jiným sluncem. Družina se vrhla nahoru, bez rozmýšlení, bez zaváhání. Schodiště vytvářelo podivnou perspektivu, jako by tvořilo obrovský kruh.

Před nimi se něco pohnulo. Skrze své runy viděli všichni kromě Rivy, který si neprozřetelně vzal runy dvě, mihotání měsíční magie. Blížilo se.

Bílý ovál tváře, v rybí tlamě řada jemných ostrých zoubků, mezi nimi prokmitávající rozeklaný jazyk, vlající potrháný háv, pod nímž se neskrývá žádné tělo a dvě smrtelně bílé ruce s dlouhými drápy.

Zadrnčela tětíva Alphiina luku... a šíp neškodně prolétl skrze hlavu měsíční bytosti. Riva přivřel oči a vztáhl ruce. Jeho tvář se však vzápětí stáhla bolestí a marným vnitřním zápasem. Tlumeně vykřikl.

Taihun viděl, jak bledá aura měsíční magie, obklopující nestvůru, zesílila. Skočil kupředu, jeho meč zavířil vzduchem.

Přestože čepel nebyla kována v Aderánu, cosi se stalo... Zrůda ucukla zpět, uťatý kus jejího hábitu spadl na zem.

Stvůra děsivě zasyčela. Další Alphiin šíp proletěl skrz ni, aniž jí ublížil. Taihun se soustředil. Ve chvíli, kdy protivník vyrazil proti němu, válečník lehce napůl ustoupil. Míhl se záblesk meče podobný měsíčnímu paprsku. Žádný neozbrojený člověk by nepřežil bleskurychlou kombinaci úderů, která se snesla na měsíční bytost. Stvůra zavřískla bolestí a uskočila. Vzápětí se vrhla přímo na Taihuna a zakousla se mu do krku.

Alpha zaklela a sáhla po tesáku. Riva se svíjel na zemi.

Saimún, který stál celou dobu v nehybném soustředění, s očima přivřenýma, náhle prudce vztáhl ruku, ve které držel svou hůl. Upír z Měsíčního sálu zasyčel, pustil pokousaného a rozdrásaného Taihuna a vyrazil proti mladému drúvidovi.

Úponky z břechťanu, který porůstal Saimúnovo tělo a chránil jej jako šupinové brnění, se zachvěly. Na pažích, poblíž zápěstí, se listí prohnulo napětím. Šlahouny vylétly kupředu, rozpálené Aderánovou runou... runou Růstu, která je prozařovala slabým zelenavým světlem. Samy šlahouny se kroutily v křivkách připomínajících tvar runy. Upír zaťal do drúvida spáry a zakousl se do jeho hrdla. Vzápětí nestvůru nemilosrdně objal břechťan. Aderánová magie zrůdu zraňovala, úponky ji drtily a trhaly neuvěřitelnou silou.

Taihun, jako by ani neutrpěl žádná zranění, se několika rychlými kroky přesunul k Saimúnovi a bodl měsíčního upíra do zad. Stvůra příšerně zajechla, vyrvala se ze smrtícího sevření břechťanových šlahounů a nelidskou rychlostí prchala do hlubin Měsíčního sálu.

“Musíme dál!” vydechl Saimún celkem zbytečně. Riva se sebral, tvář strhanou jakýmsi vnitřním bojem, v očích omluvný výraz.

Bojovník si spěšně ovázal ta nejhorská zranění pruhy látky, které si natrhal z košile. Drúvid si prohlédl své rány, které místo krve plnila léčivá míza z břechťanu. Úponky ovinuly rány a začaly je léčit. Vděčně se usmál. Skupina vyrazila dál po runové stezce.

Před očima Hwarnijů se náhle zničehonic vyhoupl kamenný portál a za ním schodiště veducí dolů. Podivná perspektiva Sálu snad způsobila, že ohromnou bránu neviděli dřív, než se ocitli až u ní. Nad vchodem byl vytesaný jakýsi nápis.

“Mrtvý Ulad,” přečetl Riva zadýchaně. “Nebo možná,” zarazil se najednou, “možná to jméno jde přečíst i jinak – samohláska se mění v souhlásku...”

“Prastaré jazyky budeme rozebírat někdy jindy. Podstatné je, že jsme tady správně,” přerušil ho Taihun suše a vkročil do portálu. Ostatní ho spěšně následovali.

Schody vedly do hlubiny, která se zdála být nekonečná. Jako ve snu, v němž člověk zoufale běží po schodišti a stále nemůže dosáhnout jeho konce...

Konečně vpadli do kruhové místnosti, jejíž podlahu tvořily ozdobné dlaždice. Uprostřed stál kamenný oltář a na něm leželo tělo... mnohem větší než lidské. Dva měsíční upíři právě zvedali bezvládnou Askru, aby ji podali nehybné postavě na oltáři. Kouzelnice měla široce otevřené nevidoucí oči a rozdrásaný krk.

“Askro!” zařval Saimún, ale místnost jeho výkřik okamžitě pohltila. Přesto se obě nestvůry ohlédly. Vzápětí upustily čarodějku na zem a daly se na útěk. Taihun, se Saimúnem v patách, se hnál přes sál.

A v tu chvíli se tělo na oltáři pohnulo.

Mohutná postava oděná do stříbřité šupinové zbroje vstala a protáhla si obrovská netopýří křídla, která jí vyrůstala ze zad. Taihun viděl, že na hladkém povrchu se mu už nepodaří včas zastavit. V běhu tasil meč, Saimún pozvedl drúvidskou hůl. Mrtvý Ulad jediným úderem křídel vzlétl...

A pak se podlaha rozpadla. Jako by náhle cosi povolilo, jednotlivé dlaždice se od sebe oddělily a zřítily se do hlubiny ve vodopádovité mozaice. A s nimi i Taihun, Saimún, Alpha, Riva a Askra.

*

Do travnaté stráně se opíralo polední slunce. Saimún zasténal a otevřel oči. *Co to bylo... Zdálo se mi něco... Co...To...* Podvědomě si sáhl na krk, který ho bolel. Nahmatal listnatý porost. Břečťan zakryl zranění a léčil je svou mízou, ale bolest odstranit nedokázal. Drúvid si ještě prohlédl zraněné ruce a spatřil zacelující se trojklanné lístky.

Posadil se, jak nejrychleji se odvažoval.

Askra ležela vedle něj. Její tělo bylo nepřírozeně vyhublé, tváře propadlé a smrtelně bledé, v očích se jí usadil prázdný vyhaslý pohled.

“Askro!” vykřikl Saimún. Přitáhl si sestru do náruče a začal ji ošetřovat, jak nejlépe dovedl.

Opodál se z vysoké trávy zvedl Taihun a Alpha, která pomáhala vstát Rivovi. Sluneční světlo z nich pomalu vyhánělo chlad a strnulost Měsíčního sálu. Jen Askra se stále nehýbala.

Když čarodějku postavili na nohy, dokázala stát sama. Ale její výraz zůstával stále stejně mrtvý.

“Saimúne,” odvážila se Alpha vyjádřit to, nač všichni ostatní mysleli, “co jsme to sem vlastně z toho Sálu dotáhli?” Všichni Hwarnijové věděli, že noční démoni na sebe mohou brát nejrůznější podoby...

“Dokud se neprokáže opak, tak je to moje sestra,” odvětil drúvidský učedník zarputile. Což byl pravý opak Hwarnijského přístupu, který vyznávala většina družiny.

Alpha zjistila, že dobře zná místo, na kterém se nacházejí. Ujala se proto vedení a celá družina se pomalu vydala k Arce.

Riva se tvářil hrdinně a šel sám, i když se čas od času zapotácel a Taihun nebo Alpha ho museli zachytit. Nakonec Alpha svého nevlastního bratříčka stejně podepřela, i když slabě protestoval. Saimún vedl Askru, která sice šla, ale přesně tam, kam byla vedena, aniž by jinak, kromě nepřírozeně mělkého dechu, vykazovala jakékoliv známky života. Ani poraněnému Taihunovi se nešlo snadno, ale vůle, jež ho poháněla při boji, ho ještě zdaleka neopustila.

Neveselý průvod se přiblížil k Arce.

Hwarnijové zůstali na chvíli zírat na lidi, kteří se utábořili na břehu jezera. Byli to lidé Královny Stříbrného buku... A mohlo jich být tak osm set.

Nebyli oblečení v bílých hábitech, ale většinou v zeleném, šedém a hnědém oblečení, jaké by se dalo očekávat u lidu, který žil dlouho v lese. Nevypadali jako démoni noci, ale jako hezcí, oduševnění lidé, kteří po dlouhou dobu putovali skrze hvozdy, aniž by je jakékoliv strádání zlomilo nebo shrbilo. Jenže... nebyli to Hwarnijové. Byli to *cizinci*.

Na mostě, který spojoval břeh jezera a ostrov, na němž stála Arka, spatřili Hagia, Jitrocela a Královnu Stříbrného buku. Kolem nich postávala skupina ohňonošů, opodál Alpha svými bystrými očima rozeznala mága Vismiana a skupinu, která se kolem něj obvykle držela. Lovkyně dobře viděla zástup zvědavých Hwarnijů i Darinů a Hagiovy vojáky... a Khóruina s Vathilou, Ghara mladšího a Ivaina se slavíkem vážně a důležitě usazeným na rameni.

Zdálo se, že jednání právě skončilo. Kira se odebrala zpět ke svým lidem, dav se pomalu rozcházel.

Alpha, Riva, Taihun a Saimún s Askrou dorazili k mostu. Stráže je zastavily.

Hagias Bělohlav si vzal od nejbližšího ohňonoše Aderánovou pochodeň. Vathila se zachvěla při pohledu na jeho zlý výraz. Radost z toho, že její přátelé dokázali nemožné a vrátili se z Měsíčního sálu, se smísila se strachem. *Co když to nejsou oni...? Co když ty tváře bledé jako smrt patří měsíčním démonům...?*

Král pozvedl ruku a ukázal na Taihuna. Bojovník sklonil hlavu a vydal se přes most.

V očích přihlížejících Hwarnijů se objevila krutá dychtivost – tak lid s oblibou přihlíží popravě.

Taihun šel. Jeho krok byl nejistý, ale Taihun šel. Když stanul před králem, napřímil se a zůstal nehybně stát podoben soše vojáka. Hagias přiblížil pochodeň k bojovníkově tváři. Taihun se ani nepohnul, ačkoliv mu na čele vystoupily krůpěje potu.

“Odved’te ho do chrámu, ať třikrát obejde Aderán a pak ať se očistí u posvátného pramene,” přikázal Bělohlav dvěma ze svých lidí. Ivain a Vathila si slyšitelně oddechli.

Další šla Alphia. Zdálo se, že se pohybuje možná až příliš pomalu, ale to se dalo přičíst vyčerpání. Ani ona neuhnula před posvátným ohněm a s úlevným výdechem následovala spolu se dvěma vojáky Taihuna do chrámu.

Rivovi se zřetelně podlamovala kolena. Dvě Měsíční runy ho pálily v těle, jak se blížil vlivu Aderánu. Mladý čaroděj se na mostě potácel od kraje ke kraji, div nespadol do jezera, protože most samozřejmě neměl zábradlí. Propocený, téměř zlomený vyčerpáním, se konečně Riva zastavil před králem. Hagias přiblížil pochodeň k jeho obličejí. Čaroděj zasyčel bolestí a trhl sebou zpět. Na krásné tváři měl rudou skvrnku od popáleniny, přestože oheň byl zjevně příliš daleko na to, aby mu uškodil. Z davu zazněl dychtivý sykot a šepot. Vathila se neovládla a slabě vykřikla. V tu chvíli se Riva vzchopil. Narovnal se a přistoupil zpět s přimhouřenýma očima. V jeho pohybech bylo cosi povědomého. Síla vůle, s níž se zas vrátil k místu nepříjemné zkoušky, zarputilý výraz ve tváři, vyjadřující vítězství vůle nad slabostí, to byly vlastnosti, které byly připisovány Hagiovi. Od něj, zdá se, je zdědili všichni Hwarnijové.

Nejvíce zarážející však bylo, že ony dvě tváře z profilu, jak stály proti sobě – tvář mladého čaroděje a starého krále – si byly velice podobné. Téměř jako by v nich spočívalo jisté příbuzenství. Na první pohled naprosté opaky: krásný mladistvý Riva a sveřepý stařec, o němž se rozhodně nedalo říct, že je pohledný. Na druhý pohled však vypadali jako děd a vnuk.

Hagias Rivu znovu podrobil zkoušce. Mučivě dlouho přejížděl loučí kolem Rivy, kolem jeho těla i hlavy. Mladý kouzelník se ani nepohnul. Hagias ho mávnutím ruky poslal do chrámu. Přihlížející nespokojeně zahučeli.

Saimún zaváhal. Nechtělo se mu uposlechnout Hagiovy výzvy a nechat Askru za sebou. Ale situace byla natolik na vážkách, natolik napjatá, že se neodvažoval neposlechnout příkaz svého vládce. Vydal se dopředu. Aderánová a Měsíční runa se okamžitě pustily do křížku, zranění se ozývala téměř nesnesitelnou bolestí. Saimún šel dál. Zdálo se, že zápasí s šíleným vichrem, který vane proti němu a snaží se ho srazit z mostu. Drúvid zarputile sklonil hlavu a probójovával se dál, krok za krokem. Myslel na Askru a na ostatní drúvidy a na hodiny strávené v lese nasloucháním stromům... A na to, jak strašně, jak děsivě se mu nechce zemřít... Konečně stál před

Bělohlavem. Vládce s dravčí tváří pozvedl pochodeň. Saimún neucukl, ačkoliv měl pocit, že mu žár seškvaří všechnu kůži na uhel. Břečťan se svíjel přirozeným odporem k plameni.

“Běž!” vyzval konečně král Saimúna. Mladý drúvid se potácivě vydal ke chrámu. S údivem si uvědomil, že na těle nemá ani nejmenší popáleniny.

Askra se nehýbala. Zavrzaly napínané tětiny Hagiových lučištníků.

V tu chvíli přistoupil ke králi mistr Auragon. Vathila svým nadobyčej dobrým sluchem zachytila útržky drúvidových slov:

“...také moje vina... pokusit... naděje...”

“Dobrá. Ale pokud se to nezdaří, tak propadne plamenům,” řekl Hagias o něco hlasitěji.

“Plamenům propadne tak jako tak,” zamumlal Jitrocel.

Král podal pochodeň jednomu z ohňonošů. Ze záhybů svého těžkého černého pláště pak vyndal rukavici z kovových plátek a natáhl si ji na pravou ruku. Vydal se přes most.

Askra ještě víc vytřeštila vyhaslé oči, z koutku úst jí začal vytékat pramínek slin. Neobratnými pohyby náměsíčníka začala ustupovat.

V tu chvíli byl Hagias u ní. Chytil Askru za oblečení a zvedl ji do vzduchu. Čarodějka se zmítala, snažila se kousat a škrábat. Bělohlav ji ale nesl přes most, ať se bránila jak chtěla.

Obklopen ohňonoši ji vlekl do Arky. Následován dychtivým davem, který cestou skrze město zhoustl, vstoupil do chrámu.

Král dotáhl šilející dívku po stupních dolů. A mrštil s ní do plamenů Aderánu.

Chrámem se rozlehl děsivý jekot a skřeky bolesti.

Vathila zírala s hrůzou vytřeštěnýma očima, Khóruin ji pevně sevřel v náručí. Ghar Karian nehybně stál na jednom ze stupňů chrámu. Plakal. Slzy mu tekly po tvářích a jeho mohutnými rameny zachvívaly slabé vzlyky.

Askřin šílený křik se náhle zlomil, změnil. V tu chvíli se Hagias vrhl do Aderánu. Vzápětí vyskočil ven i s Askrou. Ačkoliv mu na několika místech chytilo oblečení, zdálo se, že jinak je zcela nezraněn.

Kněží, kteří čekali jen na králův pokyn, vychrstli na něj i na popálenou čarodějkou, jejíž šaty hořely plamenem, vědra s vodou z posvátného pramene.

Král nechal dívku ležet na zemi. Okamžik na ni pozorně hleděl, jako by zkoumal cosi, co nemohl vidět nikdo jiný. Pak teprve pokynul Nejvyšší léčitelce.

Paní Tiriaka se okamžitě dala do práce. Vathila se pustila svého manžela, k němuž se do té chvíle křečovitě tiskla, a seběhla dolů, aby své učitelce byla nápomocna.

Askra žila. Ale nikdo nevěděl, jestli kdy bude jako dřív.

Kapitola V.: Zlá znamení

*Mrtvá tvář pod vodou,
přes kterou vlny jdou,
bledá.*

*Proud krví zbarvený –
kdo zlým to znamením
shledá?*

Ivain Melittar z Vinairů

Většina členů rodiny Karian klanu Kvanari postávala před jedním z domů v dychtivém očekávání. Vathila se mezi nimi protáhla dovnitř. Litovala, že si ji Mistryně léčitelka nezavolala, aby spolu s ní pomáhala při porodu tolik očekávaného dítěte. Ale Tiriaka si zvolila jiné dvě pomocnice.

Vathila čekala v malé předsínce, kde byla sama – jako učednice Nejvyšší léčitelky měla přece jen jisté výsady. Trpělivě se usadila na nízkou dřevěnou stoličku. Těšila se na dobré zprávy o zdravém dítěti.

Tiriaka Melittar z klanu Vinair po několika hodinách stanula ve dveřích. Oblečení měla od krve a tvář ztrhanou vyčerpáním. V očích se jí zračila prohra.

"Jsou mrtví. Oba," řekla tiše. Vathila vyskočila, aby svou učitelku podepřela.

"Co se stalo?" zeptala se, protože poznala, že Tiriachino zoufalství pramení z čehosi jiného, než jen ze smrti matky i dítěte – ač i to samo o sobě bylo zlým znamením.

"Svolej svoje přátele a za hodinu přijďte ke mně, musím vám říct něco důležitého. Nikomu mimo pozvaných se o tom nezmiňuj," řekla Tiriaka. Ze dveří vyšla jedna z jejích pomocnic a podepřela ji. Společně odcházely, zatímco druhá z dívek se svěšenou hlavou poklízela v místnosti.

Vathila se protáhla ven. Věděla, že Mistryně léčitelka teď bude muset všem, kdo čekali přede dveřmi, říci, co se stalo. Nechtěla u toho být.

Na ulici, trochu stranou, postával Khóruin. Jakmile uviděl výraz své ženy, věděl, že se stalo něco velmi zlého. Vathila se mu schoulila do náruče, tmavé oči zalité slzami.

"Svolej ostatní. Za hodinu máme být u Tiriaky. Dítě... i matka... jsou po smrti..." zašeptala zničeně.

Bojovník ji konejšivě stiskl a odváděl ji pryč. Zlé znamení...

*

"Paní Tiriako?" zavolala Vathila přede dveřmi léčitelčina domu. Znovu zaklepala a zavolala. Nikdo neodpovídal. Gestem naznačila ostatním, ať počkají venku. Tiriaka možná usnula vyčerpáním, což by nebyl žádný div.

Plavovlasá dívka vstoupila dovnitř. Vydala se k ložnici své učitelky, s nemilým pocitem, že ji musí vyrušit. Khóruin nedokázal zůstat venku. Hnán podivným pocitem vstoupil za svou manželkou.

"Paní...?" zavolala znovu učednice.

Pak otevřela dveře do pokojíku, který odděloval ložnici od ostatních pokojů. Domem se rozlehl Vathilin výkřik hrůzy.

Na prahu ležela jedna z Tiriacíných pomocnic v kaluži vlastní krve. Přes její hrud' se táhla hluboká sečná rána.

"Paní Tiriako!" zavřískla Vathila nepřičetně a vyrazila do ložnice. Khóruin ji ale včas chytil a strhl za sebe. *Ten, kdo zabíjel, tady ještě může být!*

S taseným mečem překročil mrtvou dívku. Vzápětí se k němu připojil Taihun, který spolu s ostatními vtrhl do domu, když uslyšel svou sestru křičet.

Mistryně léčitelka ležela v ložnici. Její hlava se povalovala opodál.

Vathila Melittar s tlumeným zakvílením padla na kolena vedle mrtvolky své učitelky. Tiriaka měla jednu ruku useknutou. V druhé dosud svírala zvláštní předmět, který u ní učednice častokrát viděla – dvě spojená sklíčka, skrz která se léčitelka dívala na příliš malé věci. Oči už jí nesloužily, jak by měly, přestože dosud nebyla příliš stará.

Mladičká léčitelka přemohla zoufalství a dotkla se nehybného těla. Hledala... pátrala... Opatrně, tak velice opatrně... Kdyby udělala chybu, mohlo by se stát, že ucítí a prožije to, co prožila Tiriaka – smrt.

Útržky... zlomky... zlomky duše. Kolem dosud zůstávaly pomalu se rozplývající zbytky Tiriacíny duše... Kterou jakási nadpřirozená síla rozervala na kusy. Ten, kdo tohle udělal, nebyl obyčejný vrah... Zabil Tiriaku i na astrální rovině.

Taihun, Alphia a Khóruin prohlíželi místnost, přičemž se vyhýbali rozstříkané krvi. Nikde ani stopy po tom, kdo zabíjel a kam se poděl. Útok přišel z rohu místnosti, kde nebyly ani dveře ani okno.

Vathila vstala a přešla o několik kroků dál. Znovu se sklonila a něžně se dotkla hlavy své nejdražší učitelky, zatlačila jí oči. A pak svým vnitřním zrakem pohlédla na to, co muselo být tím posledním, co za svého života viděla Tiriaka. Černý vlk s rudě žhnoucíma očima...

Vathila ucukla rukama i myslí.

Dovnitř vbíhali lidé, přivolaní křikem. Mezi prvními Jitrocel. Hrůza, žal a zoufalství se zračily v jeho tváři a křivily jeho hezké rysy, aniž se dokázal ovládnout.

"*Nikwen... Nikwen...To ne...*" zasténal. Divoce se rozhlédl. "Je pryč... Už je pryč..."

Vathila vyšla jako ve snách z místnosti. Několik lidí se sklánělo nad mrtvou pomocnicí. Uhnuli plavovlasé učednici, jako by bylo ještě možné něco zachránit léčitelským uměním. Vathila položila dlaně na tvář své nešťastné kamarádky a spolužačky. *Kdo ti ublížil...? Kdo tě zabil...?* pomyslela si, přemáhajíc slzy.

Před očima jí vyvstal obraz... Obraz muže oděného v hábitu... Muže s mečem... Ta tvář... ta tvář tolik povědomá... A pak si náhle Vathila vzpomněla. *Jeden z ohňonošů z Lery...*

*

"Dům, kde zemřelo to dítě, okamžitě strhněte! Ať kolem něj vždy v určité době obcházejí tři ohňonoši!" rozkazoval Hagias.

"Budeme potřebovat mořskou vodu," připomněl mu mistr Auragon, jehož tvář byla velice bledá – snad žalem, snad hněvem. Kira stála smutně vedle něj.

"Co se stalo?" zeptal se Saimún Nejvyššího drúvida, který dobře pochopil, nač se jeho žák ptá.

"Dítě se narodilo znetvořené. A v jeho ústech jsme našli stříbrnou minci. Stříbro je znamení měsíce. Proto musíme to místo očistit - dřív než bude pozdě," odpověděl.

Ghar starší vrhl na mladého drúvida krajně nepřívětivý pohled. Saimún o několik kroků ustoupil, čímž zmizel v hloučku svých čekajících přátel.

"Slyšel jsem, že nějaký dávno zmizelý národ pohřbíval své mrtvé se zlatou mincí v ústech," řekl šeptem Riva, který Jitrocelova slova dobře slyšel. Další rozmluva ale byla družině znemožněna.

"Pane! Pane!" od Dariky přibíhal zadýchaný strážný. "U vnitřní brány je nějaký muž, který tvrdí, že je věstec! Žádá o slyšení!"

"Přiveďte ho!" poručil Hagias. Voják odběhl. Král se obrátil ke Kiře a trochu ztišil hlas. Khóruin a jeho družina však stáli velmi blízko...

"Musíme zkrátit všechny přijímací obřady. Počítám, že do pěti dnů bys mohla být spolu se všemi svými lidmi přijata mezi Hwarnije. Prozatím vás přistěhujeme do domů některých rodin na Arce," řekl Bělohlav.

"Některým se to nebude líbit..." varovala Královna Stříbrného buku.

"Vismian ať se třeba vztekne. Nemáme čas!"

Členové družiny si vyměnili nevěřičné a zděšené pohledy. On chce za pět dní do našich domů nastěhovat *cizince!*

V tu chvíli už přicházeli dva vojáci. Mezi nimi kráčel šedovlasý starší muž oděný v bílém. Na jednom rukávu měl uzel - byl zmrzačený, scházela mu ruka.

Cestu mu však zastoupil Vismian, provázený několika svými nohsledy. Askra, skrytá mezi svými přáteli, tvář kromě očí zahalenou závojem, provázela mága nepřátelským pohledem. Vismian s oblibou používal čarodějčino neštěstí - a skutečnost že navzdory všemu jí bylo dovoleno žít a přebývat na Arce - jako argument proti Hagiovi při jednáních na sněmu.

"Než kdokoliv vstoupí do Arky, musí projít náležitým očištěním mocí Velkého Aderánu! Já, jako nejvyšší z mágů klanu Kvanari, to říkám!" prohlásil Vismian. Vojáci se znejistěle zastavili.

"Tak a teď už toho mám vážně dost!" zasyčel Jitrocel. Jeho obvyklá mírnost tentokrát nevydržela. Nejvyšší drúvid dorážoval k Vismianovi.

"Ve jménu krále a jeho výslovným příkazem je tento muž vpuštěn do Arky! V zájmu všech Hwarnijů přijmeme Věštce, neboť jest nám zapotřebí jeho rady!" napodobil mágův teatrální tón i styl mluvy.

"Kvůli bezpečnosti Arky se musím postavit proti takovému rozhodnutí! Takovýto neslýchaný postup neschválila Rada!" vykřikoval čaroděj.

"Ve výjimečných případech velkého ohrožení má král neomezené právo rozhodnout sám!" odsekl Auragon.

"Již byla do našeho města zavlečena nákaza..."

"Tak se jí musíme rychle zbavit! Zdržuješ, Vismiane z Kvanariů," upozornil Jitrocel mága mrazivě. V hlase zazněla výhružka.

"Uposlechněte krále!" zavelel drúvid strážným, kteří i s Věstcem obešli nasupeného mága a předstoupili před Hagia. Mistr Ghar Varkias udělal několik kroků k Věstci. Pak se ti dva uvítali přátelským objetím, jako staří přátelé, kteří se dlouho neviděli.

“Chyběly mi tvoje básně,” řekl kovář. Ghar mladší a jeho přátelé si vyměnili nechápavé pohledy – takhle přátelsky snad nikdy nikdo na Arce mistra kováře promluvit neslyšel.

“Povážlivě jich ubylo. Nastávají temné časy,” odpověděl jednoruký Věštec. Pak se obrátil ke králi. “Místo stížená kletbou bude potřeba očistit: nejprve vykouřit sirným květem, poté vysypat solí a postříkat mořskou vodou, jak ostatně praví vaše tradice.”

“Kdo pro ni má jít?” otázal se Bělohlav.

“Ti, kdo s sebou nesou osud posledních dnů,” odvětil Věštec a pohlédl přímo na skupinu kolem Khóruina. Jeho pohled byl nepřirozeně upřený a hlas zazníval podivně dutě.

“Vy,” ukázal na ně silným prstem, “pocestujete mnoho dní a nocí, přetrpíte mnoho strastí a možná se jen nemnozí z vás vrátí. Před vámi je cesta, na níž si nemůžete být ničím jisti. Neohlížejte se na obyčejné věci, ale mějte stále na paměti, že pokud to nebudete vy, kdo postaví svým činem hráz povodni, sotva to udělá někdo jiný. Nezapomeňte proto na dobro obce. Ve chvílích, kdy budete muset rozhodnout o smrti a životě svých přátel, držte stále na paměti, že vaším cílem je za každou cenu zachránit celek Arky, a ne nesmyslně zemřít při zbytečné záchraně svého ztraceného přítele. Vydejte se tedy s tímto vědomím na cestu k moři, které je vzdáleno stovky a stovky mil.”

“K moři je to týden cesty na jih a týden cesty zpět,” dodal Hagias klidně.

“Pocestují tedy týden k moři, které je vzdáleno stovky a stovky mil,” usmál se jednoruký muž zvláště. Vzápětí se jeho tvář zachmuřila: “Ale musíte si pospíšet. Protože pokud se zdržíte, pak nic – ani Velký Aderán – Arku nezachrání.”

Družina stála, jako by všichni rázem zkameněli.

Askra, z jejíchž očí hleděla vážnost, zbytek obličeje halil závoj, který skrýval jizvy po popáleninách hyzdících dívčinu překrásnou tvář. Její bratr, od návratu ze Sálu stále zachmuřený, s tmavými listy břechťanu vrhající stín na jeho obličej. Khóruin s kamenným výrazem a Vathila se skloněnou hlavou a slzami na řasách. Ivain z jehož tváře vyzařovala naprostá překvapená nevíra, Taihun obrácený na Khóruina jako voják čekající na rozkazy velitele. Alpha se zaraženým výrazem a její bratr Ghar se svým obvyklým – zcela nechápavým. Riva se sesunul do prachu na zem, kde zůstal sedět jako vtělení neštěstí a truchlení.

“Ale Aderán přece nemůže selhat...” namítl kovářský uředník zmateně.

“Právě nám bylo řečeno, že může...” šeptla Alpha.

“A kde je moře?” dožadoval se Ghar nahlas odpovědi.

“To nevíme,” odpověděla jemně Vathila.

“Nejspíš stovky a stovky mil daleko,” řekl Khóruin zamračeně, “protože podle všeho, co jsem slyšel, týden cesty na jih odtud jsou nanejvýš ruiny prastarého města jménem Dogubayazit.”

Askra se neklidně pohnula. Cítila magii, která se sbírala ve vzduchu. Nemohla přesně určit ani její povahu, ani zdroj. Ale bylo to něco velkého...

Od jižní části Arky se hnal jeden z vojáků, kteří stáli tou dobou na hradbách na stráž.

“Pane! Pane! Tohle musíte vidět! Tohle musíte vidět!” blábolil zchváceně. Hagias nechal důstojnost důstojností a rozběhl se. Auragon, Kira i Ghar Varkias ho následovali. A Khóruin se svými přáteli také.

Když Askra probíhala kolem Vismiana, mág před sebou udělal znamení na odvrácení zlých sil. Dívka se pod závojem zle ušklíbala. Byla vděčná za to, že jejím mistrem je Hiranya, který se o ni i nadále staral, a ne arogantní Vismian, který na čarodějku od jejího návratu ze Sálu pohlížel, jako by byla nestvůrou z nejhlubších temnot. A nikdy neopomenul při svých promluvách proti Hagiovi připomenout, že král nechává v Arce žít vtělené demony...

Z jižních hradeb bylo vidět na jezero. Tím směrem bylo obvykle možné rozeznat poničené kůly, které kdysi bývaly nejdelším arkinským mostem... K jižnímu břehu se nyní táhl most. Pevně vypadající most bez jediné scházející části. Kolem něj se vznášel lehký plazivý mlžný opar. Družina oněměle zírala.

“To je znamení!” zvolal Věštec. “Vydejte se na cestu! Hned! Okamžitě! Ale jeden z vás zůstane zde! Přinesl by vaši výpravě zkázu!”

“Kdo...?” zmohl se Khóruin na otázku.

“Riva Karian Kvanari,” řekl jednoruký. Tvář čarodějnického učně se stáhla žalem. Po tvářích, pokrytých prachem, mu stékaly slzy, jimž se nebránil.

“I Saimún zůstane zde,” pravil mistr Auragon. “I jeho budu potřebovat v Arce.” Nejvyšší drúvid se ani nenamáhal zachytit Saimúnův zdrcený pohled a prosebný výraz.

„Za půl hodiny buďte zpátky tady, připraveni na čtrnáctidenní cestu. Koně s sebou neberte, nebyli by nám k žádnému užítku. Pošlu s vámi jednoho z těch, kdo procházejí mezi městy i za noci, jednoho z Poutníků,” prohlásil Hagias. Khóruin a ostatní jen sklonili hlavy a spěšně se rozběhli připravit se na cestu.

Zanedlouho se znovu scházeli kolem Věštce, Jitrocela a Ghara Kováře.

Vathila objala Rivu a čtyřikrát ho něžně políbila na tváře. Mladík se začervenal.

“Dávej tu na sebe pozor,” řekla léčitelka tiše. Pak pomalu a neochotně ustoupila, jako by nechtěla Rivu nikdy pustit ze své náruče.

“Co si jenom počnu,” stěžovala si hlasitě Askra, “teď tam budu jediná, kdo se zajímá o magii!” V jejím hlase na okamžik zazněla rozmarnost, která tam bývala dřív.

“Tak to musíš utáhnout za nás za oba,” pousmál se Riva. Ostatní k němu přistupovali, aby ho mohli obejmout a rozloučit se s ním, stejně jako se Saimúnem.

“Hodně štěstí, bratře,” řekl Khóruin vážně.

“Vy ho budete potřebovat víc,” odpověděl Riva.

Khóruin si všiml, že Vathila mezitím přistoupila k Jitrocelovi. Nebylo slyšet, co mu říká, ale drúvidova tvář nabyla zle pomstychtivého výrazu. Ten, proti komu byla Auragonova zášť namířena, jistě neměl žít dlouho.

Od Dariky přicházel Poutník. Na čele měl drobný drahokam připomínající vzdálenou hvězdu, jaký nosili všichni Poutníci. Jeho oblečení se však poutnickým obyčejům poněkud vymykalo. Budilo svým elegantním a praktickým střihem dojem, že pamatuje mnohem lepší časy. Jistě muselo původně být z drahé a kvalitní látky. Ale teď už zřejmě ani jedna jeho část nebyla z původního materiálu, oděv byl jako jedna velká záplatovaná záplata. K opasku měl připjaté dva meče, z nichž jeden měl nádherně zdobenou rukojeť.

Ghar Kovář stál stranou. Zjevně se na něco usilovně soustředil. Jeho zrak byl upřený k jezeru, na čele mu vystoupily kapky potu. Kira jemně položila dlaň na jeho svalnatou paži, jako by chápala kolik sil mohutného kováře podivné soustředění stojí. Askra i Riva cítili magii.

“Běžte. A spěchejte,” rozloučil se Jitrocel. Askra neodolala a Nejvyššího drúvida objala na rozloučenou. Dlužila mu tolik – za jeho přímluvy, za jemnost a starostlivost, kterou jí prokazoval, a od neštěstí v Měsíčním sále prokazovat nepřestal... Auragon se na ni usmál, ale byl to úsměv smutný, skrz který prosvítalo zoufalství.

Poutník vedl družinu k jižnímu mostu, zcela samozřejmě, jako by na nejkratší a nejvýhodnější cestě nebylo vůbec nic výjimečného. Když vstoupil na most, stavba se nerozplynula a ani nevypadala, že by tak chtěla v brzké době učinit.

Vathila se pomalu a opatrně otevřela vjemům, které nelze zachytit obvyklými smysly. Slova, kterými by nejlépe vyjádřila své pocity, připlovala z hlubiny myslí... *Legenda... Magie... Pohádka...*

“Spousta magie. Neaderánové,” poznamenala Askra tiše.

Přešli na břeh. Když se Khóruin ohlédl, po mostu nebylo ani památky. Mlha se rozplynula a na některých místech z vody čněly přírodními silami ohlazené kůly.

“Ghar Varkias ten most taky nemohl udržovat věčně,” poznamenal Poutník. Na chvíli zavládlo překvapené ticho.

“Jak to udělal?” zajímala se dychtivě čarodějka.

“Ze znamení pro oči udělal znamení pro nohy,” usmál se Poutník. Askra cosi nespokojeně neartikulovaně zamumlala.

“Co jsi vlastně řekla Jitrocelovi?” zeptal se Khóruin tiše Vathily.

“Řekla jsem mu, kdo zabil Tiriaku. Byl to jeden z lernských ohňonošů,” odpověděla žena. Alpha s Askrou, které kráčely nejbliž, si vyměnily pohledy. Události v Arce teď nabyly ještě hrozivějších rozměrů.

Khóruin zanechal dívky šeptavé konverzaci a spolu s Gharem se přesunul do čela skupinky, aby se připojil k Poutníkovi.

“Jak se jmenuješ?” zeptal se ho.

“Každý jiný Poutník by ti řekl, že je prostě Poutník, stejně jako všichni ostatní. Já se od nich ale liším. Jsem Tulák – a ten je jenom jeden,” odvětil tázaný.

“Já jsem Khóruin. Ten je taky jenom jeden,” usmál se bojovník. *Tedy jenom jeden žijící. To jméno nosilo mnoho mých předků...*

“Já jsem Ghar. My jsme dva,” představil se kovářský učedník. Tulák se zvláště usmál, jako by mu někdo připomněl něco, co už slyšel nespočtukrát.

*

“Už se stmívá. Neměli bychom rozdělat Aderán?” zeptal se Khóruin Tuláka.

“Ještě půjdeme. Používám Cestu – ta chrání Poutníky a ty, kdo putují s nimi,” zněla odpověď.

Kráčeli ještě dvě hodiny, provázeni jen světlem hvězd a měsíce. Cesta před nimi byla jasná a snadno průchodná. Přesto byli Hwarnijové neklidní – kromě Alphii, která na svých toulkách hvozdy užívala svůj amulet, a kromě Ghara, který nejspíš vůbec nechápal, že by za daných okolností hrozilo nějaké nebezpečí.

Konečně je Tulák zavedl na mýtinu.

“Rozděláme oheň,” rozhodl. Dřív než se Khóruin mohl začít shánět po vhodných kamenech na ohniště, Poutník shodil ze zad batoh a otevřel ho. V měsíčním světle se zalesklo dvanáct zlatých kamenů, do každého byla vytepaná patřičná runa.

Ghar a Khóruin překvapeně a okouzleně zírali na třpytivý poklad. Kovářský učeň vzal jeden kámen do ruky a chvíli jej zkoumal. Kámen byl lehčí, než by měl být. Přesto měl silák pocit, že nejde o nějaký jiný kov, který by byl pouze pozlacený, nebo že by kameny byly duté.

Khóruin se dal do přípravy posvátného ohniště.

Všichni se hned cítili příjemněji v důvěrně známém načervenalém přísvitu Aderánových plamenů.

“Tohle vám posílá Jitrocel. Půjčka na těžkou cestu,” řekl Tulák a vytáhl ze svého vaku dva podlouhlé předměty pečlivě zabalené v látce. Když je vybalil, všichni vydechli překvapením.

Dva meče, jaké nikdo z Hwarnijů v životě neviděl. Jeden delší, druhý kratší. Oba mírně zakřivené, broušené po jedné straně, s nádherně zdobenými kruhovými záštitami, ve zvláštních pevných pochvách zdobených čarokrásnými jemnými ornamenty ze zlata a smaragdů.

Khóruin si prohlížel delší z obou zbraní. Lehký, jednoruční, dokonale vyvážený meč. Na čepeli byly jakési znaky, které nikdo z družiny neznal. Vypadaly ale na písmo, které není určeno k tesání do kamene či rytí do kovu, ale k dokonalému psaní či vyšívání na drahocenné látky. Jemné, ladné, elegantně vyvedené linie...

“Ty meče byly ukovány dávno před tím než Hwarnijové přišli na Arku,” řekl Poutník. Družina na něj hleděla v němém údivu. Dříve než Hwarnijové přišli na Arku... Ty zbraně byly vytvořeny před vznikem světa, jak jej Hwarnijové znali – v podivných časech, v podivných zemích, v temnotě chaosu, zcela jistě nelidskýma rukama...

Vathila pomalu vzala kratší z mečů. Nechala jej v pochvě a lehce přejížděla rukama po zlatých oramentech. Zavřela oči. Pohybovala svou myslí velmi opatrně, zkoumat zbraň bylo velice nebezpečné – zbraněmi se zabýjelo a na čepelích zůstávaly hrůzné otisky, stopy a odrazy smrti, bolesti a utrpení. Naštěstí tento meč měl pochvu, která byla zjevně vyrobena k němu a prošla s ním vším, přes všechna staletí...

Trvalo dlouho, než Vathila opět otevřela oči. Pak podala meč Alphia a neřekla nic, jen se slabě usmála na znamení, že zbraň je v pořádku a ona sama také.

“A tohle máme taky na těžkou cestu,” prohlásil Tulák. Ze svých věcí vytáhl meč a hodil ho Ivainovi. Bard meč hbitě otevřel a přičichl. Vzápětí si důkladně přihnul, v očích mu blýskala veselá dychtivost.

“Ale ne,” zamumlal Taihun. Chvíli všichni mlčeli, pohrouženi do vlastních myšlenek.

“Kde je Askra?” zeptal se Taihun najednou.

“Poodešla kousek támhle kousek do lesa. Říkala, že chce meditovat,” odpověděla Alphia klidně, aniž spustila oči z krátkého meče. Taihun se zamračil. Upřeně se zadíval naznačeným směrem. Mezi stromy se pomalu začínaly sbírat bílé jazýčky mlhy...

Kapitola VI.: Dogubayazit, zapomenuté město

*Neboj se,
když v pruhu světla
sedne ti na paži můra
s křídly z mých prstů...*

Finlógín, temný bard

Taihun se prudce zvedl a vyrazil do lesa.

“Askro!” zavolal.

“Do háje!” prskla čarodějka. Nádherná fosforeskující růže, kterou právě magií stvořila, se jí rozpadla v rukou zpět na trochu hlíny.

“Askro, co tady děláš?” zeptal se bojovník s pramalým pochopením pro dívčinu nespokojenost s jeho náhlým vpádem a vyrušením jejího soustředění.

“Zkousím si Měsíční runu Tvoření,” odpověděla nevládně. *Když už mě stála tolik, tak ať si ji alespoň užiju!* dodala v duchu.

“Jdeš zpátky k ohni!” prohlásil Taihun nesmlouvavě, chytil kouzelnici a zvedl ji na nohy. Vzápětí ji už napůl vlekl za sebou do tábora. Nevšiml si, jak se dívčiny oči rozvztekle zúžily a upřely se na něj jako oči podrážděné zmije.

Mlha pomalu, ale neodvratně houstla.

“Díky Machuznatarovi!” vydechla Vathila, když se Taihun s Askrou ocitli opět v dosahu Aderánu. Léčitelka si všimla, že sebou při těch slovech Tulák trhl.

Plavovláska se rozhlédla. Dotkla se lehce levou rukou svého spánku. Soustředila se. Vyvolávala jednu ze dvou Měsíčních run, jimiž vládla – runu Měsíční oči. Teď jí měla přijít k užitku.

Léčitelka v tu chvíli spatřila velmi odlišné místo. Zem byla pokryta stříbřitě bílými dlaždicemi Měsíčního sálu. V místě, kde hořel oheň, byla podlaha zborcená a rozdrčená, propadala se do černé hlubiny. Postavy neměly své obvyklé oblečení, ale byly oděny do jemných splývavých hávů. Tváře se jim stříbrně leskly, ale rysy byly shodné jako ve skutečnosti. Jediný Tulák vypadal stále stejně, ve svých záplatovaných hadrech, které ani v záři Měsíčních očí neztratily své ošoupané barvy. Ostatní ve skupině jakoby Vathilino změněné vnímání nepostřehli, ale Tulák se jí podíval přímo do očí.

Léčitelka uhnula pohledem a spatřila Askru... Čarodějka neměla závoj. A byla božsky krásná. Z dokonalé, chladně bělostné tváře hleděly temné oči. Když kouzelnice nespokojeně ohrnula rty, odhalila drobné, běloučké, pravidelné zoubky, které se však od lidských lišily přinejmenším vyšším počtem.

Mezi sloupy, ve které se změnilly stromy, nebyla žádná mlha. A tak Vathila viděla, co se blíží. Čtyři upíři Měsíčního sálu.

Vathila se zachvěla. Tulák se k ní otočil a mrkl na ni. Bylo to spiklenecké mrknutí vědoucího oka.

“Tohle už mi, holka, nedělej. Oslabuje to Aderán,” napomenul ji hlasem, který snad slyšeli jen oni dva.

“Jdou sem čtyři Měsíční stvůry!” vyjekla léčitelka a zrušila kouzlo.

“Přiložte na oheň! Připravte se k boji!” vykřikl Khóruin. A pak už upíři stanuli na okraji kruhu světla. Mlha se valila s nimi.

“Assskro...! Assskro...!” syčely přízraky a natahovaly pařáty. Čarodějka něco neartikulovaně zamumlala, ale znělo to jako velmi sprosté odkázání do patřičných mezí. Stoupla si spolu s Vathilou a Ivainem těsně k Aderánu a přivřela oči ve zlomyslném soustředění.

“Assskro...” stvůry zakolísaly na hranici světla a temnoty, jejich oči se chtivě upíraly na kouzelnici.

“A na ně!” zavelel Khóruin. Nemínil čekat, až nestvůry najdou způsob, jak dostat Askru od ohně, a odvedou ji.

On a Taihun vyrazili dopředu proti nejbližším dvěma zrudám, Ghar a Alpha střežili druhou část tábora. Khóruin rozsekl prvnímu upírovi hábit dlouhým zlatozeleným mečem. Obluda zuřivě zakvílela. Uřatý kus látky se změnil v hejno obrovských nočních motýlů smrtihlavů, kteří se vrhli na bojovníka. Khóruin uskočil zpět. Ale ne nadarmo byl i on Hiranyovým učedníkem – jeho Aderánová runa Kamene začínala žhnout...

Taihun bodl dlouhým kopím, jehož špice byla kována v Aderánu. Upír se ohnal svýma dlouhýma rukama a roztříštil násadu. Taihun si přehodil meč z levé ruky do pravé a zaútočil na hlavu protivníka. Zrůda zavřískla bolestí, na její bílé mrtvolné tváři se objevil šrám. Její spáry se mihly vzduchem s nečekanou rychlostí a prudkostí. Taihun částečně uskočil, ale upír ho zasáhl do ramene. Ani zbroj takový úder nezadržela. Bojovník klesl na jedno koleno.

Smrtihlavové ve stejnou chvíli, kdy se dotkli Khóruina, padali se spálenými křídly. Jako by nalétli na rozžhavený kov. Válečník se vymrštil k dalšímu útoku jako divoká šelma.

Askra se náhle napůl obrátila od ohně a ukázala na upíra, který ohrožoval Taihuna. Kolem čarodějky se šířil chlad. Nestvůra na okamžik strnula. Pak se pohnula znovu. Se zjevnou námahou a o poznání pomaleji. Její háv se pokryl jinovatkou. Askra se pod závojem zlomyslně usmála. *Tu máš! Aderánovou runu Chladu!*

V tu chvíli vyrazil Taihun. Zaútočil ze strany. Pravá paže mu sice bezvládně visela podél těla, ale v levačce měl síly dost. Vůlí potlačil děsivý pocit chladu a zmrtvění, který se mu šířil ze zraněného ramene do těla.

Taihun prudkým vodorovným sekem rozetnul upírovi hlavu. Khóruin také neminul obličej svého protivníka. Obě stvůry se rozpadly na hejna obrovských smrtihlavů a na tenké pramínky mlhy, které se stáhly ke zbývajícím netvorům. A ti přímo před očima Hwarnijů vyrostli...

Z korun stromů s křikem vylétli Ivainovi slavíci a vrhli se na smrtihlavy. Ale hmyz, který by za obvyklých okolností spořádal dva klovnutími, byl tentokrát stejně velký jako slavíci sami. Z oblohy padalo peří a mrtví ptáci i můry. Odkudsi zaznělo hrozivé zakrákání Taihunova havrana a vzteklé skřeky Vathiliny poštolky.

Alphiina liška kvílela a válela se po zemi, když z ní noční motýli trhali srst.

Druzí dva upíři, kteří dosud zůstávali vzadu se svými druhy, se nyní pohnuli kupředu. Nezdálo se, že by jim Aderán vadil tak silně, jako těm předchozím.

Alpha se mihla přes tábořiště, nesena svýma hbitýma nohama. Kratší z Jitrocelových mečů sykl vzduchem. Jeden z upírů se rozpadl, rozseknutý od ramene k boku. Avšak horní polovina zůstala viset ve vzduchu, stále živá a nebezpečná. Z hávu vzlétli další smrtihlavové. Celé hejno slétlo na lovkyni, útočili na

její tvář a trhali jí kousky masa z těla. Dívka bolestně vykřikla a slepě se vrhla zpátky, upustila meč, aby si mohla chránit obličej.

Vathila se ohlédla právě včas, aby viděla Alphiu, jak obklopena masožravými můrami běží přímo k ohništi. Léčitelka nezaváhala ani vteřinu vyrazila proti lovkyni, aby ji zastavila dřív, než zrzka spadne přímo do ohně.

Obě ženy spadly na zem, částečně ochromeny nárazem. Alpha přelétla setrvačností přes Vathilu, několikrát se překulila. A nohama vletěla do plamenů. Noční motýli, kteří na ni útočili, okamžitě vzplanuli. Stejně tak dívčiny boty a nohavice. Několik kamenů vypadlo z kruhu ohniště. V místech, kde se kameny přestaly dotýkat, se přerušil kruh jasného světla ohně ostrými hrozivými pruhy temnoty, jako kdyby díry mezi kameny vrhaly stíny.

Část smrtihlavů nechala lovkyni být a zaútočila na ležící léčitelku. Vathila vykřikla. A pak ještě jednou. Jenomže podruhé se její hlas zvláštním způsobem podobal volání dravého ptáka.

Zeshora se jako blesk snesla poštolka. Prolétla těsně nad svou paní, údery křídel a zobáku rozehnala smrtihlavy. Ti vzápětí znovu vytvořili hejno a vrhli se za troufalým dravcem.

Gharova mohutná ruka chňapla Alphiu za halenu. Silák svou sestru vytáhl z ohně a Ivain na ni okamžitě chrstl všechno zbylé víno z Tulákova měchu, aby uhasil zrzčino oblečení.

Tulák spěšně vracel kameny zpět, snažil se urovnat rozkopané ohniště a vzkřísit skomírající plamen.

Na Khóruina zatím udeřila zraněná Měsíční stvůra. Přes mužovy paže a krk se táhlo několik šeredných šrámů, hrud' mu chránila zbroj. Aniž si připouštěl bolest, plynule se otočil se řal ze strany. Upírova hlava se rozpadla. Smrtihlavové, kteří vylétli, se usmažili na bojovníkově těle, zničení jeho vnitřním žárem.

Askra švihla rukama. Pramínky mlhy, které se chystaly posílit posledního netvora, z větší části odlétly do lesa, odváty Aderánovou runou Větru.

Taihun se urputně bránil útokům zbylé stvůry. Najednou se po jeho boku objevil Tulák s jedním ze svých dvou mečů v ruce. Obratným úkrokem unikl před upírovými spáry. Ačkoliv protivník už dosahoval výšky asi dvou mužů, Poutník se vymrštil jako losos, mnohem výš a rychleji, než by Hwarnijové pokládali za možné.

Hlava Měsíční zrůdy odlétla od krku. Zbytek hávu se okamžitě proměnil ve smrtihlavy, kteří zaútočili na Taihuna. V témže okamžiku je však Askřina vztažená dlaň a Aderánový Vítr smetli do lesa a rozdrtili o kmeny stromů.

Upírova hlava strašlivě zakvílela – a vlétla přímo do Aderánu. Ozvalo se děsivé zasyčení... A nastala tma. Tma a ticho.

“Je mi to líto,” ozval se náhle Askřin hlas. “Udělal jsem hroznou blbost. Nezlobte se.”

“To nic, děvče. Přišli by tak jako tak, snad jen o něco později. Tvoje konání na tom nic nezměnilo,” řekl Poutník.

Kouzelnice seděla u zničeného ohniště, síla Aderánových run ji pomalu opouštěla. Byl to zvláštní pocit. Všechno spojené s Aderánem, včetně magie, jí bylo od proměny v Měsíčním sále nepříjemné. Pobyt v Arce už jí nedával pocit domova a klidu, každý Zpěv byl pro ni smutný a bolestný, jako pohled na něco, co navždy ztratila. Ale uspokojení z toho, jak vymetla s upíry, bylo zkrátka silnější.

“Musíme pryč,” prohlásil prakticky Poutník. Do temnoty se ozvalo zapraskání a rozsvítla se Tulákova improvizovaná pochodeň. Vathila starostlivě ošetřila svého bratra i manžela.

Alphia kromě masti na bezpočet malých ranek od smrtihlavů potřebovala jen náhradní kalhoty, protože její nohavice nepřečkaly pád do ohně.

Taihunův havran se s pošramocenou důstojností usadil na batohu svého pána, poštolka slétla na léčitelčinu paži. Oba ptáci byli opelichaní, ale živí a jen pramálo zranění. Od země se ozvalo zakňourání Phii, která se dožadovala pozornosti své paní.

Ivain se ve špatném světle zoufale rozhlédl. Z celého hejna slavíků zůstali jen tři naživu. Bard s výrazem bolestné rezignace pozvedl prázdný měch, aby si do hrdla nalil posledních pár zbloudilých kapek vína.

Skupina se znovu pohnula. Šli jak nejrychleji dokázali, Poutník používal Cestu.

“Tohle by snad mohlo stačit,” rozhodl konečně Tulák. Khóruin se dal do přípravy nového Aderánového ohniště na čistém, neposkvřeném místě.

“Budu držet hlídku,” prohlásil Poutník. Zády se opřel o kmen stromu, meč si položil na kolena. Vytáhl dýmku a začal si ji beze spěchu nacpávat.

“Všichni spát. Potřebujete obnovit síly,” řekla Vathila.

“I ty by ses měla řídit vlastní radou,” připomenul jí Poutník. Dívka se usmála a kývla.

Khóruin se usadil u dalšího stromu, právě naproti Tulákovi.

“Jdi spát,” obrátila se Vathila na svého muže a jemně ho pohladila po tváři.

“Za chvíli, neboj se,” odvětil. Plavovláska nejdřív otevřela ústa, aby něco namítla, ale nakonec neřekla nic. Schoulila se do pokrývky vedle svého manžela, hlavu a jednu ruku opřenou o jeho stehno.

Khóruin se na ni díval v přísvisu Aderánu, který propůjčoval léčitelčině tváři i plavým vlasům rudý nádech. Znovu si uvědomil, jak je šťastný, že ji získal za ženu. Ačkoliv šlo o sňatek domluvený rodiči s ohledem na rod, jak bylo zvykem Hwarnijů, Khóruin si nikdy nic nezačínal s jinými svobodnými ženami nebo čarodějkami, což byl způsob, jímž svou nespokojenost v manželství řešila většina arkinských mužů. Khóruin se vždycky vracel na lůžko k Vathile. Byla pro něj jediná. Netrvalo mu dlouho, než se ji naučil milovat...

Bojovník zvedl hlavu. A za Tulákovými zády, v temnotě lesa, spatřil žhnoucí vlčí oči.

Ve stejnou chvíli Poutník vytřeštil oči a upustil dýmku. Aniž se otočil, vycítil hrozbu za svými zády.

“Vstávat!” řekl klidně ale velice nahlas, sám se vymrštil na nohy. Hwarnijové se zvedali, ještě po slepu sahalo po zbraních.

“Rychle, udělejte kruh zády k ohni! Vathila, Askra, Ivain – dovnitř!” zahulákal Khóruin. Jeho příkazy byly automaticky plněny dřív, než si družina zcela uvědomila, co se děje.

A v příští chvíli vlci vyrazili z lesa.

Valili se v útočících vlnách, živelně a neuspořádaně, podobni víc přírodní pohromě než čemukoliv jinému. Alphia a Khóruin bojovali zlatozelenými

drúvidskými meči. Čepele projížděly kostmi vlků jako zahřátým máslem. Šelmy padaly na zem hladce rozseknuté ve dvě.

Avšak lesním stvůrám vůbec nevadil Aderán. Některé se dostaly až dovnitř kruhu. Askra zpomalovala jejich pohyby runou Chladu, ačkoliv bylo vidět, jak její schopnosti vyčerpáním slábnou. Ivain a Vathila šelmy dobýjeli hořícími kusy dřeva a dýkami.

Khóruin s Taihunem si uvědomili, že Tulák opravdu sotva může skrýt své mistrovství v ovládání zbraní, ačkoliv stále používal jen ten obyčejnější ze svých dvou mečů.

A najednou bylo ticho. Další útok nepřišel.

Hwarnijové ještě chvíli napjatě stáli a ostražitě sledovali okraj kruhu světla. Nic se nedělo. Všichni pomalu vydechli a sklonili zbraně.

“Je to horší, než jsem si myslel,” zamumlal Poutník.

“Aderán jim neškodí,” dodal stísněně Khóruin.

“Podívejte se na ty mrtvoly!” vyjekla náhle Alpha.

Mrtvá těla vlků se změnila... v lidská. Tedy, téměř lidská. Některé z mrtvol bylo možné si s lidmi splést, ale mnoho z nich mělo ve tváři primitivní zlé rysy, byli zarostlí a znetvoření.

Lovkyně byla velice bledá. Zнала les. Zнала bytosti v něm. Ale tohle bylo něco děsivě nepřirozeného, něco nepopsatelně odporného. Cítila, jak se jí při pohledu na znetvořená těla zmocňuje nevolnost. Odvrátila se.

“Nemá smysl znovu měnit tábořiště. Obávám se, že tohle byla odpověď na to, že jsme tu rozdělali Aderán,” prohlásil Tulák. Khóruin přikývl.

Muži odvěkli mrtvé protivníky do lesa a zaházeli těla suchými větvemi a jehličím.

Vathila se dala do ošetřování zranění. Po chvíli zvedla hlavu:

“Pojďte sem, kdokoliv máte být jen nepatrné škrábnutí!”

“Co se děje?” ptal se Khóruin.

“Myslím, že ti tvorové přenášejí nákazu. Cítím to. Možná jim Aderán nevádí, ale věřím, že nám pomůže proti tomu, co způsobují kousnutí těch vlků, ať už by to bylo ve svém důsledku cokoliv.”

“Co proti tomu teda budeme dělat?” zeptal se Ivain nejistě.

“Rány vypálíme Aderánem,” odtušila léčitelka

*

Druhý den vstalo slunce, vyvolané Zpěvem Hwarnijů ve vzdálené Arce. Družina byla opět na cestě. Nyní se však pohybovali o poznání pomaleji. Přesto se namáhali a napínali síly. Čas běžel a naděje ubývalo.

Tulák je vedl stezkou, která vedla k horskému sedlu, jedné z cest, jimiž bylo možné opustit údolí kolem jezera.

Ghar si za chůze stále hrál s kouskem suchého dřeva. Nikdo nechápal, co tak zajímavého může na uschlém klacku vidět, ale věděli, že siláka často překvapují a zajímají věci pro ostatní zcela všední a samozřejmé.

Najednou se Ghar zastavil a zadíval se na vysokou skálu, která čněla nad vodou. Mohutným vodopádem se ze skály řítila jedna z řek napájejících jezero, na němž se nacházel ostrov, na kterém stála Arka.

“Co tady asi tak dělá?” zeptal se kovářský učeďník udiveně. Ostatní sledovali směr jeho pohledu, ale neviděli nic zvláštního.

“Co tam vidíš?” chtěla věďet Alphia.

“Vy to nevidíte? Železný strom,” odpověďel zrzek.

“Ne, nevidíme,” potvrdila lovkyně.

Železný strom! V Lerně...! Vathila potřásla hlavou. Skála byla příliš daleko pro její mimosmyslové schopnosti.

“To místo je zdroj nějaké síly. Víc těžko zjistit,” řekla Askra.

“Pojďme, nemáme moc času,” pobídl je Khóruin prakticky k další cestě. Skupina se znovu pohnula. Jen Ghar se ještě několikrát ohlédl přes rameno. Pak znovu pohlédl na suchou větev ve své ruce. A náhle dřevo vzplálo.

“Ghare! Co se stalo?!” vyjekla Alphia.

“To nic. To já,” usmál se silák, oči mu svítily dětskou radostí.

“Jak jsi to udělal?” zeptal se Khóruin. Ghar ale jen pokrčil rameny.

“Je to krásné. Dobrá práce,” usmála se Vathila a Askra horlivě přikyvovala.

“Ale... jak...?” vrtěl hlavou Taihun.

Odpověď ale nedostal.

*

“To po téhle cestě nikdo nechodí? Proč jsme zatím nepotkali živou duši?” napadlo Khóruina. Putovali už šestý den, aniž kohokoliv spatřili. Vzduch byl mnohem sušší a slunce nemilosrdně páliło. Takové počasí Hwarnijové vůbec neznali.

“My jdeme po Cestě. Ta protíná všechny cesty a stezky, vede skrze ně všechny a žádnou zároveň. Možná, že někdo tudy skutečně kráčí. Ale nepotkáme se. Vedu vás po Cestě,” odpověďel Poutník.

Khóruin kývl. I podezření, že putují rychleji, než by ve skutečnosti měli, teď rázem nabylo zřetelnějších obrysů. Několik posledních dní měl pocit, jako kdyby byli i s Poutníkem uzavřeni v bezpečí pěšinek, po nichž kráčeli. Nikdy nešli po větší cestě, vždy po stezce, kterou mohla vytvořit jen zvíř. Nespatřili obydlí ani stopy lidské činnosti. Zato krajina se měnila. Nejdříve bylo velice chladno, téměř stejně jako za nejtuzších zim, ale chyběl sníh. Pak se náhle udělalo velmi teplo, všude se objevovaly stromy, jaké Hwarnijové nikdy neviděli.

Podél stezky rostly trnité keře se zvláštními listy a velkými barevnými květy, v korunách neznámých stromů poletovaly rajky, plazili se hadi, obrovské ještěrky podobné drakům a další podivná zvířata.

Hwarnijové se vysvlékli do půl těla, jak na to byli zvyklí v létě, muži i ženy bez rozdílu. Jediná Askra neodložila nic, přes úmorné horko zůstala oblečená, tvář zahalenou závojem. Už nějakou dobu zachmuřeně sledovala Poutníka, ale látka skrývala její výraz.

Něco je na něm špatně... Něco je na něm strašně špatně... Ale co? Něco v mluvě? Ne... Něco ve způsobu pohybu? Něco v chůzi? Při Machuznatarovi...! Ten chlápek kulhá! Proč jsem jsem si toho nevyšimla dřív?! Čarodějku náhle ovanul chlad. Cítila, že kdyby to, co právě zjistila, byt jen zašeptala do jámy v zemi, stalo by se něco hrozného. Kousla se do jazyka a mlčela. Ale byla ve střehu. Už Tulákovi nevěřila.

Mezi stromy se sem tam začínaly objevovat stavby z hnědavého kamene, částečně zarostlé vegetací. Postupně jich přibývalo. Nikde však nebylo ani stopy po obyvatelích.

“Toto je Věčné město. Ironie, že?” řekl Poutník, “před dávnými věky se ve své pýše nazvalo věčným, ale nakonec zaniklo. V dobách, kdy kvetlo a žilo, nastával zvláštní jev – každý, kdo vstoupil do dostatečně rozlehlého města a ztratil se v jeho ulicích, nakonec došel sem. Někteří lidé se naučili se ztrácet a cestovali tak mezi městy skrze toto Věčné město. Nyní je však mrtvé a jeho tajemné magické zákony už neplatí.”

“Může být vůbec něco věčné?” zeptala se Askra.

“Jsou místa i bytosti, které si dovedou čas držet od těla různými způsoby,” zamyslel se Tulák. “Například císař obrovské Erzurumské říše je už po stovky let tatáž osoba. Je to Věčný císař.”

“Kde leží Erzurumská říše?” ptala se Vathila.

“Jednou z jejích nejzazších výsp je město na týden cesty na východ od Arky, které určitě znáte – Sialk.”

Obě ženy si vyměnily překvapené pohledy. Několikrát za život v Sialku byly a dokonce ovládaly sialkštinu.

“Nebylo by možné poprosit císaře o pomoc v našich záležitostech?” napadlo Taihuna.

“Císař je daleko a je těžké se k němu dostat. Kromě toho, kdyby neměl jiné starosti, už by dávno poslal na Arku svoje nepřemožitelné legie, aby ji dobyly a připojily k říši,” odvětil Tulák. Mezi Hwarniji se ozvalo neartikulované vzdorné mumlání. Sialk byl špinavé město plné zlodějů, žebráků, opilců a obchodníků – jako mnohonásobně zvětšená a podstatně odpornější Darika. Lidé tam neznali morálku a jejich nejvyšší hodnotou byl peněžní zisk. Všechen volný čas trávili hazardními hrami a pitím alkoholu. Nikdo by si nepřál, aby se v takové místo změnila Arka.

A pak vstoupila družina mezi domy. Věčné město sestávalo z mnohapatrových bělostných paláců. Podle vchodů a oken mohli Hwarnijové soudit, že ti, kdo zde žili, byli vyšší než lidé. Všechny stěny budov byly pokryté skvostnými reliéfy, které tvořily obrazy v obrazech – gigantické tváře přes celá průčelí, v nich zakomponované obrovské čtyřruké postavy, tančící či spolu zápasící, postavy s očima se svislými zorničkami, jimi prostupující další, menší postavy a ornamenty a vnich ještě menší... Vedle čtyřrukých bytostí se na reliéfech objevovali také drobnější, dvouručí holohlaví tvorové se špičatýma ušima a stejnými kočičími zorničkami – snad služenictvo.

Prázdňá kašna na náměstí žalovala na dávno ztracenou vodu a ozvěny kroků. Některé domy už téměř pohltil prales, mezi spleť kořenů hleděly jen oči vytesaných tváří a Hwarnijům se zdálo, že za nimi ony oči hledí s nesmírným smutkem ztracených vzpomínek.

U některých dveří stály kamenné čtyřruké sochy třímající zbraně. Mnohé poničené, jiné téměř netčené spáry času. Hwarnijové spatřili i budovy, které zjevně nebyly obytnými domy, ale jejich účel družině unikal. Nikdo nedokázal přečíst ornamentální znaky, které zjevně byly písmem vytesaným nad vstupy. Taihun se zastavil u trosk jakéhosi podivného, úzkého kamenného mostu. Až když si všiml, že vrchní plocha mostu je vymletá vodou, jež tudy kdysi proudila, napadlo ho, k čemu mohla stavba sloužit.

Tulák je zavedl do jednoho z paláců. Centrální nezastřešená místnost dosud odolávala vlivům počasí. Když si oči Hwarnijů přivykly příšeří stínu, který skýtalý

silné zdi, spatřili dva reliéfy. Jeden zobrazoval krásný strom, kolem kterého se táhla vytesaná linie kopírující jeho obrys. Za ní další a další, každá o něco jednodušší než ta předchozí, až zůstal jen čistý kruh připomínající zářící auru. Na protější stěně byly zachyceny postavy. Čtyřruký muž s podivnou korunou sedící na trůně. A naproti němu jakýsi druhý muž, o něco nižší a dvouruký, držící svitek. Za jeho zády byl vyobrazen zástup démonicky vyhlížejících tvorů. Vzápětí si Hwarnijové uvědomili, koho jim dvouruký připomíná. Byl to Hagias.

Askra přistoupila k reliéfu, aby si lépe prohlédla dva nápisy ve čtyřech jazycích, z nichž jeden pasivně ovládala.

“Ma-ya-pa-hi-t,” stálo u čtyřrukého krále. Kouzelnice se otočila ke znakům u Hagia:

“Ma-ko-za-na-ta.”

Všichni se obrátili na Tuláka. A v tu chvíli uviděli, že Poutník ve skutečnosti vypadá jako muž na reliéfu... jako Machuznatar... Hagias.

“Máme vám teď říkat bože...? Nebo pane...?” prolomila ticho Alphaia.

“Nebo Tuláku?” dodal Khóruin.

“Ano, Tulák bude myslím nejlepší,” přikývl Hagias.

“Doufám, že nám to vysvětlíte,” ozvala se Askra po delší odmlce.

“Hagias teď spí, a tak s vámi cestuje Tulák,” řekl Poutník.

“Jaká je vlastně souvislost mezi Hagiem a Machuznatarem? A co znamená ten reliéf?” otázal se Khóruin.

“Kdysi jsem sem přišel v dobách, kdy Věčné město ještě žilo. Jednal jsem s místním vládcem jako zástupce jiného národa – který se od lidí značně lišil. Tento dům byl postaven pro mě. Byl jsem zde znám pod jménem Machuznatar, stejně jako mezi Hwarniji. Kdysi dávno.”

“Zdá se, že nejenom Erzurumský císař si dokáže držet čas od těla,” poznamenala Askra. “Co se stalo s Věčným městem?”

“Mezi světy procházejí síly, které všechna místa očišťují – jejich vlastním zánikem. Zde však uspěly jen částečně. Bylo totiž napadeno město, které se od všech ostatních lišilo – Věčné město. Různé jeho části byly zničeny požáry, přílivovými vlnami nebo suchem. Ale svět nezanikl.”

“Tytěž síly teď útočí na Arku?” ptal se Khóruin.

“V podstatě ano. Vracejí se vždy po určité době, neúprosně a neodvratně. Já sám jsem si myslel, že si toho nemusím všimnout, že všechno utáhnu jen svou vůlí. Teď vidím, že to nestačí. A proto jsou tady tací jako Kira nebo Věštec. Oni jsou k proudění ve světě citliví a přicházejí, když je jich zapotřebí.” Hwarnijové mlčky hleděli na svého krále.

“Noc strávíme tady. Připrav oheň, Khóruine,” rozhodl Hagias.

Zatímco se ostatní ukládali ke spánku, kulhavý bělovlasý Poutník zvláštním způsobem přesouval zlaté kameny tvořící ohniště.

*

Ráno se družina probudila s pocitem, že se cosi změnilo. Vzduch se změnil. Nyní v něm byl slabě cítit neznámý hořkoslaný pach.

“Vezměte měchy. Půjdeme pro mořskou vodu,” prohlásil Tulák.

Když všichni vyšli ven, otevřel se jim znovu pohled na Věčné město. Stromy a křoviny byly pryč. Schodiště i sochy byly zaváty pískem. Hluboké ulice se změnily

v řeky písku. Jemný prášek pokrýval všechny budovy a v závětrí tvořil duny a závěje.

Hagias vedl družinu ulicemi, zatímco ranní slunce pomalu začínalo zahřívát písek a kamení. Zanedlouho Hwarnijové uslyšeli zvláštní pravidelné hučení a šumění. Když obešli poslední hromadu trosek a rozpadlých sloupů, spatřili něco, co nikdy předtím. Před nimi zapadaly do písku poslední věžičky a budovy města. Ač ve skutečnosti desítky sáhů vysoké, zde z písku trčely již jen půlmetrové kameny. Zbytek byl pohřben pod dunami.

Zrak všech cestovatelů však upoutalo něco jiného. Za zavátými zbytky města se totiž rozkládal široký písčité pás, jenž pak končil, pozvolna se noříc do křišťalově modromodré vody moře. Sluneční paprsky hrály na jeho hladině a rozzařovaly vlny jako pohyblivé klenoty. Moře hučelo, příboj duněl a prstičky vln syčely v písku.

“Moře...” zamumlala Alpha okouzleně.

“Je jako naše jezero... Ale obrovské. Kde se na něm berou tak velké vlny?” zajímala se polohlasem Vathila.

“A proč ty vlny jdou pravidelně a bez přestání?” postřehla Askra.

“Je nádherné...” zasněla se Alpha.

“Cože?” obrátila se k ní nechápavě většina družiny.

“Ten smrad! Horší než v Darice!” ohrnul nos Ivain. “Nechtěl bych tady bydlet!”

“Co když se tolik vody zvedne a zaplaví břeh!” zhrozila se Askra.

“Nemluvě o tom, co všechno může v moři žít – a jak velké to může být,” dodal Taihun.

“Raději běžte nabrat vodu, než začne být nesnesitelně horko,” utál probíhající rozhovor Tulák. Khóruin, Taihun a Ghar se zuli a vydali se splnit rozkaz, ženy se držely za nimi – stejně, jako když šlo o setkání s neznámým protivníkem. Jen Alpha se drala poněkud nerozvážně dopředu a nedávala pozor, kam šlape. Podemletý písek se jí smekl pod chodidlem, přicházející vlna ji s rachotem a hučením srazila do vody a přelila se dívce přes hlavu.

Ghar hrábl pod hladinu a vytáhl svou prskající, kašlající a dezorientovanou sestru na vzduch.

“Tfuj! Ta voda je hořká!” zasípala lovkyně rozčarovane.

“Mořská voda je slaná,” poučil ji Tulák s milým úsměvem.

“Proto je tady tak divnej vzduch,” dovtípil se Ivain, který se držel v bezpečné vzdálenosti.

“Tohle už víckrát nedělej, Alphio. Báł jsem se, že tě vlny stáhnou a už tě nenajdeme!” vytkl zrzce Khóruin. Dívka cosi zamumlala a odplácala se ke břehu. Muži zatím naplnili měchy a vraceli se také.

“Něco mi to provedlo s oblečením,” ošívala se Alpha, když se snažila vyždímat si vodu z nohavic. Halenu naštěstí kvůli vedru neměla na sobě.

“Mořská voda je slaná,” připomněl jí Tulák.

“Příjemnou zábavu, až to na tobě uschne!” zachechtal se Ivain.

*

Před rostoucím horkem se družina uchýlila zpět do Machuznatarova domu.

“Počkáme tady do noci a přespíme. Zítř ráno se vydáme na zpáteční cestu,” nastínil plány Tulák. Sám usedl k ohništi ze zlatých kamenů, v němž zdánlivě

z ničeho stále plápolal Aderán. Poutník se ponořil do meditace. Askra ho napodobila. Alpha a Ghar se také posadili a o něčem si tiše povídali.

“Půjdu se porozhlédnout venku – ale míním se držet jen ve stínu,” oznámil Khóruin.

“Můžu se k tobě připojit?” zeptala se Vathila a její muž přikývl. Společně se vydali ven.

Taihun našel chodbu vedoucí dolů, do nitra domu a vydal se podívat, co je na jejím konci. Nemohl zakrýt, že ho architektura Věčného města fascinuje. Ivain se z nepoučitelné všetečnosti a nedostatku jiné činnosti ploužil za Taihunem.

*

Khóruin a Vathila společně kráčeli po opuštěných zastřešených kolonádách Věčného města. Nikde se nic nehýbalo, jen vzduch se tetelil žářem. Bojovníka a léčitelku ale chladil stín a vánek od moře.

Khóruin vzal Vathilu kolem pasu. Pomalu dlaní přejížděl po jejím boku... A léčitelka v tu chvíli pochopila, co má její manžel na mysli. Byla tak soustředěná na okolí, na opuštěné, mrtvé město, že si těsnou blízkost svého muže uvědomila až teď. Celou dobu vnímala všechno vzdálené – a nevyčítala Khóruinovu touhu, ačkoliv z něj jeho úmysl sálal víc než sluneční žár z pískem zavátých ulic.

Kdykoliv jindy by se ke Khóruinovi dychtivě obrátila, aby ji mohl přivinout k sobě. Ale teď... Nebyla si jistá. Nebyla si jistá vůbec ničím v tomhle zavražděném městě, po probdělých nocích a útocích vlků... Vathila dál pátravě hleděla mezi sloupoví prázdných domů, tvář z větší části odvrácenou od Khóruina. *Je to opravdu dobrý nápad, má lásko...?*

Dívčinou myslí se mihly vzpomínky... Sladkobolné, s příchutí popela, medu a vzácných koření... *Je to už rok, co sis mě vedl jako nevěstu, nezvykle zdráhavou a nejistou nevěstu... A něhou jsi mě zbavil pošetilosti... Náš slib u Aderánu... Kde budeš ty, budu i já...*

Muž si ji náhle prudce přitáhl a políbil ji, dlaněmi chtivě bloudil po jejím útlém těle. Vathila se vzdala všech pochybností. Přitiskla se ke svému manželovi, opětovala polibek. Společně se svezli na příjemně prohřáté dlaždice ve stínu jedné verandy. Těla se propletla v pevném objetí, jako by ta chvíle měla trvat navždy.

Vathila otevřela své vědomí Khóruinovým pocitům – bez zábran, bez výhrad. Prožívala s ním každý záchvěv slasti, propadala se do hlubin společných prožitků. Jeho emoce pronikaly do její mysli jako on pronikal do jejího těla. Spojení těl, spojení duší...

Kde budeš ty, budu i já...

*

Taihun obezřetně kráčel chodbou, v ruce pevně svíral oštěp. Netrvalo dlouho a narazil na klenutý průchod a schodiště dolů. Po stranách vstupu stály ozbrojené dvě čtyřruké kamenné sochy, obě už značně poničené. Stavitel mezi nimi prošel a začal sestupovat.

Podivné zaskřípění ho přimělo se otočit.

Sochy se pohnuly. Pomalu, přízračně, s hrozným skřípěním. První udělala krok. Pukliny protkávající její tělo se rozšířily a kamenný strážce se s rachotem rozpadl, zvedaje oblaka prachu a jemného písku. Druhá socha se však obrátila a vydala se po schodech dolů, směrem k Taihunovi.

Z jejího hrdla vyšlo podivné dunění, zjevně nápodoba hlasu, který však promlouval neznámým jazykem. Zaznívala z něj otázka. Ale Taihun věděl, že na ni nezná odpověď.

Sklepní místnost, kde Hwarnij stál, neměla druhý východ a nebyla dostatečně rozlehlá na to, aby v ní člověk dokázal sochu dostatečně zmást a vyhnout se jí. Taihun odhadl své vyhlídky. Byly neveselé.

“Héj! Tady jsem! Tady! Pojď si pro mě, šutráku, jestli mě chytíš!” zahulákal v tu chvíli Ivain z chodby. Strážce se otočil a vyrazil za ním – nepříjemně rychle. Bard uskočil před úderem meče a dal se hbitě na útěk.

Taihun vydechl a vyrazil po schodech vzhůru. Jediný pohled ho ujistil, že chodba je příliš úzká, než aby se dokázal kolem strážce protáhnout.

Socha se zarazila v polovině chodby. Dál už Ivaina nepronásledovala. Bard se také zastavil a ještě chvíli kamenného válečníka provokoval, aby se ujistil, že socha skutečně už dál nemůže. Když zjistil, že strážce za ním už doopravdy nepůjde, zatvářil se téměř zklamaně. Vzápětí se otočil na patě a rozběhl se za ostatními.

Taihun nehybně stál na vrcholu schodiště. Neodvažoval se hýbat ani mluvit, aby na sebe znovu neupoutal nežádoucí pozornost. Uvažoval, co dál. Nechtěl si zničit meč při zjišťování, jak odolný může být očarovaný kámen.

“Alphiooo!” zaslechl z dálky hulákat svého mladšího bratříčka. Zadoufal, že Ivaina napadla stejná myšlenka, jako jeho samotného.

Naštěstí napadla.

Bard se vracel chodbou, v ruce krátký zlatozelený meč, který se Alphie tolik osvědčil při roztínání vlků na dvě poloviny.

Ivain zaútočil na strážce. Socha se obratně kryla a bard jen díky své hbitosti unikl zásahu jedné ze čtyř čepelí. Bojovat proti něčemu, co má čtyři ruce, se ukázalo velmi nesnadné – a Ivain nebyl žádný bojovník.

Vzadu z chodby zazněly kroky lovkyně, která byla více než zvědava, nač si všetečný bard půjčil její zbraň. Chodba ale byla příliš úzká, než aby v ní bylo možné praktikovat jiné souboje než jeden proti jednomu. Tou dobou už byl ale Taihun připraven – strážce byl dostatečně zaměstnán bojem, aby se Vathilin bratr mohl pohnout a přichystat, co bylo zapotřebí.

“Ivaine! Ustup si!” zavolal Taihun a vydal se k soše. Bard uskočil dozadu, kamenný bojovník zasáhl svými zbraněmi jen vzduch. Vzápětí se magická bytost obrátila a vyrazila proti Taihunovi, který byl už docela blízko. Hwarnij se otočil a dal se na útěk, socha za ním.

Těsně před schodištěm se Taihun odrazil a obratně přeskočil oštěp, který byl u průchodu nastražený, podepřený a zaklíněný úlomky kamene.

Socha už tak obratná nebyla. Zakopla o oštěp a naposled mávla svými čtyřma rukama v marném pokusu znovu získat rovnováhu. Vzápětí se s duněním zřítila ze schodů.

Tři ruce odlétly od těla. Strážce zůstal ležet, ale dosud se pohyboval na prázdno, v groteskní nápodobě běhu.

“Chytej!” křikl z chodby Ivain a hodil bratrovi meč. Taihun ho chytil a s důkladným rozmachem usekl soše hlavu, zbylou ruku i obě nohy – čepel popsaná neznámými runami hladce krájela kámen. Torzo strážce konečně znehybnělo.

“Co jste to tady zase natropili?!” ozval se Alphiin nepříliš nadšený hlas.

“Bud’ ráda, že Taihun je celej! A vůbec, běž si radši dostávat sůl z kalhot – ztuhly na tobě jak prkno! Nemusíš v sekýrování nahrazovat Vathilu!” vrčel Ivain.

“Jako kdyby tě někdy Vathila opravdu sekýrovala! Ani nevíš, co to slovo doopravdy znamená,” usklíbila se lovkyně. “Vathila vždycky jen: Ivaine sem, Ivaine tam, nezapomeň přijít na oběd, bratříčku, a dobře se oblékej, ať nenastydneš!” S tím se obrátila k odchodu a zanechala oba bratry, ať dělají, co uznají za vhodné. Svůj meč jim ale pro jistotu nechala.

Bratři se dali do prohledávání rozlehlé podzemní prostory bez oken. Zdálo se, že kdysi zde snad stávaly sudy a amfory, po nichž teď už nezůstalo téměř ani stopy. Přinejmenším Ivainovi bylo okamžitě jasné, proč u vchodu byli dva strážci.

Taihun zkoumal architekturu, která se mu zdála téměř zázračná. Hledal tajné průchody a pátral po tajemstvích poněkud trvalnivějších a hodnotnějších, než by mohly být zlaťáky nebo klenoty.

Jedna z uvolněných dlaždic mu slabě vrzla pod nohou. Sklonil se, aby zjistil, zda na ní nezůstal zachovaný vzor. Dlaždice byla zcela ohlazená, ale pod ní stavitel cosi nahnátl.

Byl to tenký zlatý kotouček velký asi jako dlaň. Na jedné straně byl vytepaný nápis v neznámém písmu, které se svíjelo do spirály. Na druhé straně obrázek tří sedících lišek vzhlížejících vzhůru.

“Ukaž, cos našel!” hrnul se Ivain ke svému staršímu bratrovi jako povodeň.

“Nevím. Nevím, jestli je to opravdu jenom zlato a nevím, jestli v tom není nějaká magie. Takže na to nehamtej!” zchladil barda Taihun, zvedl se a odtáhl ruku z dosahu Ivainových nenechavých prstů.

“Prej jenom zlato... Jenom zlato...” mumlal si Ivain uraženě, když kráčel za Taihunem zpět chodbou.

*

Tulák si soustředěně prohlížel zlatý kotouček.

“Je v tom nějaká magie, která nemá s Aderánem nic společného,” prohlásila Askra, která nahlížela Hagiovi přes rameno.

“To písmo nedává vůbec smysl. Kromě toho neznám národ, který by psal do spirály. I magie téhle věci je mi cizí, i když si nemyslím, že by byla nebezpečná. Vzpomínám si ale, že existuje nějaké místo, kterému se říká U Tří lišek,” řekl Hagias.

“Hospoda U Tří lišek?” napadlo okamžitě Ivaina. Král pokrčil rameny, ostatní se zatvářili znechuceně.

Vathila s Khóruinem, kteří se už vrátili z obchůzky, si záhadný artefakt také obezřetně prohlíželi. Léčitelka jej vzala do rukou a přivřela oči.

“Mám pocit tepla a bezpečí. Zdá se mi to jak ochranný amulet,” pokrčila rameny.

“Jestli chceš, tak si to nech,” řekl Taihun smířlivě Ivainovi. Bard po amuletu dychtivě chňapnul a odnesl si ho do rohu, kde se mohl nerušeně kochat svým zlatým úlovkem.

Tulák zamyšleně pokýval hlavou a pak zašeptal, víc pro sebe než pro ostatní:

“Dnes v noci znovu pohnu s kameny v ohništi. A ráno se vydáme na zpáteční cestu od moře, které je vzdáleno stovky a stovky mil.”

*

Celý následující den kráčeli Hwarnijové v dusném šeru pralesních velikánů, provázeni vysokými hlasy neznámých, zázračně pestrobarevných ptáků.

Když se setmělo a noc přinesla chlad, družina se oblékla. Mínili ještě dvě hodiny pokračovat v putování pod ochranou Poutníkovy Cesty, než se utáboří u Aderánu.

Les kolem vydechoval naprostou temnotu. Khóruin měl nepříjemný pocit, že už se nenacházejí mezi pozoruhodnými rostlinami z okolí Věčného města, ale že krácejí mezi stromy, které začínají být známé a povědomé. Ale v temnotě, již roztínala jen světlá stezka, po níž šli, si nemohl být jist. Vathila cítila, že Tulák se mračí, ač byla příliš tma na to, aby rozeznala jeho tvář očima. Z Hagia vyzařoval neklid, znepokojení a námaha.

Mezi stromy se na stezku začala plazit mlha. Výrazně bílé jazýčky se plížily nízko při zemi, jako by zachytávaly družinu za nohy.

“Co tady dělá tohle?” zavrčel Tulák. “Někdo mi manipuluje s Cestou. Něco nás táhne ze směru, který jsem zamýšlel.”

Hwarnijové na něj hleděli s obavami. Přešlapovali jako neklidní koně, nemohli se přinutit stát na místě, když se jim kolem bot plazila mlha.

“Je nějaká možnost vrátit se na původní cestu?” zeptal se Khóruin.

“Ještě chvíli zkusíme jít a já se pokusím opravit směr,” rozhodl se Hagias.

Kráčeli dál tmou. Navzdory chladnému vzduchu vystoupily Poutníkovi na čele kapky potu. Les jako by se náhle rozestoupil, stezka končila na mýtině. Podle Tulákova tlumeného zaklení Hwarnijové poznali, že *sem* opravdu namířeno neměli.

Světlá mýtina kontrastovala s temnotou okolního hvozdů, u země, ve výši kotníků, se plazila mlha. Mýtina sama se zvedala do nevysokého návrší, na němž stál dům. Z oken se linulo světlo, smích a zpěv. A nade dveřmi se pohupoval dřevěný vývěsní štít s namalovanými třemi sedícími liškami.

“Hospoda U Tří lišek,” zkonstatoval Ivain celkem zbytečně. Na tváři se mu usadil široký veselý úsměv, který jednoznačně věstil nepředložené skutky.

“Nic o tom místě nevíme,” popadl Khóruin barda za plášť. “Nebo ano?” obrátil se na Hagia, aniž ovšem Ivaina pustil.

“Ten amulet, co jsme našli ve Věčném městě, zjevně dovede každého, kdo ho má s sebou cestách, po soumraku ke Třem liškám. Sám jsem tu nikdy nebyl, zaslechl jsem jen nejasné zprávy. Mohl bych zkusit sílu toho talismanu nějak omezit a vést vás dál – na druhou stranu věřím, že v hospodě bychom byli v bezpečí před útokem vlkodlaků,” rozvažoval král.

“To by stálo za trochu rizika,” usoudil Khóruin.

“Ale musíme být opatrní. Nevíme, s čím se tam můžeme setkat,” varoval Hagias.

“Takže nechlastat, Ivaine, nechlastat!” připomněl Taihun význam slova “opatrnost”.

“Tak dobře,” zamumlal bard neochotně.

“A ne tak jako *nechlastáš* na Arce!” dodala zamračeně Alpha.

*

V hospodě U Tří lišek bylo příjemně teplo, vonělo tam koření a pečínka. Když se členové družiny trochu rozhlédli, uvědomili si, že hostinec je velmi pravděpodobně zevnitř větší než zvenku. Ze vstupní místnosti vedlo schodiště a

mnoho otevřených dveří, za nimiž hrála hudba a tančilo se. U stolů a v různých zákoutích posedávaly nejrůznější bytosti, z nichž s většinou se Hwarnijové nikdy nesetkali ani v příbězích. Nemohli si však nevšimnout dvou vysokých tvorů s modrou kůží, stříbřitými křídly na zádech, svislými zorničkami a čtyřma rukama. Hagias sledoval směr Khóruinova pohledu.

“To jsou dračí princové z Dogubayazitu. V naší době už jsou všichni mrtví. Pro Tři lišky zjevně čas znamená stejně málo jako prostor – možná sem dračí prince zavedl právě tentýž amulet, který jsme našli my,” vysvětlil šeptem. Pokynul družině, aby se usadila u jednoho ze stolů a odešel k výčepnímu pultu promluvit s hostinským.

Když se vrátil, obrátil se na něj Khóruin:

“Budeme vůbec mít čím zaplatit za nocleh?”

“Jídlo i přespání už jsem zařídil. Najezme se a pojdme spát – ráno nás čeká další těžká cesta,” pousmál se Poutník.

Družina však vydržela sedět zakřiknutě pohromadě jen dokud nebylo po večeři. Pak se jeden po druhém vytráceli. Ne, aby se prospali, ale aby prozkoumali nové, neznámé místo.

Alphia se po chvíli ohlédla přes rameno po Vathile. Léčitelka rozmlouvala se zvláštním mužem, který svou bledostí i výrazem tváře připomínal vzácnou mramorovou sochu. Když položil ruku na stůl hřbetem nahoru, bylo vidět, že mu z kůže těsně za klouby vyrůstají kostěné trny. Neznámý vzal Vathilu za ruku, ona mu cosi vážně a soustředěně vykládala.

No, koneckonců to není moje věc, rozhodla se lovkyně. Khóruin se zatím ztratil, aby si s několika opodál sedícími válečníky popovídal o zbraních. Alphia se raději obrátila zpět ke sličnému zlatovlasému mladíkovi, s nímž se dala do řeči. Když se otáčela, jen koutkem oka zachytila ve stínu stojící postavu v černém hávu. Pocit chladu, jaký provází Měsíční sál, přešel Alphií dolů po páteři. Ničí jiné oči by nepronikly do stínu kápě, kterou měla ona bytost nasazenou, ale lovkyně zahlédla jemnou bledou ženskou tvář, která jí byla děsivě známá... Vzápětí se postava vytratila. Lučičnice nevěřícně potřásla hlavou, protentokrát svým očím odmítla věřit a rychle odehnala z paměti, co právě viděla. Raději pokračovala v načatém příjemném rozhovoru v sialkštině, již mnoho hostů ovládalo: (problém je, že Alphia ne :)

“Ty ses setkal s královnou Kirou?”

“Ano,” odpověděl, “asi před sto lety jsem patřil k jejím oddílům hraničářů.”

“Před sto lety...? Tak dávno...?”

“Jsem z dlouhověkého národa,” usmál se zvláštním, nepřiliš příjemným úsměvem a bezmyšlenkovitě si upravil neposlušný pramen vlasů za zašpičaté ucho.

“Královna Kira je teď u nás, na Arce.”

“Arka, Arka... To jméno je mi docela povědomé. Jak se vlastně jmenuješ, dívko?” zeptal se a pátravě na ni upřel své žlutozelené oči, které připomínaly kočičí.

“Alphia Karian Kvanari. A ty?”

“Rian de Arden.”

*

Ivain se s radostí se přidal k sešlosti bardů, jež si vzájemně dohazovali podněty pro další a další písně a variace. Hrál a zpíval spolu s nimi, tu v halasném souzvuku, tu ve vícehlasých obměnách. Ale brzy mu to nestačilo. Schody vedoucí nahoru vypadaly příliš lákavě.

Ve druhém poschodí – které hospoda zvenku neměla – se zjevně nacházely pokoje. Ale schodiště vedlo ještě výš. Do zcela jiného, nezvyklého prostoru.

Strop nahrazovala vzdálená, tmavě modrá klenba podobná obloze. Místností, jejíž stěny bard nikde neviděl, se vznášela oblaka. Na některých cárech mraků seděla v kroužku skupina prazvláštních bytostí. Byl zde muž v temném hávu, s černočernýma očima, vedle něj druhý, který byl tvořen živoucím ohněm. Třetí se podobal jen siluete ze světla, čtvrtý měl v ruce trojzubec a jeho oči byly jako neklidná hladina moře, na níž si hrají odlesky slunce. Nejen smrtelní a dlouhožijící přicházeli ke Třem liškám...

Ivaina si nikdo nevšímal. Bard si okamžitě všiml muže, který seděl stranou, zamyšleně hleděl do prázdna a tiše rozechvíval struny zlaté lyry.

Ivain se v uctivé vzdálenosti vyhnul kruhu rozmlouvajících bohů a usadil se u nohou hráče na lyru. Bůh se nepřítomně usmál. Nevyháněl Ivaina. Nechal ho hltat každý tón a každý útržek melodie – tiché, tklivé a božsky krásné...

*

Noc co noc nacházeli Hwarnijové na svém putování útočiště U Tří lišek. S božsky inspirovaným Ivainem nebylo k vydržení. Za chůze hrál a zpíval tak krásně, že jeho druhové často přidávali své od dětství cvičené hlasy a po stezce spíš tančili než šli, protože nádherné hudbě nemohli odolat.

Krajina se měnila, až se stala zcela známou, obvyklou a milou očím Hwarnijů. Družina prošla kolem vodopádu a skály s neviditelným železným stromem. Čím blíž byli Arce, tím více se snažili spěchat. Víc než namáhavé putování je tísnila nejistota a obavy. Rozhovory umlkaly a nakonec i Ivain ztichl.

Zbývala jen poslední část cesty. Lesem, kolem jezera, k jednomu z arkinských mostů.

“Někdo tu je,” řekl Khóruin šeptem ostatním. Jeho válečnický instinkt ho varoval. Ve vzduchu viselo napětí cizí přítomnosti.

“Je jich tu víc,” opravil ho Hagias.

“Jsou to nepřátelé,” dodala Vathila stísněně. Vnímala zlý úmysl sálající z okolí.

Náhle na cestu vystoupily tři postavy. Byli to snědí muži, oblečení jen v kalhotách, divných botách se špičkou otočenou nahoru, ozdobeni měděnými šperky. První z nich nesl kopí. Hagias se zastavil, družina za jeho zády zůstala také stát.

První z divochů cosi zavolal hrubě znějícím jazykem, jemuž Hwarnijové nerozuměli. Pozvedl kopí a zabodl je do země. Pak všichni tři cizinci zmizeli v lese.

Hagias pomalu přešel ke kopí. Vytrhl zbraň ze země a jediným prudkým pohybem ji zlomil o koleno. Pak se obrátil na družinu.

“Utíkejte!” vykřikl.

Kapitola VIII.: Vlci na prahu

*Zděšený soumrak, zděšený žal,
pláč poštolky strach svůj žaloval
a postrašený vítr přes hladinu vál.*

*Moriadne, kněžka Hvězdné bohyně
předsmrtná báseň sepsaná za obležení Crystalionu*

Družina prchala k Arce, co Hwarnijům síly stačily. Za nimi se zvedl dusot nohou pronásledovatelů. Musely jich být desítky. K dupotu se přidal bojový řev.

“Doběhnu do Arky a pošlu vám pomoc!” zavolal Hagias, aniž se zadýchal. Po jeho kulhavosti náhle nebylo ani stopy. Bělohlav vyrazil kupředu a ať se ostatní namáhali sebevíc, stačit mu nemohli. Vzápětí jim zmizel za zákrutem cesty.

Družina odhodila sbalené pokrývky, zbytky zásob a cokoliv jiného, co mohli postrádat. Pronásledovatele možná pozdrží sbírání věcí a navíc se bez zátěže vždycky běží lépe.

“Tudy! Za mnou!” křikla Alpha, která byla spolu s Khóruinem v čele prchajících. Lovkyně se vrhla stranou, na úzkou stezku vedoucí hvozdem, po níž by nemohli jít ani dva lidé vedle sebe. Ostatní ji následovali.

Alpha dobře znala okolí Arky a najít nejvhodnější zkratku pro ni nebylo nijak obtížné. Brzy za sebou zaslechli vzteklé výkřiky – množství se pro nepřátele na uzounké stezce změnilo z výhody ve značnou nevýhodu. Bojový pokřik utichl, dupot nohou zeslábl, ztlumen vzdáleností.

Hwarnijové vylétli z lesa zpět na cestu jako dlouhonohá hříbata. Od mostu jim vybíhala vstříc skupina lučištníků v černé zbroji – Hagiova osobní garda. Vedl je Chardan.

“Kryjte nás střelbou!” zavelel. Ve chvíli, kdy se první divoch objevil na cestě, klesl do prachu s prostřeleným hrdlem. Další nedopadli lépe.

Hagiovi bojovníci v černém obklopili družinu a všichni společně ustupovali k Arce.

Sotva celá skupina doběhla do poloviny mostu, další Hwarnijové začali most od břehu rozebírat. Arku čekalo obléhání.

Na ostrově už je očekával Hagias, stále v oděvu Poutníka a se dvěma meči u pasu, ale již se zlatou korunou na hlavě.

“Přijďte co nejdříve do chrámu. Svolal jsem shromáždění!” řekl stroze a sám se vydal ulicí nahoru, do středu Arky. Členové družiny chvíli jen lapali po dechu.

“Pane, kde jsou Riva a Saimún?” vykřikla Alpha za odcházejícím králem.

“Saimún je venku v lese, v drúvidské svatyni. A Riva je také venku – mágové ho odvedli kvůli zasvěcení. Oba se měli vrátit tak ode dneška za tři dny,” odušil Bělohlav poklidně přes rameno. V jeho ledabylém výrazu zbývalo ještě trochu z Tuláka, ale každým dalším krokem a každým dalším slovem se stával víc a více králem.

“Sestřičko, dojdu si odložit věci domů a vezmu si koně. Sejdeme se v chrámu,” položil Taihun Vathile ruku na rameno. Času ubývalo.

“Že máš ještě sílu se někam hnát... Dobrá. Řekni našim rodičům, že jsme všichni v pořádku, pokud je ještě zastihneš doma,” odpověděla léčitelka a z očí jí hleděla starost.

*

Vathila se křečovitě chytila Khóruinovy paže.

“Co je? Co se stalo?” zeptal se bojovník, když uviděl hrůzu v očích své ženy.

“Nevidíš to...?” zalapala po dechu plavovláska.

“Co?” Khóruin se rozhlédl po chrámu, ale nic zvláštního neviděl – kromě nepřístupně a důležitě se tvářícího Vismiana a skupiny jeho nohsledů.

“Ti lidé, Khóruine...! Spousta lidí tady v chrámu má vlčí hlavu!” zašeptala dívka. Její muž zaklel. Okamžitě mu došlo, co léčitelka vnímá. *Jak je to možné...? Tady, u Aderánu...? Sakra...! Vždyť už jsme na cestě měli možnost zjistit, že Aderán jim neublíží!*

“Kolik lidí, Vathilo? Vismian taky?” zeptal se co možná nejklidněji. Konejšivým objetím a doteky se snažil svou manželku utišit.

“Snad každý dvacátý. Ale Mistr mág mezi nimi není,” šeptla Vathila.

Další rozhovor znemožnil Bělohav, který sestoupil až k Aderánu. Po jeho levici stanul Jitrocel, po pravici Ghar Varkias. Všichni zmlkli.

“Arka nyní čelí velkému ohrožení,” promluvil Hagias, “možná, že tomu největšímu od doby jejího založení. Je zapotřebí rychle provést očišťovací rituály – už máme jak síru, tak mořskou vodu. Zvenčí se nás však chystá napadnout další nepřítel, neorganizovaný, ale početný. Musíme udržet ostrov a v případě potřeby prorazit na pomoc drúvidským osadám kolem lesních svatyní! Vyhlašuji proto nouzový stav! Není čas nechat každé rozhodnutí odhlasovat Radě Starších – než bychom se všichni shodli, jsme dávno mrtví!”

“Chceš využít toho, co se děje, a strhnout na sebe veškerou moc?! Všichni víme, že nouzový stav ti dává absolutní vládu!” prohlásil Vismian a pokročil kupředu, provázen několika přívrženci. “Arce sice hrozí nebezpečí zvenku,” pokračoval kvanarijský mág, “ale mnohem větší jí hrozí zevnitř!” Prudce chytil za oděv nejbližšího svého nohsleda a dýkou podřízl muži hrdlo. Tělo se zhroutilo na zem, několikrát se zaškubalo. Vzápětí obrostlo srstí a zdeformovalo se na odporlivou, způli vlčí, způli lidskou mrtvolu. Byl to jeden z těch, kdo zaživa měli pro Vathiliny oči vlčí hlavu.

“Je-li v lidském těle něco takového, že to škodí ostatnímu tělu, strpíme, aby to bylo vypáleno a odříznuto, aby přišel nazmar spíš nějaký úd než celé tělo. *Tak ať je vyříznuto a vypáleno z těla obce všechno, cokoliv je zhoubné, aby celek mohl být zdráv!*” Hagias odříkal starobylou formuli, kterou král v čase nouze přebírá plnou moc a rozpouští radu i sněm, klidným mocným hlasem a očima probodával Vismiana.

“Jenomže tou nemocí jsi ty sám, Hagie!” zvolal mág. “Ty jsi dovolil stvůrám, aby sem přišly. Ty sám jsi zrůda – stejně jako ti dva, kteří tě podporují! Nejste z Arky! Nejste Hwarnijové! Nejste lidé a já to všem ukážu!”

Vztáhl ruku, jasně zazářila řada Aderánových run. Vzduch se zavlnil.

Hagias se zamračil a o krok ustoupil. V tu chvíli se na místě, kde stál král, Auragon a Ghar Varkias, objevily tři zcela jiné postavy. Útlejší, s krásnými rysy a bledou kůží. Jejich tváří jako by se dotkl mráz, mráz z propasti Času a nesmírný smutek a chlad tisíců let. Měli jemné uši, dlouhé bílé vlasy, které jim padaly na záda, a oči hlubší než studny. Nebyli to Hwarnijové... Nebyli to lidé...

Vzápětí chvění vzduchu pominulo a obraz se ustálil na podobách, které všichni dobře znali. A Hagiova dravčí tvář byla zkřivená hněvem.

V tom okamžiku už v chrámu nebylo slyšet vlastního slova. Hwarnijové křičeli jeden přes druhého a sahalo po zbraních.

Hagiova ruka sjela k boku – k druhému ze dvou mečů... Prudce zbraň vytrhl z pochvy. Čepel nikdo neviděl. Král zvedl ruku s nádherně zdobeným jilcem vysoko nad hlavu. Vysoko na nebi cosi zazářilo a potom udeřil blesk. Mohutný, oslepující, burácející, bouřkový blesk prolétl Hagiovýma rukama a s ohlušujícím třeskem udeřil do místa, kde stál Vismian. Ve zlomku času zaplavila celý prostor jasná záře, která daleko předčila i světlo Aderánu a ve stejnou chvíli se chrámem rozlehl hrom. Všichni měli dojem, že je to jejich smrt. Srdce se jim zastavila, hrud' zaduněla ranou, oči osleply a uši ohluchly.

Hrom na rozdíl od světla neopustil chrám, ale duněl v jeho nitru, držen dokonalou akustikou, ještě několik dlouhých chvil. Po chvíli naprosté slepoty, která následovala po oslnění, se lidé začali rozkoukávat. Na místě, kde předtím stál Vismian, nebylo nic. Hagiův nepřítel byl ve zlomku vteřiny spálen na prach, jak kázaly arkinské pohřební zvyklosti.

Jeho stoupenci se pomalu vzpamatovávali. Nikdo netušil, jakou nesmírnou mocí vládne král Arky. Přesto se ale nechtěli vzdát. Přípravy na jejich vzpouře byly už daleko za hranicí, kdy se lze vrátit. Měli mezi sebou dost těch, kdo uměli udílet rozkazy a vést do boje. Zasyčela sesílaná bojová kouzla. Několik mužů na Hagiově straně vzplanulo jako živoucí pochodně. Jejich bolestný křik drásal uši, chrámem se nesl pach spáleného masa. Před Bělohlavem se ale všechny runy tříštily jako voda o kamení.

Z ochozů zadrncely tětivy. Obě strany si s sebou přivedly lučištníky.

Ivain mrštil dýkou po jednom z nepřátelských mágů. Minul ho a zasáhl muže, který stál těsně vedle čaroděje – byl to jeden z členů rodiny Melittar. Bard mávl rukou. *Nemá stát na blbý straně. Jeho smůla.*

“Nechte toho! Venku je mrtvých dost!” pokusila se Alpha překřičet vytí davu. Zavolání se zlomilo v bolestný sten, když ji zasáhl šíp do ramene. Vathila ji rychle podepřela a stáhla s sebou za záda mužů.

Chrám náhle potemněl. Potemněl tak, jako dosud nikdy. Plameny Velkého Aderánu poklesly. Skomírající denní světlo dobojovávalo nerovný zápas s nastupující nocí. Nesvornost je pro Velký Plamen větším nepřítelem než Měsíční sál.

“Do mého domu!” zvolal Hagias a jeho hlas přehlušil vřavu boje. On, Auragon, Ghar starší a jejich lidé vyrazili z chrámu směrem na jih. Vismianovi stoupenci vybíhali severním východem. Ohnisko střetnutí se přesouvalo.

“Na tohle teď nemám čas. *Tohle* ať si vyřídí mezi sebou,” řekl Taihun a zastavil se téměř uprostřed kroku. Z chrámového průchodu viděl dolů, na břeh jezera. U dvou mostů se zuřivě bojovalo. Válečník se obrátil a vyběhl ven. Vyskočil na svého koně a tryskem vyrazil na bojiště.

Khóruin se obrátil k Vathile:

“Musím jít...”

“Běž a vrať se mi živ. A pokud ne... setkáme se,” řekla Vathila. Hlas se jí třásl. Krátce svého manžela objala, tváře jí zalila červeň, stopy potlačovaného pláče.

“Chtěla jsem tvoje dítě,” zašeptala smutně. Khóruin ji konejšivě pohladil po tváři.

Pak se odvrátil a odcházel. Odcházel tak, jak odcházejí muži do boje. Neohlížel se... raději.

Už dlouho tušil, že se na Arce něco chystá, ale nikdy si nemyslel, že to bude neshoda mezi samotnými Hwarniji. Věděl, že Hagias podniká nepopulární kroky a věděl, že se mu to nemusí vyplatit. Nechápal, jak může král být zároveň tak tvrdý v některých věcech a zároveň tak povolný, že dopustil příchod cizinců mezi Hwarnije. Khóruin byl ale přesvědčen, že Vismian a jeho následovníci by se nikdy neodvážili k agresi proti právoplatnému králi, kdyby za tím nestál někdo další. *Někdo zarazil klín mezi Hwarnije a zneužil jejich menších vzájemných neshod. Je jen na nás, jestli je v nás stále ještě více soudržnosti, než sváru.*

*

Khóruin běžel městem.

Vzduchem se mihl tmavý tvar. Bojovník reflexivně uskočil. Když znovu dopadl na zem, měl už v ruce zlatozelený meč.

Vlk s rudě žhnoucíma očima se podivně zašklebil a obrátil se k dalšímu útoku. Khóruin nečekal a sekl. Bestie obratně uhnula. Skočila. Válečník po ní šel a ustoupil. Znovu minul.

Nestvůra se pružně pohybovala na pokrčených tlapách, stažená u země, rychlá jako rtuť. *Páteří téhle potvory by určitě šlo někoho zbičovat*, pomyslel si Khóruin a začal zuby. Sám lehce pokrčil kolena, snížil těžiště a přenesl váhu.

Muž a vlk kolem sebe obcházel.

Stvůra nakonec zaútočila.

Na to Khóruin čekal. Vrhel se stranou, překulil se přes rameno a sekl. Ozvalo se příšerné zavytí. Magický meč usekl vlkovi zadní tlapy.

Válečník neváhal. Vymrštil se na nohy a setnul stvůře hlavu.

Mrtvé tělo se zazmítalo. Vzápětí se stáhlo a proměnilo v tělo člověka oděného do bílého hávu Aderánových kněží. Khóruin zvedl uťatou lidskou hlavu. Byl to jeden z ohňonošů, kteří přišli z Lernity...

Bojovník zahodil děsivou trofej a rozběhl se dál.

Zahlédl, že obránci u břehu zapálili jeden z mostů, čímž divochům zabránili v dalším postupu. Na jezero už však byly spouštěny nahrubo svázané prámy...

Další výhled zakryly domy. Úzká ulička... prázdná...

Khóruin se prudce zastavil. Příliš prázdná ulička. Příliš tichá a opuštěná. Bojovníka se zmocnil neklid a pocit ohrožení. Něco bylo ve stínech. Khóruin se otočil a rozběhl se jinudy.

*

Ghar Karian stál u Aderánu a zpíval. Alpha, nyní už s ošetřeným ramenem, se tulila k bratrovi a zpívala také.

Ivain nedbale seděl na jednom ze stupňů a i jeho krásný hlas bylo slyšet.

Dovnitř vstoupili dva kněží. Stanuli u Aderánu a připojili se ke zpěvu. Ale byla to smutná píseň... Smutná a toužebná, plná zoufalství i naděje a nesmírné houževnatosti.

Vathila ošetřovala raněné obou stran, bez rozdílu. Byla vděčná za to, že stejně jako všichni - krom Taihuna - nestačila odložit doma věci z cesty, byliny a obvazy.

Několik zraněných, sotva se mohli pohnout, se hned odplížila domů. Jen pár lehce zraněných Hwarnijů se přidalo ke zpěvu. U Aderánu se teď cítili daleko bezpečněji než ve ztemnělém městě.

Náhle melodii prořal výkřik. Léčitelka se prudce obrátila, Alpha měla okamžitě v ruce zbraň. Vzápětí následoval druhý. Oba zazněly od vchodu, kterým odcházeli dva z poraněných.

“Ghare... Jdeme se tam podívat,” řekla Alpha a vydala se po stupních k průchodu. Vathila je následovala, ostatní pokračovali ve zpěvu.

Venku panovala tma. Kovářský učedník se zastavil. Z krku si sundal nenápadný kovový amulet a roztočil ho ve vzduchu nad hlavou. Talisman se rozzářil jasným světlem. Silák si ho opět zavěsil na krk jako kouzelnou lucernu. Průchod a masivní dřevěné schodiště za ním rázem zalilo světlo.

Nikde nebylo nikoho vidět. Pod schody se rozkládal háj posvátných stromů, ve kterém stály různě velké menhiry a stély. Okolí chrámu bylo naprosto temné. Dříve přívětivé obydlené domy, které se nacházely v těsné blízkosti Velkého Aderánu, nyní působily pustě a hrozivě.

Ghar začal sestupovat po schodech, Alpha za ním. Vathila zůstala stát ve vchodu, v ruce připravený prak a kámen.

Na jednom z pěti posledních schodů byly skvrny krve. Čerstvá krev a stopy po tělech, která někdo odtáhl stranou.

Silák se zastavil. Cítil bezprostřední nebezpečí. Smrt. Očima nedokázal proniknout stíny hustých křovin, cokoliv se mohlo ukrývat po stranách pod schodištěm. Ustoupil. Lovkyně také. Opatrně, ani na okamžik nespouštějíce oči ze stínů venku, se vrátili nahoru k Vathile.

Ghar sáhl do vaku a vytáhl šíp, jehož hrot byl tvarován do podoby zjednodušeného plamínku. Podal ho Alphie.

“Mám zraněné rameno. Nemohu napnout luk,” zavrtěla dívka hlavou. Silák kývl a vzal od ní její luk.

Snadno jej napjal. Světelný šíp vylétl k nebi a rozzářil se. V ohnivě záři bylo vidět osm vlků, krčících se v křovinách a ve stínu schodiště.

“Ivaine!” zavolala Alpha. Při zvuku jejího hlasu se vlci stáhli blíž. Ivain přiběhl k průchodu. Ghar mu podal luk a čtyři zvláště kované šípy. Vathila obratně přebrala tři z nich, její mladší bratr napjal luk a vystřelil.

Jeden z vlků šíleně zavřískal a vzplanul. Ostatní zařvali lidskými hlasy a vrhli se ke schodišti a po něm nahoru.

“Pomozte!” vykřikla Vathila přes rameno do chrámu a podala Ivainovi další šíp. Bard střelil. Minul. Jedna strana dřevěného schodiště se vznítala po zásahu. Vlci se vyhnuli ohni a hnali se dál. Pěvec a léčitelka ustoupili dozadu.

Askra se napřímila a vztáhla ruce před sebe. Kolem ní se začala shromažďovat magická síla. Jeden ze dvou bojovníků, kteří zpívali dole u Aderánu, se chopil meče a vyběhl na pomoc těm, kdo stáli v bráně.

“Přivedu posily!” zavolal druhý a vyrazil opačným východem ven. Přes vrčení útočících bestíi ještě obránci slyšeli jeho smrtelný výkřik.

V tu chvíli už se na Ghara, Alphiu a jejich pomocníka vrhli vlci.

Vathila vydala zvláštní vysoký výkřik. Z temného nebe se okamžitě snesla její poštolka a usedla své paní na paži.

“Leť za Khóruinem... Za Khóruinem...” řekla léčitelka a jemně se dotkla peří na hrudi dravého ptáka. Poštolka mávla křídly a posílena pohybem dívčiny paže vzlétla nad chrám.

Proti Alphie se vymrštili tři vlci. První protétl vzduchem a nabodl se přímo na magickou čepel, kterou lovkyně pozvedla před sebe. Druhý se dívce zakousl do kotníku. Zrzka plynule bodla dolů a zbraň hladce projela lebkou nestvůry. V tu chvíli se třetí zvíře zahryzlo dívce do zraněného ramene. Zaprašťely kosti. Lovkyně se po bestii ohnala mečem, který musela držet v levačce, ale zasáhla jen vlkova záda. Vykřikla bolestí, když se ji nestvůra pokusila strhnout na zem.

Vlk náhle šíleně zakvílel – cosi mezi lidským křikem a vlčím vytím. Pustil Alphiu. Vathila, která bodla zvířeti svou dlouhou dýku do ledvin, uskočila před čelistmi a tlapami slepě tlukoucími kolem sebe v agónii.

Alphia se pootočila a vrazila svůj meč hluboko do těla nestvůry. Vzápětí lovkyně padla na zem, ruce zařáté bolestí, oči rozšířené šokem, který zachvátil zraněné tělo.

*

U mostu plál posvátný oheň, potomek Aderánu, zažehnutý Khóruinem. Taihun šikoval slabou stovku Hwarnijů, kterou měl k dispozici. Rychlí běžci byli vysláni k druhému z mostů, kde se statečně držela Kira se svými lidmi, a nahoru do města pro posily. Třetí a poslední z arkinských mostů se podařilo včas strhnout.

Khóruin pomáhal bratrovi své ženy s přípravou obrany – velení tentokrát nechal na něm. Šlo především o most. A Khóruin věřil, že pokud jde o cokoliv, co bylo postaveno lidskýma rukama, Taihun dokáže využít možnosti a vystihnout slabé stránky dané stavby do nejvyšší možné míry.

Na protějším břehu se sbírali nepřátelští válečníci. Mohlo jich být na dva tisíce.

Náhle Khóruin prudce zvedl hlavu. Nad ním s šíleným křikem zakroužila Vathilina poštolka. Její volání se v tu chvíli děsivě podobalo zmučenému lidskému hlasu.

Bojovník zbledl. *Pro bohy...! Vathila! Chrám!*

“Taihune! Rychle! Dej mi všechny muže, které můžeš postrádat! Něco strašného se stalo v chrámu!” vykřikl.

“Do Temnot! Nemůžu postrádat ani tebe!” zaklel Taihun. Ale i on poznal poštolku své sestry – toho dravce si nemohl splést s žádným jiným. Vzápětí už převel ke Khóruinovi dvacet vojáků. Ti se spolu se svým novým velitelem rozběhli zpět do Arky.

Ještě deset bojeschopných mužů se Khóruinovi podařilo sehnat, když spěchal ulicemi vnitřního města. Přesto mu jakýsi šestý smysl říkal, že to je strašlivě málo...

Kolem chrámu panovala tma. Jen občas skrz ni prokmitly vzdálené záblesky připomínající oheň. Khóruin se intuitivně zastavil, vojáci ho napodobili. Měl nedobrý pocit... Stejný pocit, jaký měl z oné prázdné uličky, jíž se vyhnul cestou k jezeru...

“Dejte pozor! Tady na nás určitě zaútočí!” varoval nahlas. Bojovníci se semkli k sobě a pozvedli zbraně.

V temnotě se rozsvítily páry rudých očí. Mohlo jich být na padesát.

“Ty!” ukázal Khóruin na jednoho z vojáků. “Běž zpátky k Taihunovi! Řekni mu, co se děje a jak to tady vypadá. Potřebujeme posily. Dej si po cestě pozor!”

Muž přikývl a odpěchal.

“Kde je vůbec Bělohlav?” ozval se v tu chvíli někdo z bojovníků.

“Kdo ví? Každopádně není tady a my si musíme poradit bez něj,” odpověděl Khóruin chladně.

“Ale on by přece měl bránit chrám. Je to jeho starost...”

“Teď je to naše starost. Vpřed!” zavelel Khóruin a vyrazil mezi stíny. Vojáci nezaváhali ani na okamžik a s pokřikem se vrhli proti čekajícím nestvůrám.

Tmou se rozlehlo vytí a řev, výkřiky umírajících, zvuky tříštěných kostí a trhaného masa. Khóruin se oháněl Jitrocelovým čarovným mečem, rozsekával vlky ve dvě, stínal jim hlavy a odtínal tlapy. Zdálo se mu, jako by zbraň spokojeně zpívala a sytila se krví. Okraje světa se omezily na útočící bestie, spolubojovníky po bocích a chrám... kdesi vepředu.

Vlci bojovali sehraně, uskakovali a zákeřně útočili. Khóruin necítil únavu, jen nesmírnou soustředěnou sílu, která mu proudila tělem a poháněla ho. Aderánová runa Kamene dodávala jeho tělu pevnost a vytrvalost. Někde tam, na druhé straně, byla Vathila a ostatní... tak zoufale slabí, tak zoufale málo ozbrojeni...

Voják po Khóruinově levici vykřikl, když se mu jeden z vlků zakousl do nohy a strhl ho na zem. Khóruin s pomocí dalšího z mužů, který stál ještě dál vlevo, jen se štěstím uzavřel mezeru ve formaci a zabránil tak stvůrám vtrhnout mezi Hwarnije, rozehnat je od sebe a roztrhat jako ovce.

Musíme zpátky. Jinak tu všichni zemřeme, uvědomil si Khóruin chladným rozumem, který v rozhodujícím okamžiku překonal veškeré ostatní pohnutky.

“Zpátky! Zpátky! Držte se u sebe! Ústup!” zařval na své muže. *Bez posil se do chrámu nikdy nedostaneme živí...*

*

Jeden z vlků se vrhl Gharovi po obličeji. Druhý zaútočil na nohy. Mladý kovář ale používal jako zbraň silnou dubovou hůl.

Lehce odrazil oba útoky zároveň švihnutím hole. Jeden z vlků se nestáhl dost daleko. Silák po něm udeřil jedním koncem své zbraně. Zasáhl do žeber. Zapraskaly kosti, vlk zavyl a dal se na ústup.

Druhý se na Ghara vrhl.

Zrzek se kryl a ustoupil. Ze strany zaútočila další bestie. Ghar ji zasáhl v letu a děsivou silou ji smetl od sebe. Zrůda zůstala ležet mrtvá s přeraženou páteří a přelámanými kostmi.

Zbývající vlk byl opatrnější. Vrčel a dorážel od země.

Kovářský uředník ustoupil, vlk se stáhl také. Ghar v mžiku přehmátl a udeřil holí, z níž náhle využíval přes dvě třetiny délky. Nestvůra, zasažená do hlavy, zakvílela a dala se na útěk.

Zadrnčela tětiva a jednoho ze dvou prchajících vlků si našel Ivanův šíp. Zvíře okamžitě vzplálo.

Poslední vlk, zarputile zakousnutý do paže třetího z obránců, konečně povolil čelisti a padl na zem, tělo rozsekané Hwarnijovým mečem, stejně jako stvůra, která ho v útoku - i ve smrti - o chvíli předešla.

“Ghare! Dělej něco s tím ohněm, nebo se tu brzy usmažíme!” zazněl Askřin melodický, jasný hlas. Vztažené paže, přimhouřené oči nad závojem a pot, který jí stékal po spáncích, výmluvně dokazovaly, že to byla její Aderánová runa Chladu, co

dosud bránilo ohni, aby se šířil schodištěm nahoru v plné síle. Přesto už začal chytat jeden z ozdobných sloupků brány.

Stupně chrámu sice byly kamenné, ale schodiště, stěny a ochozy, které částečně chrám zastřešovaly, byly ze dřeva, na některých místech obložené zlatem. Oheň, který vyrazil z Gharova šípu, byl neuvěřitelně živý a hltavý. I s Aderánovou runou měla Askra potíže mu čelit. Vathila, která se snažila ošetřit Alphiu, postrašeně zvedla hlavu, když si uvědomila hrozící nebezpečí.

Kovářský učedník se rozhlédl, v očích svůj obvyklý zamyšlený výraz, který ale neprozradil nic o tom, zda se v silákově hlavě vůbec něco odehrává. Zrzek se několika kroky dostal ke své sestře. Dívka dosud křečovitě svírala zlatem a smaragdy zdobený krátký meč. Ghar jí ho bez zjevné námahy vykroutil z ruky.

Vzápětí dvěma plynulými seky oddělil tu část sloupku, kterou už olizovaly jazýčky ohně. Svou obří silou a kouzelným mečem začal rychle ničit schodiště, aby se plameny nerozšířily na stěny a ochozy chrámu.

A od Aderánu stále ještě zazníval tichý, klidný, dvouhlasý zpěv kněží.

*

Od druhého mostu připochodovala Hwarnijům na pomoc stovka Kiřiných lučištníků. Z města se trousili jednotlivci i malé skupinky odhodlaných. Taihun zamračeně přejížděl očima budoucí bojiště. Byl si velmi dobře vědom boje, který odčerpával většinu hwarnijských sil – to nahore v Arce řinčely zbraně a létaly runy mezi stoupenci Hagia a Vismiana.

"Přivlečte sem ke břehu dvacet loděk!" zavelel Taihun. Zbýval mu ještě jeden zoufalý plán. Nebo pravděpodobná smrt v boji.

*

"Musíme nějak znepřístupnit další chrámová schodiště. Jsou příliš široká a vlci se sem pak mohou hnát a útočit ve velkém množství najednou," uvažovala Vathila. Dosud se skláněla nad Alphiou, kterou ošetřila a uspala.

"Jedny schody můžu pokrýt námrazou," nabídla se Askra.

"Dobře. Ghar může mečem zničit druhé," usmála se léčitelka a starostlivě přikryla rudovlasou lovkyni svým pláštěm.

"Já můžu pohlídat s lukem ty třetí, aby nám ty bestie nevpadly do zad," ozval se Ivain a vzal si Alphiin toulec. Vathila přikývla, narovnala se, připravila si prak a vydala se za kovářským učedníkem, aby mu mohla krýt záda.

Dřevěné schody, jakkoliv byly masivní, nemohly odolat úderům Jitrocelova magického meče, které vedla Gharova paže. Část schodiště se propadla dolů. Kovářský učedník se naklonil přes okraj a podíval se za padajícími kusy dřeva.

Na sloupech, z nichž některé podepíraly schody zespoda a další vedly po stranách nahoru a nesly střechu nad schodištěm, bylo něco zvláštního. Zpoza jejich odvrácené strany svítila vždy dvě rudá světélka. Ghar je chvíli rozvážně pozoroval. Nikdy nepotkal vlka, který by uměl šplhat po stromech, natož po sloupech, ale vzhledem k tomu, že za světélky viděl temné, nepopíratelně vlčí siluety, tak se dalo předpokládat, že jde o žhnoucí oči vlků, kteří se drápy drží na sloupech a chystají se vyšplhat nahoru. Napočítal pět strnule visících šelem.

"Jsou tady," oznámil Ghar Vathile a trochu se stáhl od okraje. Ve chvíli, kdy promluvil a začal se narovnávat, vlci se pohnuli. Bleskově se povytáhli nahoru, jako

by pro ně šplhání bylo zcela přirozeným pohybem. Kovářský učedník pozvedl meč a sklonil se zpátky. Šelmy znehybněly.

Ghar dobře znal dětskou hru, kdy se jeden nedívá a drmolí říkanku a všichni se zatím snaží doběhnout až k němu – ale mohou se pohybovat, jen dokud se předříkající nedívá, což trvá jen tak dlouho, dokud nedokončí říkadlo. Pak se smí obrátit a všichni strnou. Byla to hezká hra. Jenom se mu zrovna příliš nechtělo hrát ji s vlčími bestii.

“Askro!” zavolala Vathila přes rameno. Čarodějka už běžela přes chrám. Pramínky měděnohnědých vlasů se jí uvolnily z účesu a povlávaly jí kolem tváře. Závoj skrýval její škodolibě potěšený výraz – až se kdokoliv pokusí vyběhnout po namrzlých schodech nahoru, dočká se nepříliš důstojného konce svého snažení.

Ghar uskočil od okraje a začal ničit další část schodiště. Vlci byli nahoře během několika úderů srdce.

Prvního mladý kovář hladce rozsekl, dalšího zasáhla Vathila kamenem z praku do hlavy a poslala ho tak s rozbitou lebku na tvrdou zem pod schody.

Třetí bestie byla chytřejší – vyšplhala po odvrácené straně sloupu až téměř pod střechu. Nikdo si vlka nevšiml, dokud se odtamtud dlouhým skokem nevrhl na léčitelku. Vathila v posledním okamžiku stihla tasit dýku. Čepel se však neškodně svezla po vlčí kůži. Šelma dívku srazila na zem, drásala ji a kousala, snažila se dostat na hrdlo.

Askra doběhla k obloukovému průchodu ve chvíli, kdy se další dvě šelmy sápany na schodiště. Dívka se zhluboka nadechla. *Vítr! Větrná smršť!* V její mysli se rozpálila Aderánová runa Větru, posílená blízkostí zdroje své moci. Prudký vzdušný úder odhodil obě dotěrné nestvůry zpět dolů, kde si prudkostí dopadu zpřelámaly kosti.

Dole bylo slyšet skučení dalších vlků. Kovář a čarodějka ustupovali. On za sebou odtínal schody, ona ho kryla větrnými údery. Slyšeli Vathilin bolestný křik, ale nemohli se ani obrátit.

I Ivain svou sestru slyšel. Procedil mezi zuby několik darinských nadávek. Vzápětí napjal luk a střelil Gharův ohnivý šíp doprostřed schodiště, které měl střežit. Vyšlehly veselé, hladové plameny. Teď se vlci dovnitř příliš dychtivě nepoženu.

Ivain se rozběhl přes chrám.

Vathila se krčila, snažila se chránit si krk a hlavu. Ona a vlk se váleli na vrcholu schodiště v jednom klubku. Dívka ale nepřestávala šelmu slepě bodat dýkou. Ghar se prudce otočil. Zbývaly poslední dva sloupy... Ale nemohl nebránit Vathilu.

Kovářský učedník hrábl po vlkovi. Neodvažoval se použít zbraň, aby neublížil Khóruinově ženě. Zvíře po něm chňaplo a zarylo mu tesáky do paže. Ghar si nevšiml bolesti, která mu vystřelila až do ramene. Trhl a svou titánskou silou oderval vlka od jeho poraněné oběti. Vzápětí udeřil hlavou šelmy o hranu vstupního oblouku. Ozvalo se zakřupání. Vlčí čelisti konečně povolily.

Vzduch kolem Askry se svíjel a vyl jako celá smečka nestvůr. Čarodějka nehmotným bičem srážela bestie šplhající po posledních sloupech, Aderánová magie konala své dílo. Ivain rychle zvedl ze země svou sestru a nesl ji do nitra chrámu.

“Všichni dovnitř!” zvolala Askra. Ghar proskočil klenutým vchodem, kouzelnice ho dobře odhadnutým půlkrokem dozadu následovala. V příštím

okamžiku Hiranyova učednice mocně vykřikla a ukázala na poslední zbytek schodů. Ozvalo se zadunění a praskot dřeva tříštěného nesmírnou silou. Celý vstup, jenž byl se schodištěm spojen, se otrásl a zlověstně zapraskal. Poslední schodištní sloupy se řítily dolů i s mrtvolami vlků, které síla vichru rozdrtila.

“Ivaine...” zasténala Vathila do náhle nastalého ticha, rušeného jen praskáním plamenů u jednoho ze zbylých schodišť, “v batohu mám lektvary... ten namodralý, průzračný... přines mi ho, rychle!” Léčitelka měla tvář staženou bolestí, z ran, které jí vlk zasadil, tekla krev.

Bard plavovlásku jemně položil a rozběhl se hledat mezi jejími věcmi žádaný lék. Ghar se zatím s mečem v ruce vrhl k hořícím schodům, kde oheň opět hrozil přeskočit na stěny chrámu.

*

Taihun naposled přelétl pohledem skupinu vybraných mužů. Čas se povážlivě krátil.

Vojáci, lučištníci a čtyři ohňonoši v černožlaté zbroji na Taihunův povel nastupovali do loděk. Mladý Melittar také rychle naskočil. Koutkem mysli si vzpomněl na sestru. Nevěděl, jestli Vathilu ještě kdy uvidí. Vzápětí tu myšlenku odehnal. Loděky se blížily ke břehu.

Z lesa doléhalo dunění a praskot kácených stromů. Divoši se neodvažovali kácet kmeny na vory přímo u jezera. Byli si však natolik jisti převahou, že postavili jen dva muže na stráž. Ti dva dlouho jen nečinně sledovali zanedbatelnou skupinu Hwarnijů, jak se blíží přes jezero. Hlídaající nepochybovali o dokonalosti svých úkrytů a neškodnosti slabé padesátky protivníků. Oba padli s šípem v hrudi dřív, než mohli strhnout poplach.

Taihun udílel rozkazy a jeho muži vykládali na břeh náklad – olej. Vojáci se vzápětí rozběhli předem určenými směry a dřevo, listí i země brzy prosákla olejem...

“Zpátky! Zpátky!” zavelel Taihun. Sám vzal od jednoho z ohňonošů pochodeň, jejíž plamen byl potomkem Aderánu... A mrštil ji mezi suché podzimní listy a křehké, vyschlé, mrtvé dřevo.

Plameny zahučely a vyšlehly do výše. Nenasytně se rozlétly lesem. Hwarnijové prchali na lodčkách zpět. Přes hladinu k nim doléhal zděšený řev nepřátel, náhle ztracených v bludišti žhavých jazyků ohně. Hrůzou zachvácení divoši se ve zmatku snažili zachránit, šlapajíce jeden po druhém. A jejich počet a nedostatek kázně se jim měl stát osudným.

Les hořel. A v něm dva a půl tisíce nepřátel. Nebe se zbarvilo do ruda, jako by svítalo na západě...

*

Vathila sebou slabě trhla. Cítila vlnu bolesti od západního břehu. A v severní části Arky zášleh emocí. A další. A bezpočet dalších. K léčitelčinu vědomí ty neslyšitelné výkřiky hrůzy dolehly naprosto jasně. Znovu se zazmítala v touze zacpat si uši. Přála si nic neslyšet, nepřidávat k vlastnímu strachu a bolesti ještě cizí. *Jako v Lerně... Stejně jako tehdy v Lerně... Severní část města... Tam odešli Vismianovi přívrženci...!*

Náhle se nad Arkou strašlivě zablesko, hrom udeřil ve stejném okamžiku. Vzápětí následoval ještě jeden blesk a hrom. Hwarnijové měli pocit, jako by jim zahřmění rozdrtilo uši, zkroutilo vnitřnosti a otrásl celým tělem.

Askra s Gharem si vyměnili pohledy.

“Hagias,” řekla čarodějka dutě. Čistě pro případ, že to Ghar Karian nepochopil sám.

Kapitola IX.: Oběť

za pasekou brána z buků
klenba ševelí neustále
za sto let jedenkrát
zapěl bard
pro elfího krále

Finlógín, temný bard

Khóruin se zbylými muži sestupoval do města. Zoufale potřeboval posily. Nebem se valila temná mračna. Na západě je barvila jakási ohromná krvavě rudá záře.

Z vedlejší ulice náhle vypochoďovala skupina Hwarnijů. Značnou část tvořili černě odění členové Hagiovy gardy, vedl je Chardan. Khóruin si oddechl.

“Chardane! Chrám je v ohrožení! Nepodařilo se mi tam přes vlkodlaky probít. Vathila a ostatní jsou uvnitř a brání Aderán!” zavolal. *Jsou-li ovšem ještě naživu*, dodal v duchu.

“Právě tam míříme! Připojte se k nám, jdeme k jižnímu schodišti!” odpověděl Chardan a Khóruin si oddechl ještě jednou.

Nad jejich hlavami zakroužila poštolka. Zakřičela a poodlétla směrem na západ. Pak se ale vrátila a znovu s divokým křikem zamířila na západ. Opět se vrátila.

“Myslím, že bychom měli jít spíš západním vstupem. Jižní nemusí být průchozí,” řekl Khóruin.

“K západnímu už míří Hagias,” odvětil Chardan. Khóruin přikývl. *Takže Hagias zvítězil a dává věci do pořádku. Jeho rozkazů se vyplatí držet*, pomyslel si. Ohňonoš a bojovník vyrazili zpět k jižnímu vchodu do chrámu. Poštolka poletovala nad nimi.

Posvátným hájem kolem chrámu se rozléhalo vytí, křik a zvuky boje. Bělohlavovi muži udeřili na vlkodlaky za všech stran, tlačili je před sebou ke zdem budovy a zabíjeli je. Mezi stíny se míhalo světlo Aderánových pochodní.

Když se Chardan a Khóruin probjovali k jižnímu schodišti, našli jen zhroucené, rozštípané trosky sežehlé ohněm. Poštolka ve vzduchu vyčítavě zavřískla a odlétla k západu. Válečníci ji po zemi následovali.

K západním schodům, které vypadaly zcela v pořádku, právě přicházel Hagias se svým oddílem. Khóruin v první chvíli nechápal, proč se Askra, stojící na vrcholu schodiště na okamžik zatvářila vyděšeně. Vzápětí to měl pochopit.

“Hej, vy tam! Dávejte si pozor! Schody jsou namrzlé!” zavolala čarodějka, oči upřené přes Hagiovu hlavu, adresujíc zjevně svá slova prvním řadám vojáků. Dívka výrazem i postojem, zkrátka celou svou bytostí dávala najevo, že samozřejmě **vůbec** nepochybovala o tom, že Bělohlav by přece na něčem tak nicotném jako je námraza nikdy neupadl.

Khóruin nevěděl, zda se mu to nezdálo, ale královou tváří prokmitl úsměv a Hagiova chůze se čímsi změnila. Když vkročil na první schod, poněkud zpomalil.

I přes varování několik Hwarnijů na namrzlém schodišti uklouzlo a skutálelo se dolů. Cestou ztratili svou důstojnost i zarputilý výraz a nešetřili kletbami a

dotazy, kde se k d'asu uprostřed podzimu vzala námraza. Askřinu tvář skrýval závoj, ale její oči se smály.

Za Hagiem přicházel Taihun s malou skupinkou svých vojáků.

Poblíž středu chrámu se setkal s Khóruinem, Gharem mladším, Askrou a Ivainem. Shlukli se kolem spící Alphii a zraněné Vathily, aby mohli jeden druhého obejmout, vděčni, že zůstali naživu. Kolem skupinky radostně pobíhal Gharův pes Anila, který přiklusal v závěsu za Taihunem. Chardan a královi bojovníci zůstali na obvodu stavby, Hagias jim i zbylým Aderánovým kněžím a ohňonošům uděloval nové příkazy.

Netrvalo dlouho a vstoupil i Jitrocel a Ghar starší. Nejvyšší drúvid se však tvářil zachmuřeně, v očích měl bolest. Pomalu sestoupil ke Khóruinově družině.

“Víte někdo z vás, kdo zapálil arkinský les?” zeptal se přímo. Všichni strnuli. Pohlédli jeden na druhého a vzápětí skrz západní oblouk na rudé nebe. Jen Taihun předstoupil a sklonil hlavu.

“Já. Já sám jsem to udělal,” řekl.

“Proč jsi to učinil, Taihune? Cítím bolest trpících, umírajících stromů. Jsou jich desítky, stovky. Pokud se drúvidům nepodaří vyvolat déšť, celý hvozd a některé drúvidské osady lehnou popelem.”

“Pane, měl jsem dvě stě mužů a několik desítek lučištníků, které mi mohla poslat Kira. Na druhém břehu se k útoku chystalo přes dva tisíce nepřátel. Neztratil jsem jediného bojovníka, ubránil jsem západní část ostrova a většinu divochů, kteří tam byli, potkala smrt v plamenech. Vím, co jsem udělal, a jsem připraven nést za to následky. Jsem stavitel a voják – a taková je má mysl,” pravil Vathilin bratr.

“Dobrá tedy. Až k tomu nastane čas, vysázíš sto nových, mladých stromů. Teď si hleď odpočinout, boj ještě neskončil,” pokýval Jitrocel hlavou.

Taihun se nedal dvakrát pobízet a unaveně se svezl na jeden z chrámových stupňů. Auragon se zatím sklonil nad Vathilou a jemně se jí dotkl. Zavřel oči v soustředění. Dívčiny rány se začaly přímo před zraky Hwarnijů zacelovat. Léčitelčina tvář pozbyla bolestného výrazu, rty se usmály.

“Děkuji,” vydechla plavovláska vděčně a Askra ji radostně objala.

Než však stačil Nejvyšší drúvid odpovědět nebo prohlédnout Alphiina zranění, zavolal jej Ghar starší. On a Hagias stáli přímo u skomírajícího Aderánu a tiše rozmlouvali.

Když k nim Jitrocel přišel, rychle mu cosi sdělovali. Mluvili potichu, ale hlasitější útržky hovoru prozrazovaly, že přinejmenším v některých chvílích nemluví hwarnijsky. Drúvid se tvářil zoufale a odmítavě. Kovář a král naopak zarputile a neústupně. Ať již trvali na čemkoliv, Auragon jim nedokázal odporovat příliš dlouho.

“Dávám vám své svolení,” řekl nakonec Auragon jasnou hwarnijštinou. Při posledním slově se mu zlomil hlas.

Ghar Varkias se obrátil a přešel k unavené a zdecimované skupině kolem Khóruina.

“Máme-li Arku zachránit, je zapotřebí lidské oběti,” pravil. Členové družiny na něj hleděli v němém, nevěřicném utrpení a vyčerpání.

“Kdysi dávno byl již jednou tento obřad vykonán,” pokračoval Mistr kovář, “tak jako napadené stádo předhodí jednoho ze svého středu vlkům, aby prchal,

nepřátelé jej pronásledovali a vzdálili se od ostatních, tak nyní i my odlákáme temnotu. Nemáme dost sil k rannímu Zpěvu – a bez něj nevyjde slunce. Bez slunečního světla není naděje porazit vlkodlaky, kteří drží celou severní část města. Tma na nás leží příliš těžce.

Proto bude zapotřebí vybrat někoho, kdo bude představovat Arku samotnou. Na něj přeneseme břímě temnoty, aby je vynesl mimo město – a tam i s ním zahynul. Tma jej bude následovat, bude se jej držet do poslední chvíle, protože nezná a nerozumí sebeobětování.

Obětovaný musí být silný. Musí být nejsilnější, aby dokázal temnotu donést dostatečně daleko. Nesmí klesnout pod svým břemenem příliš brzy. Proto jsme zvolili tebe, Ghare, můj učedníku. Přijímáš tento úkol?”

Snad poprvé porozuměl Ghar významu vyřčeného dříve, než kdokoliv jiný z družiny. Protože se pochopení nebránil. Rozhlédl se po svých okolostojících strnulých přátelích. O životě jich i celé Arky měly rozhodnout příští hodiny... a příští rozhodnutí. Kovářský učeň se pevně zahleděl do očí svého mistra.

“Ano,” řekl. Jeho slova padla do naprostého ticha jako zrna do zorané půdy, lehce i těžce zároveň, odpoutané i závazně. A zbavila mlčení jeho nedotknutelnosti.

“Jaký jste to vymysleli strašný rituál!” vydechla Vathila skrz stísněné hrdlo.

“Není jiná možnost,” odpověděl kovář chladně.

Zdálo se, jako by se léčitelka probrala zvukem vlastního hlasu. I v Askřiných očích místo prvotního výrazu úděsu začal blýskat vzdor. Obě ženy postoupily dopředu, proti mohutnému kováři, zatímco ostatní oněměle zírali.

“Proč právě Ghar? Copak si musíte znovu vybírat oběti mezi námi? Všichni jsme tu málem skončili při obraně Arky a Aderánu, to nestačilo?!” vyjela Askra.

“A to všechno jenom kvůli vám! Vy jste pustili vlkodlaky do města – proto zemřela Tiriaka a mnozí další! Vy jste si začali v okamžiku nejvyšší nouze svůj boj o moc, místo abyste bránili Arku!” přidala se léčitelka. Pohledem zalétla k Alphi, která dosud ležela v bezvědomí. Vathila si pomyslela, že kdyby lovkyně byla při sobě, asi by se na Hagia vrhla s úmyslem ho zabít...

“Ještě nikdy se nestalo, aby zlo prošlo zkouškou Aderánu...” řekl mistr kovář.

“Kdo jiný měl poznat, co se děje, když ne vy! Vy, o tolik mocnější! A za vaše chyby máme my teď zaplatit tak draze?!” málem vykřikla Vathila, která neměla daleko k pláči.

“Ne, Ghara, ne...” zamumlala čarodějka.

“S každým v Arce jsi stejně spřízněna buď přátelstvím nebo pokrevním svazkem!” odsekl Varkias.

“Ale Ghar patří mezi moje nejbližší! Už toho pro vás udělal dost! Tohle nechtějte!” drtila Askra mezi zuby.

“Potřebujeme toho nejsilnějšího, který nepadne pod svým břemenem dřív, než je vynese dostatečně daleko,” zněla suchá odpověď.

“Proč tam nejde někdo z vás?” dožadovala se léčitelka.

“Protože nejsme Hwarnijové a oběť musí podstoupit jeden z Hwarnijů. Ghar se sice od vás také trochu liší, protože on a Alphia se nenarodili v Arce. Ale to je naprosto nepatrné proti tomu, jak velice se odlišujeme my.”

“Kdo vůbec jste? Co jste vlastně zač? Odkud sem taháte svoje šílené rituály? Jste opravdu to, co nám ukázal Vismian?” Vathilin hlas se zachvíval hněvem.

“Ano. Jsme.”

“Takže měl nakonec pravdu! A vy jste ho za to zabili!”

“Nezabili jsme ho pro to, co vám ukázal, ale pro to, jak lživě to vykládal.”

“Proč bychom vám měli věřit? Kdoví z jaké černé propasti jste vylezli! Kdy nám chcete říct, co skutečně jste? Jak dlouho ještě pro vás máme v nevědomosti nasazovat životy?”

“Mírní se, ženo! Zachovávej uctivost při hovoru se staršími! Všechno vám řekneme, ale ne teď.”

“A kdy tedy?”

“Později.”

“Nezdá se vám, že Ghar má právo to vědět?” vložil se do rozmluvy Khóruin. Jeho hlas zněl pevně, klidně a rozvážně.

“Dobrá tedy,” pomalu přikývl Ghar Varkias, když viděl, jak se na něj všichni členové družiny upřeně hledí. Opřel se o jeden z kamenných stupňů. Jeho oči se upíraly do dálky, když znovu promluvil:

“Kdysi dávno byl tento svět jiný. Tehdy existovaly čtyři magické předměty, v každém z nich byl spoután jeden živel. Čas od času však bylo potřeba artefakty překovat, aby udržely sílu, která v nich přebývala. Avšak stalo se, že v jednu takovou chvíli byly artefakty na špatném místě, ve špatných rukou – nebyly obnoveny a jejich moc se vyrvala z pout. Svět se začal hroutit.

Jeden mocný muž, kovář, se tehdy ve velkém spěchu snažil artefakty znovu vykovat. Vytvořil však jen jeden. Pak jej dostihla smrt. Onoho artefaktu se zmocnil čaroděj, půlelf. A s jeho pomocí vytvořil Erzurumskou říši, již vládne jako Věčný císař.

My tři jsme tehdy putovali hroutícím se světem a s námi i někteří další. Snažili jsme se najít místo, kde bychom se zachránili. Ain...” kovář se na okamžik zadrhl, pak opět navázal, “Hagias nesl v duté holi skrytý Aderán. Náhle kolem nás začaly vyrůstat šedé stromy – a zpod jejich kůry vystoupily bytosti, které se k nám chtěly připojit. Dovedli jsme je sem a nazvali je Hwarnijové.

Svět je nyní pouhou roztržštěnou mozaikou střípků. Zůstala jen místa, která oplývají nějakou silou, jež je chrání proti neustále dotírajícímu chaosu. Silným místem je Erzurumská říše pod ochranou artefaktu. Stejně tak Aderán chrání Arku, ale má desetitisíckrát menší dosah. My tři jsme po mnoho let cestovali tímto změněným světem a zkoumali ho. Asi před třiceti lety jsme se vrátili na Arku.”

Chvíli nikdo nepromluvil. Všichni znali příběh o tom, jak byla před třiceti lety Arka obležena, o tom, jak se Bělohlav stal velitelem, když předchozí vládce zahynul v boji a o tom, že město nepadlo jen díky Hagiově krutosti, tvrdosti, neústupnosti a jeho vojenským schopnostem.

“Kdo jste? Kdo jste byli?” zeptala se Vathila.

“Byli jsme vznešení elfové. Uctívali jsme (Suvarnu,) Bílý Plamen, který nespaluje. Ale v hroutícím se světě se nám podařilo vykřesat jen tohle,” řekl kovář a ukázal na Aderán.

Pak se obrátil na svého žáka:

“Připrav se, je čas. Odlož všechno oblečení a nech si jen bederní roušku.” Mladý kovář pomalu přikývl a uposlechl.

Taihun přistoupil k Hagiovi:

“Je to opravdu nutné?”

“Bylo opravdu nutné zapálit ten les?” odtušil král.

“Ne. Já jsem zvolil jednu z možností. Byly i jiné. Nejsou i zde nějaké jiné? Nelze břímě nějak rozdělit? Nebo použít k vyvolání dne Aderán, který hoří v lese?”

“Jsou i jiné možnosti. Když mi seženeš další tři tisíce Hwarnijů, aby zpívali tady v chrámu, nebude oběti třeba,” odpověděl král chladně. “Ghar má symbolicky představovat Arku, jeho břímě nemůže být rozděleno. A oheň, který jsi ty zapálil, je vhodný k zahánění nepřítele, ale pro vyvolávání slunce je v podstatě nepoužitelný, není to čistý Aderán.”

Ghar zatím odložil všechny věci. Jen nad amuletem, kterým si předtím svítil, zaváhal. Mistr kovář kývl, že ten si může ponechat.

“Ghare...” zašeptala Vathila a objala kovářského učedníka. Musela si stoupnout na špičky, aby ho mohla políbit na tvář. “Jestli kdy budu mít syna, dám mu tvoje jméno. A s ním se vrátíš a budeš zase s námi.”

“Děkuju ti, Vathilo. Dávej na sebe pozor,” pohladil ji silák trochu neobratně po vlasech.

“Těžko nám bude bez tebe,” řekla Askra.

“Ty nedělej žádný hlouposti s tou svojí magií,” napomenul ji.

“Jistěže ne,” odpověděla čarodějka a její slzami zalité oči na okamžik prozářil záblesk úsměvu, který se mihl přes její rty pod závojem.

Taihun jen Ghara beze slova objal.

“Dohlídni na Ivaina,” řekl kovářský učedník tiše.

“Ach jooouu...” zaúpěl bard, když ho silák poplácal na rozloučenou po zádech. Poslední se ke Gharovi obrátil Khóruin:

“Nevím, co se tady děje. Ale ať už je to cokoliv, nezapomeneme na tebe. Nikdy. Děkuji ti, bratře.”

“Opatruj Vathilu... A až budu odcházet, drž Anilu. Aby za mnou neběžel...”

Oba muži se krátce objali. Pak Ghar na Hagiův pokyn sestoupil k Aderánu.

Kněží pozvedli ruce a začali zvláštní nápěv. Velký Plamen ještě více poklesl, až jej téměř nebylo vidět. Tma se stávala takřka hmatatelnou.

“Vlož dlaně nad oheň!” přikázal král. Mladý kovář vztáhl ruce nad prostor, v němž skomíral Aderán. Vzápětí hlasy zazněly jasněji a plamen prudce vyšlehl. Ghar necítil žádný žár ani bolest. Jen jakousi neznámou tíhu, jako by byl náhle oblečen do příliš těžké zbroje. Zároveň vnímal i význam a důležitost břemene, které na něj bylo vloženo. Pomalu spustil paže podél těla.

“Nyní jdi,” pravil Hagias, “jdi na západní břeh, najdeš tam loďku. Na ní přepluješ jezero ke skále, ze které padá vodopád. Z této skály se vrhneš dolů, ke svému konci a ke konci temnoty!”

Ghar přikývl a udělal několik kroků k východu z chrámu. Naposled se ohlédl. Přelétl očima skupinku svých přátel. Khóruin držel kolem krku Anilu, pes nechápavě a vyčítavě kňučel. Vathila plakala Askře v náručí, Ivain objímal obě dívky kolem ramen. Taihun chyběl, musel se vytrazit během obřadu. Pohled mladého kováře se zastavil na Hagiovi. A pak se Ghar na krále příšerně zašklebil a vyplázl jazyk. Bělohlav zalapal po dechu, pak ale ovládl svůj výraz. Takovou drzost se vůči králi nikdo neodvážil projevit po stovky let! Členové družiny vytřeštili oči a na jejich

ztrhané tváře se vloudil dušený smích. Ale to už Ghar Karian z Kvanariů klusal pryč z chrámu, vstříc osudu, který přijal.

Rozpršelo se. Záře ohně na západě pohasínala. Kapky padající do Aderánu ani nesyčely, jako by zmizely dřív, než se dostaly k Velkému Plameni. Askra a Vathila prázdňě zíraly k chrámovému portálu. Alpha bezvládně ležela na kamenném stupni a déšť jí smáčel vlasy i šaty a stékal jí po tvářích jako pramínky slz.

Ghar se zastavil na břehu. Čekal tam na něj Taihun s malou loďkou. Jitrocel ho poslal během rituálu, aby ji připravil.

“Kudypak, převozníku, do říše Smrti?” zeptal se kovářský učedník. Taihun nedokázal promluvit. Jen ustoupil a ukázal na připravenou loďku.

Ghar nastoupil a opřel se do vesel. Déšť houstl. Slabá světla Arky zmizela ve tmě, pro kterou nebylo nic vidět. Silák měl pocit, že vnímá blízkost smrti, blízkost jakési proměny, blízkost konce. Ale neděsilo ho to. Řídil se dosud neznámým šestým smyslem, který neomylně určoval směr. Nevěděl, jak dlouho jede přes jezero. V myšlenkách probloudil týdny.

Když loďka nakonec najela na písek a on stanul na břehu, ani si neuvědomil, že cesta k vodopádu trvá celý den. Alespoň tak dlouho trvala, když odcházeli k moři a vraceli se zpět.

Viděl jsem tu přece strom... železný strom... Snad už tenkrát bylo rozhodnuto. Nebo ne? napadlo ho. Najednou věděl, že železný strom nějak souvisí s Hagiem, že je to Bělohlavův symbol.

I přes nepřirozenou tíži, kterou nesl, Ghar snadno vyšplhal na skálu. Vodopád se s hučením a duněním řítí do jezera hluboko dole. Kovář stanul na samém okraji skaliska.

Náhle se v temných oblacích oslnivě zablesklo. Ghara oslepilo obrovské světlo a ohlušilo zahřmění. Vzápětí ucítil úder, který ho srazil do hlubiny. Kovář s výkřikem padal ze skály podél vodopádu, jeho tělo zachvacovala bolest, jako by hořel. Náraz na hladinu o stovky sáhů níže mu vyrazil dech.

Ghar Karian Kvanari klesl do ledových vod jezera.

*

Déšť náhle ustal. Na východě povstala jasná záře. Chvíli nebylo jisté, jestli to nejsou jen řádící blesky. Ale oblaka se roztrhala a za mocného Zpěvu opět shromážděných Hwarnijů po dlouhé noci znovu vstalo slunce.